

လူဝင်္ဂါယံ စာအုပ်တိုက်

ကုလသမဂ္ဂ ချစ်ဦးညို

စတုတ္ထအကြိမ်

စာရေး သူ၏ အမှာ စာ

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူသို့

စာရေး သူ....

(၁)

ဦးပုည ၏ ဝိဇယ ပြဇာတ်ထဲမှ စာအချို့ကို ကျွန်တော် စွဲလမ်း မှတ်မိနေပါသည်။ သာဓက အချို့ ကောက်နုတ် တင်ပြပါရစေ။

“တင်ပါသည် ဘုရား... သာတော် ဝိဇယ၊ ရွှေဘုန်းလုံလေ၊ ဂုဏ်မသွေတဲ့၊ အိမ်ရှေ့ရကို၊ ပြည်မတိုင်းသား၊ မှူး မတ်များ တို့၊ ကြားတိုင်းမြင်တိုင်း၊ ဆိုးယုတ်တိုင်းကို၊ ယုတ်တိုင်းမတင်၊ သားတော် သော့ သွမ်း၊ ဟော့ရမ်းသည့်အမှု၊ တစ်ထောင်လောက် ပြုလို့မှ၊ တစ်ခုသာ ထင်ပါသည်။ ခုတင်သည့် လူ၊ ပြည်သူ ပြည်သား၊ မှူး မတ်များ တို့၊ တရားမမှန်။ စကားကို ချန်သော ကြောင့် ၊ ရာဇဒဏ် ခတ်သင့်လှပါတော့သည်ဘုရား”

(ဝိဇယ မင်းသားကို တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခန်းတွင် ဝိဇယ မင်းသား ဆိုသော စကား ဖြစ်ပါသည်။) “လင်္ကာဒီပ၊ ကျွန်းဌာနမှာ ၊ လွမ်းစရာကညာ၊ ယဉ်မျိုးစုပါတဲ့ ကုဝဏ္ဏာ၊ ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာ ရွှေတိုက်ကို၊ သော့ ရိုက်လိုထား၊ ဖွင့်မည့် သူ ပေါ်လာခဲ့လို့၊ အူထဲကယား၊ ဘွားခနဲ ယနေ့၊ ကာလသားများ နှင့် ကားခနဲ တွေ့ရင်လေ...”

(ကုဝဏ္ဏာ ပတ်တိုက်စကား ဖြစ်ပါသည်။)

“သပြေတန်ဆောင်၊ ခင်လေးမောင်ကို၊ အခေါင်မြင့်အောင်၊ အရှင့်အကျိုး၊ ပန်းနယ်ပျိုး၊ တိုး၍ ကြံရပါတော့မယ်၊ တစ်နွယ်တစ်ရိုး၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးတို့၊ အကျိုးမဲ့ချည်း၊

ကြဲလိုပြီး၊ ထီးတင်တဲ့ပုံ၊ ကိစ္စကုန်လျှင်၊ မစုံမမက်၊ ငြိမ်းကို ဖျက်သည့်နယ်၊ သည်လက္ခဏာ၊
နောင် ပစ်လို၊ ခွာခဲ့လျှင်၊ အိမ်တော် ပါ ကုဝဏ်ကို၊ မသိကျွန် ရှောင်တိမ်းလို့၊ နောင် စိမ်းတော်
မမူပါနှင့် သက်ဝေငယ်...”

(မင်းကုဝဏ်က ဝိဇယ မင်းသားကို ပြောသော စကား ဖြစ်ပါသည်။ ဝိဇယ
ပြဇာတ်တွင် ‘ဘီလူးမ တင်’ ဟု ဤအခန်းကို ညွှန်ဆိုထားပါသည်။)

(၂)

ရွှေတောင်မြို့၊ ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော် မြန်မာ ပြန်ဆိုရေး သားတော်
မူသော (မဟာဝင်ဝတ္ထု၊ ဇမ္ဗူဒီပ စာတမ်း) ကျမ်း၊ (၁၉၆၆၊ လယ်တီမဏ္ဍိုင် ပုံနှိပ်တိုက်ထုတ်)၏
စာမျက်နှာ (၁၂၃) မှ (၁၄၀)၊ ဝိဇယာဂမနကဏ္ဍ ဆဋ္ဌမပိုင်းတွင် ဝိဇယ မင်းသား၏
အကြောင်းကို ပြဆိုထားပါသည်။

ထိုဇာတ်ကြောင်းကို ကျော်ရိုးပြုကာ ‘ဥပေက္ခာဒေဝီ’ ကို ရေး ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
မူလ ဇာတ်ကို သိပြီး ဖြစ်ကြပါသည်။ ဝိဇယ မင်းသား တိုင်းပြည်မှ နှင်အထုတ်ခံရကာ
လင်္ကာဒီပကျွန်းသို့ ရောက်ရှိပုံ၊ လင်္ကာဒီပကျွန်းတွင် ကုဝဏ္ဏာ ဘီလူးမနှင့် တွေ့ဆုံ ချစ်ကြွ
က်ပုံ၊ ကုဝဏ္ဏာ ဘီလူးမ၏ အကူအညီဖြင့် မဟာကာလသေန ဘီလူးမင်းကို အောင်မြင်ပုံ၊
နောက်ဆုံး မဓုရ မင်းသမီးကို မိဖုရားမြှောက်ပုံ၊ ကုဝဏ္ဏာကိုမူ သားသမီးနှစ် ယောက်
ရ၊အပြီးတွင် ဝိဇယ မင်းသားက နှင်ထုတ်ပုံ၊ ကုဝဏ္ဏာသည် သာဟာသိက ဘီလူးကြီး
လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးပုံတို့ကို အစဉ်အဆက် နာကြားဖတ်ရှု မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။ ထိုပင်မ
ဇာတ်မှ ဖောက်ပြန်သွေဖည်ခြင်း မရှိအောင် ‘ဥပေက္ခာဒေဝီ’ ကို ကြိုးစား အားထုတ်ပါသည်။

(၃)

မဂ္ဂဇင်း တာဝန်နှင့် အခြား အခြားသော အကြောင်းများ ကြောင့် လုံးချင်း ဝတ္ထု
အသစ် မရေး နိုင်၊ မထွက်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်မိမိ မကျေမနပ် ခံစားရပါသည်။
သို့သော် ဤ 'ဥပေက္ခာဒေဝီ' မှ အစပြုလျက် မိမိ ဝါသနာပါ ယုံကြည်သော သမိုင်းနောက်ခံ
ဝတ္ထုများ နှင့် မျက်မှော က်ခေတ် နောက်ခံဝတ္ထုများ ကို အစဉ်တစိုက် ရေး
သားထုတ်ဝေနိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူသို့ အသိပေး
တင်ပြအပ်ပါသည်။

ဝေဖန် ဆွေးနွေးမှု များ ကိုလည်း ဆက်လက် ခံယူ သွားပါမည် ။

လေးစားသော

ချစ်ဦးညို

ငါ၏ နှလုံးသည်းပွတ်မှ ဖြစ်သော
ကြီးစွာ သော ချစ်မေတ္တာကိုလည်းကောင်း၊
ကြီးစွာ သော သနားခြင်း ကရုဏာကိုလည်းကောင်း၊
ကြီးစွာ သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း မုဒိတာကိုလည်းကောင်း
ငါသည် ပေးအပ်ခဲ့ပြီ။
သို့သော် ... ငါ့ နှလုံးကို သူ ပုတ်ခတ်မှုရက်ပေ၏ ။

အခြားမဲ့၌ ကား.... ငါသည်။

“သမီး ကမ္ဘာဟာ

နက်ဖြန် ကျင်းပမယ့် သုမနကူဋေ တောင်ခြေ လွင်ပြင်က
သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို မသွားရဘူး။

သွားရင်....

ငါ့သမီး အသက်ဆုံးရှုံးလိမ့်မယ်”

(အကျဉ်းမှူး ကြီး သာဟာသိက)

“-----

နေမင်းကြီးရဲ့ ရောင် ခြည်....

ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ လှိုင်းလုံး....

သူတို့နှစ် ဦး ထိမ်းမြား လက်ထပ်တဲ့အခါ

လင်္ကာဒီပကို မွေးဖွားသန့်စင်လာ

-----”

(ကဉ္စနာ)

“ဒါ.... သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲရဲ့ ဥပဒေပဲ သမီး

သစ္စာဖောက်ဟာ ကြိုက်ရာ လက်နက်နဲ့ တိုက်...

ဘယ်လိုပဲ တိုက် တိုက်၊

ဘယ်လိုပဲ ခုခံ ခုခံ၊

ဘာလက်နက်ပဲ အားကိုး အားကိုး

နောက်ဆုံးမှာ တော့ ရှုံးနိမ့်ရမှာ ပဲ...”

(အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒီ)

“ကျုပ် သီဟပူရ တိုင်းပြည်က လာခဲ့တယ်၊

ကျုပ်ရဲ့ ခမည်းတော် က သီဟိဗာဟု ဘုရင်၊

ကျုပ် မယ်တော် က သီဟသီဝလီ၊

ကျုပ် နာမည် ဝိဇယ”

(ပိဿကုမ္ပဏီ)

အခန်း (၁)

သီသပါတီ၏ လက်ထဲမှ ကျွန်မ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်းပါ။ အစ်မ မလိုက်ချင်နေခဲ့”

ဟုလည်းခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အံ့ဩ တုန်လှုပ်နေမည် ဖြစ်သော သီသပါတီကို ကျောခိုင်းလျက် ကျွန်မ လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။

သီသပါတီကမူ “ကဇွန်...ကဇွန်” ဟု အော်ဟစ်ရင်း ကျွန်မနောက်သို့ ပျာယီးပျာယာ လိုက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ကို ကျွန်မ စောင့်မနေနိုင်။ သူ့ကိုသာ စောင့်နေလျှင် မင်္ဂလာသဘင် လမ်းမကြီးသို့ ရောက်တော့မည် မဟုတ်။ သီသပါတီက တကယ့်ကို နူးညံ့ အားငယ်လွန်းသူ ဖြစ်သည်။ ဘာကိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် သူကကြောက်ဖို့ အသင့် ဖြစ်ပြီးသား။ တစ်ခုခု အကြောင်းရှိပြီဆိုလျှင် သူ့လက်အုပ်ကို အပေါ်သို့ မြှော က်ချီကာ “အို... မိုးဒေဝတာ စောင့်ရှောက်တော် မူပါ” ဟု ရေရွတ် ဆုတောင်း နေတတ်သည်ချည်းပင်။ ကျွန်မကလည်း ဒါမျိုး ကို နည်းနည်း မှ မကြိုက်။ ဆုတောင်းပွဲ ၊ ယဇ်ပွဲသဘင်တွင် မိုးဒေဝတာကို လက်အုပ်ချီပြီး ဆုတောင်းလင်္ကာ ရွတ်ကြသည်ကို ကျွန်မ နားလည်သည်။ သူ့သဘင်နှင့် သူ့အခါနှင့် ဆုတောင်း လင်္ကာ ရွတ်သည်ကို ကျွန်မလက်ခံသည်။

သီသပါတီ ကတော့ တစ်ဆိတ် လွန်လွန်းသည်။ ထစ်ကနဲ့ ရှိလျှင် သူ့ကြောက်မည် ။ ကျွန်မကို စိုးရိမ် စကားတွေ ပြောမည် ။ ပြီးတော့ “ကဇွန်နာရယ် မ သွားပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့” စသဖြင့် တားမြစ် ပိတ်ပင်မည် ။

အခုလည်း ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေးကို သူ့ကြောက်နေတယ်လေ။

“လူအုပ်ကြီးက ဖွေးဖွေးလှုပ်လို့ မ သွားပါနဲ့၊ ကဇွန်နာရယ်၊ ကြည့်ပါလား တိုးဝှေ့ နေလိုက်ကြတာ။ ပြီတော့လည်း ခုလို ရက်တွေ မှာ ဆိုရင် လင်္ကာဒီပ တစ်တိုင်း တစ်ပြည်လုံးက ယေကျားလေတွေ ဟာ တစ်ယောက် မကျန် သေယစ်နေကြမှာ အမှန်ပဲ။ နဂိုကမှ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ကြတဲ့ ကျွန်းသားတွေ ဟာ ခုဆို နေ့နဲ့ ည ကိုတွဲ ပြီး

သေသောက်နေကြတာ။ သူတို့မှာ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားဖို့ ဒေါသကလည်း အဆင်သင့်၊ အချိန်မရွေး သတ်ပုတ်ရန် ဖြစ်ဖို့အတွက် သူတို့ ဝမ်းဗိုက်ထဲက သေရည်တွေ က အားပေးနေကြတာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ကမိန်းကလေး ကိုယ့်ကို...”

“တော် စမ်းပါ”

သူတို့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကျွန်မ အော်ပစ်လိုက်သည်။ သီသပါတီ၏ ထူထဲလှပသော နှုတ်ခမ်းမြှာတို့ ပွင့်လျက်သားနှင့် ပင် စကားရပ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးညို ကြီးများ လည်း ပိုင်းစက်သွားကြသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း သီသပါတီကို ကျွန်မ သနားမိပြန်သည်။ သူမက ဘာမဆိုကြောက်ဖို့ အသင့်၊ သည်အထဲမှာ သူနှင့် အနီးဆုံးမှာ ရှိနေသော ကျွန်မလည်း အပါအဝင်။ သည်တော့ ဘာကိုပဲ သူတွေ ပြီး ကြောက်နေနေ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မကို ကြောက်သည့်အကြောက်က အနိုင်ယူသွားသည်ပင်။

“အစ်မတို့ အဲ့ဒါတွေ ခက်တာ၊ တစ်ဆိတ်ရှိ မိန်းမသား... တစ်ဆိတ်ရှိ မိန်းမသား၊ ဒါကိုပဲ ထည့်ထည့် ပြောနေတယ်။ မိန်းမသားဆိုတာ ကမ္ဘာလောကထဲကို ကြောက်ဖို့ မွေးလာတာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်မတို့က အဲ့လိုပြောလေလေ အဲ့လိုယောက်ျားသား ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေ က ခြောက်လှန့်လေလေ ဖြစ်မှာ ပဲ”။

“အေးပါဟယ်... မကြောက်ချင်လည်း နေပါ၊ ဒါပေမယ့် ခုနေခါမှာ တော့ အန္တရာယ် များ လှပါတယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းနတ်ဒေဝါရဲ့ အချိန်အခါ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

ပျော်ရွှင်ခြင်း နတ်ဒေဝါ၏ အချိန်အခါ...

အစ်မ သီသပါတီ ဆိုလိုသော အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်သည်။

မိုးနတ်၊ ကောက်ပဲ သီးနှံနတ်၊ ယဇ်နတ်၊ မြေပြင်နတ်၊ မုန်တိုင်းနတ်ဒေဝတာ များ စွာ တို့၏ သဘင်ကာလကို ကျွန်မတို့ တစ်နှစ် တာ ပတ်လုံး သူ့ကာလနှင့် သူ ကျင်းပပူဇော်ရသည်။ သစ်တောတွေ ကို မီးရှို့တာ၊ ယာ အလိုငှာ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြပြီဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ “အဂ္ဂနီ” နတ်ကို ပူဇော်ရသည်။ မိုးသက်မုန်တိုင်း ကျချိန်ရောက်တော့မည် ဆိုလျှင် “အာဏာဒေဝတာ” ကို ပူဇော်ရသည်။ တစ်နှစ်

ကာလပတ်လုံး သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ပူဇော်သော ဒေဝတာသဘင်များ ပြတ်လပ်သည် မရှိ။ သို့သော် ရံဖန်ရံခါမျှ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ့ ကျင်းပပူဇော်ရသော ဒေဝတာ နှစ် ပါးရှိသည်။

စစ်ပွဲကို အုပ်စိုးသော အဂ္ဂနိ နတ်ဒေဝတာနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အုပ်စိုးသော ကဏ္ဍ နတ်ဒေဝတာ။

လင်္ကာဒီပမှာ စစ်ရေး ငြိမ်သက်ခဲ့သည်မှာ လည်း ကြာပြီ။ မိုး စုများ အားလုံး ငြိမ်းချမ်း ပျပ်ဝပ်လျက်ရှိကြလေသဖြင့် စစ်ပွဲတွေ မပေါ်ပေါက်။ စစ်ချီပွဲ၊ စစ်အောင်ပွဲ၊ ရန်သူကို ယဇ်တင်ပွဲများ ရှိသော အခါမှ ပွဲသဘင်ဆင်ယင်ရသည့် အဂ္ဂနိ နတ်ကွန်းလည်း ယခုအခါ ခြောက်သွေ့နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အစိုးရသော ကဏ္ဍ နတ်ဒေဝတာ၏ နတ်ကွန်း ကတော့ ကျွန်မတို့ပင် မေ့လျော့နေလေပြီ။ လင်္ကာဒီပကျွန်းကြီး တစ်ခုလုံးတွင် လည်းကောင်း၊ သီရိသဝတ္ထုနယ်တွင် လည်းကောင်း၊ ကဏ္ဍ နတ်ပူဇော်သဘင် မကျင်းပသည်မှာ အစစ်သီသပါတိ ပြောစကားအရဆိုလျှင် ကျွန်မ တစ်သက်ပင်ရှိခဲ့ပြီဟု ဆိုသည်။

ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီ....တဲ့။

ကဏ္ဍ နတ်သဘင်ပွဲကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှမကြုံဘူးခဲ့။

ကြုံရအောင်လည်း လင်္ကာဒီပတွင် အကြောင်းအခြင်းရာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့။ ယခုမူ ပေါ်ပေါက်နေပြီ။ ရက်အပိုင်းအခြားဖြင့် ကျင်းပပြုလုပ်ရသော ပျော်ရွှင်ခြင်း နတ်ဒေဝတာ၏ ပွဲကိုလည်း သိမ့်သိမ့်အံ့အံ့ ဆင်ယင်နေပေပြီ။

သည်ပွဲသဘင်ကိုမှ နေရာစုံစေ့ ကျွန်မ မထိတွေ့ရမိလျှင် ကျွန်မ ဘယ်မှာ လင်္ကာဒီပကျွန်းသူ ဖြစ်ရကျိုး နပ်တော့မည် လဲ။ ဘယ်မှာ သီရိသဝတ္ထုနယ်သူ ဖြစ်ရကျိုး နပ်တော့မည် လဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မသွားချင်ရာ သွားမည် ။

“ကဏ္ဍသဘင်ကို ဆယ့်လေးရက် ကျင်းပမှာ ပဲ ကဉ္စနာရယ်၊ နောက်ဆုံးနေ့

တစ်ရက်ကျမှ လည်ပတ်ကြည့်ရှုပေါ့။ အစ်မကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ဒီကနေ့တော့
သေယစ်မူးကြမယ့် နေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ခွင့်ပေးမှု အရ နှစ် ဦးနှစ် ဖက်
သဘောတူတယ်ဆိုရင် ထင်ရာလုပ်ခွင့်ရှိတဲ့နေ့။ ကဲ... ကမ္ဘာနာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊
အပျော်အပါးတွေ မိုးမွန်ပြီး ထိုးကြ ခတ်ကြ၊ သတ်ကြ ဖြတ်ကြမယ်၊ ဓါးသွားတွေ
ပုဆိန်သွားတွေ ဟာ လမ်းတိုင်းလမ်းတိုင်းမှာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ထိခတ်နေကြမယ်။
အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်။ အစ်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မ သွားပါနဲ့...မ သွားပါနဲ့”

“ခက်ပါလား အစ်မရယ်”

သီသပါတီနှင့် အချေအတင် အကြိုး သင့် အကြောင်းသင့် ပြောနေလို့ကတော့
အချိန်သာကုန်ရောမည် ။

“အစ်မ မလိုက်ရဲရင် နေရစ်ခဲ့” ဟု ကျွန်မ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး
လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။ သီသပါတီက ကျွန်မ လက်ကို ဖမ်းဆွဲရင်း “ကမ္ဘာနာ” ဟု
အော်သည်။ သို့နှင့် ပင် သူ့လက်ကို ပုတ်ချကာ ကျွန်မ လမ်းကြီးဘက် ထွက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

သစ်လုံး ဝင်းခြံအပြင်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လမ်းပေါ်မှာ ဥဒဟို
သွားနေကြသူများ ကို တွေ့ရတော့သည်။ လူတွေ ကို တွေ့တွေ့ချင်း၊ သီသပါတီ
ပြောစကားကို ကျွန်မ စိတ်ထဲက ဝန်ခံရလေသည်။ မိန်းမသား ပရိသတ်ရှားပါး၍ အများစုမှာ
ယောက်ျားတွေ ချည်း ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားသားတွေ ကတော့ အသက်အရွယ် မျိုး စုံပင်။ သို့
သော် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်သော ယောက်ျားကြီးတွေ နှင့် ခွန်အားသစ်တို့ဖြင့် လန်းဆန်းစ နုပျို
သော ယောက်ျားငယ်များ က အရေအတွက် ပိုများ သည်။ သည်အထဲတွင် ကလေးငယ်နှင့်
အဘိုးအိုများ နည်းသည်။

နောက်တစ်ခုကလည်း သီသပါတီပြောသည့် အတိုင်းပင်။

သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများ မှာ ကြေးနီရောင် ထနေကြသည်။ ရှည်လျားသော
ဆံပင်တို့သည် တိရစ္ဆာန် အရေကို ချပ်ထားသည့် ကိုယ်ကျပ် ပခုံးများ ထက်တွင်

ဖွားရရားကြနေကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံးပင် လက်နက်ကိုယ်စီ ချိတ်ဆွဲ ဆင်ယင်ထားကြသည်။ တချို့ ကမူ တစ်ဖက်တွင် ခါး သို့ မဟုတ် လှံတို့၊ တစ်ဖက်တွင် လက်ကိုင်ကွင်းတပ် သေတကောင်းကို ဆွဲကိုင်လာကြသည်။

လမ်းမလယ်တွင် တစ်ယောက် သော သူကို ကျန်လူစုက ပခုံးပေါ်ပိုင်းထမ်းလာကြပြီး တဟေးဟေး အော်ဟစ်ရင်း လေထဲသို့ မြှောက်ချီပစ်ရမ်းနေကြသည်။ ဟေးဟေး အော်သံနှင့် အတူ ဓားပြားချင်း ရိုက်ခတ်ကြလေရာ ညီညာသော စည်းချက် ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။ မြှောက်ချီပစ်တင်ခြင်း ခံရသူက လက်ကိုင်ကွင်းတပ် သေတကောင်း၏ နှုတ်ခမ်းကို မဖြုတ်တမ်း ပါးစပ်၌ တွေ့ကာ သေကို မော့သောက်သည်။ သေရည်များ မှာ သူ့မှတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်များ မှတစ်ဆင့် ကိုယ်ကျပ်မပါသော ဗလာကိုယ်တီး ရင်အုပ်ပေါ်သို့ ဖိတ်စဉ်ရွှံ့စိုနေတော့သည်။

မြှောက်ချီပစ်တင်သူတွေ ကလည်း စည်းချက်နရီ မပျက် သူကလည်း သေသောက်မပျက်။

လင်္ကာဒီပ ကျွန်းသားတို့၏ ကြမ်းတမ်းလွတ်လပ်သော ပျော်ရွှင်မှု ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မလည်း ပျော်လာသည်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ လင်္ကာဒီပသား ဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက် ကျေနပ်စရာ ကောင်းသလဲ။

တဟေးဟေး အော်သံ၏ စည်းချက်သည် ‘ဝူး’ ခနဲ အော်သံနှင့်အတူ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ သေတကောင်း ကွဲသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ စောစောက လူမှာ လမ်းပေါ်တွင် မှာ က်လျက်သား လဲကျနေလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ သေတကောင်း လက်ကိုင်ကွင်းသာ ရှိတော့သည်။ သေတကောင်းသာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ၊ သေရည်တွေ လည်း အဖိတ်ဖိတ် အစဉ်စဉ်။ ဝိုင်းကြည်သူတွေ က ခုန်ပေါက် အော်ဟစ် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ လမ်းပေါ်မှ လူကား မလှုပ်မရှား။

သူတို့ မြှောက်ပစ်ပြီး ပြန်မဖမ်းဘဲ လွှတ်ချလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည် ။

ဟိုလူတော့ ဘာ ဖြစ်သွားသည် မသိ၊ ဝိုင်းကြည့်နေသူများ ကတော့.....

‘သေပလား’

‘မသေနိုင်ပါဘူး။ သေရည် အမူးလွန်လို့ မေ့သွားတာပါ’

‘သဘောကျတယ်ဟေ့၊ သေတလောင်း လက်ကိုင်ကို ခုထိ မလွှတ်ဘူး’

‘သဘောကျရင် မင့်အိမ် ခေါ်သွား၊ မင်း နှမ လင်ပြုပေးလိုက် ’

‘ဟေ့ကောင် ဘာစကား ပြောသလဲ၊ ဓား ထုတ်’

‘အား.... မင်းသဘောတူ သလား၊ လာစမ်းလေ’

သို့နှင့် ပင် နှစ် ယောက် သဘောတူ ဓားခုတ်ပွဲလေး ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။

ကျွန်မ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဓားခုတ်ပွဲက အဆင့်အတန်း နိမ့်လှသည်။ နှစ်ယောက် စလုံး သေရည် အလွန်အကျွံ မူးနေကြသည်မို့ ပွဲစ အပြီး မကြာခင်မှာ ပင် နှစ်ယောက် စလုံး ဓား တခြား၊ လူ တခြားစီ ဖြစ်ကာ ထပ်လျက်သား လဲကျသွားကြသည်။

သည်မှာ ပင် ဝိုင်းကြည့်နေသူများ ထဲက ထွားကျိုင်းသော လူကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာကာ လဲကျသော ဓားသမား နှစ် ဦး၏ ဓားများ ကိုကောက်ယူပြီး-

‘နှစ် ယောက် စလုံး ညံ့တယ်... အပြစ် ပေးရမယ်...ကဲ’

ဟု ပြောရင်း လဲကျသွားသော နှစ် ယောက် ၏ မုတ်ဆိတ်နှင့် မျက်ခုံးမွေးများ ကို ရိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ပရိသတ်ကား တအုန်းအုန်း ရယ်မဆုံတော့။

ကျွန်မလည်း ရယ်မိတော့သည်။ မင်္ဂလာသဘင် လမ်းမသို့ မရောက်သေးမီမှာ ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ပျော်စရာကို တွေ့လိုက်ရပြီ။ နောက်ထပ်ဘယ်လောက် ထပ်တွေ့ ရဦးမည် မသိ။

ကျွန်မ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဘေးကို ဖယ်ဖျော့၊ ငါနဲ့ ငါ့မြင်း ကတော့ ရှောင်လိမ့်မယ် မထင်လေနဲ့’

မြင်း တစ်စီး က ဆုန်ပေါက်လာနေသဖြင့် ကျွန်မ ဘေးဖယ်ပေးလိုက် ရသည်။

မြင်းနက်ကြီးတစ်စီး ကျွန်မနားမှ ကပ်၍ ခုန်းစိုင်းသွားလေတော့သည်။ ‘ဖယ်ကြ ဖယ်ကြ’ ဟု အော်ရင်း က ဆုန်ချသွားသည်။ တကယ်လည်း ဘာကိုမှ မရှောင်၊ မြင်းဇက်ကို လွှတ်ပြီး ရှေ့တူရူ စီးသွားသည်။ သူလည်း တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုနှင့် ဝင်စောင့်ပေဦးမည်။ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ပျော်တတ်သည့် သူ တစ်ယောက် ပင်။

တစ်နေရာတွင် မူ လူတွေ ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်မလူအုပ်ထဲသို့

တိုးဝင်လိုက်သည်။ လူအုပ်၏ အလယ် ကွက်လပ်တွင် ထွားကျိုင်းသော လူဝကြီး တစ်ယောက် ၊ သူ့ထက်နှစ် ဆရှိသော ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် နှင့် အတူ ထိုင်နေသည်။ လူဝကြီး၏ လည်တွင် စွပ်ထားသော သံကွင်းမှ သံကြိုး ၈ တစ်ဖက်ကို လူဝကြီးက ကိုင်မြှော က်ရင်း အသံသြကြီးဖြင့် ပြောနေသည်။

“ ဒါ လင်္ကာဒီပ မြောက်ဘက်တောင်တန်းတွေ ပေါ်က ဖမ်းလာတဲ့ ဝက်ဝံ ပဲ၊ ရောင် မယ်။ အဖိုး ကတော့ ငါနဲ့ သတ်ရမယ်...၊ ငါ ရှုံးရင် ဝက်ဝံကို ယူ၊ ငါနိုင်ရင် ငါ့ ကျွန်လုပ်”

ဝက်ဝံကြီးကား ကြီးမားလှပေသည်။ သူ့ကို သတ်ပြီး ဝက်ဝံရေကို ရောင် လျှင် ဆောင်းတွင် ကာလ တစ်ရာသီစာလောက် အစားအစာများ ကို ပြန်ဝယ်နိုင်မည် ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တွက်မိသည်။

“မြောက်ဘက်သား လူဝကြီး၊ ဘာ လက်နက်နဲ့လဲ”

လာအုပ်ထဲက အသံ တစ်သံထွက်လာသည်။

“ပုဆိန်”

“အရှုံး အနိုင် ကကော”

“လဲကျပြီး... ရင်ဘက်ပေါ် ခြေထောက်နဲ့ နင်းတဲ့ အထိ”

လူဝကြီးနှင့် ယှဉ်သတ်မည့် လူစွမ်းကောင်းကား တော် တော် နှင့် ပေါ်မလာခဲ့။

ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေသော ယောက်ျားကြီးများ ကို ကျွန်မ အားမလို အားမရ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လိုက်လျှင်

“ကဉ္စနာ.... အံ့မလေး ကဉ္စနာရယ်...”

နောက်ဘက်ဆီမှ အသံနှင့်အတူ တစ်စုံ တစ်ယောက် သည် ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ အစ်မ သီသပါတီပင်။

“ရှာလိုက်ရတာ ကြည့်စမ်း၊ မိန်းမသား တန်ဖိုး ယောက်ျားကြီးတွေ ကြားထဲ တိုးဝှေ့ပြီး ဝင်ကြည့်နေတယ်၊ လာသွားရအောင်”

သီသပါတီ၏ နဖူးဆံစတွင် ချွေးသီးလေများ စိုနေသည်။ သူ့မျက်လုံး ညိုကြီးများ မှာ ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်းလည်လျက်။ လူဝကြီးနှင့် သတ်ပွဲကို မစောင့်နိုင်တော့သည့်အတွက် ကျွန်မ သီသပါတီနှင့် အတူ လိုက်ခဲ့သည်။ စိတ်ကျေနပ်လောက်ရာ ဓားခုတ်ပွဲလည်း မကြည့်ခဲ့ရ။ မျှော်လင့်ထားသည့် ပုဆိန်တိုက်ပွဲကိုလည်း မမြင်ခဲ့ရ။ သီသပါတီကလည်း အထိန်းရံရွှေကြီးပမာ တကောက်ကောက်လိုက်၍ တဖွဖွ သတိပေးနေသည်။ တကယ်ပါပဲ၊ ကျွန်မကလည်း ယနေ့ မင်္ဂလာသဘင်၏ သတို့သမီး “ပေါလမိတ္တာ” မင်းသမီးမဟုတ်။ သီသပါတီကလည်း အထိန်းတော် မဟုတ်။ အများ သူငါ လင်္ကာဒီပကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေ က လွတ်လပ်ရဲဝံ့စွာ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည့်အရေး မှာ ကျွန်မက အနှောင်အဖွဲ မိသလို ဖြစ်နေသည်။

စိတ်ထင်တိုင်သာ ကျွန်မ ဆန္ဒကို ဖွင့်ချလိုက်ရလျှင်....

မြင်း တစ်စီး သို့ မဟုတ် နှစ် ဘီးတပ် မြင်းရထား တစ်စီးလောက်ရှာပြီး လမ်းသွယ်သွယ်လေး တလျှောက်၊ ကျောက်တောင် ဆင်ခြေလျှောတွေ တစ်လျှောက် ခုန်းစိုင်း ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကျာပွတ်ကို လေထဲမှာ တရွှမ်းရွှမ်း ရမ်းရင်း ပါးစပ်ကလည်း တဟေးဟေး အော်ရင်း ရှင်းသန့်သော ပင်လယ်လေကို ရှူရှိုက်၍ တစ်နေကုန် လျှောက်သွားနေလိုက်ချင်သည်။

အခုတော့ “ကိုယ်က မိန်းကလေးနော်၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးနော်” ဟု

သီသပါတိက စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တတွတ်တွတ်ရွတ်ကာ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာနေတော့သည်။

သီသပါတိကို ကျွန်မ စကားပြန်မပြော၊ စောင့်လည်း မစောင့်၊ မပြေးရုံတစ်မည် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် သာ ဈေးလမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကြေးနီ အိုးခွက် ရောင် :သော ဆိုင်များ က နေရာကျယ်ကျယ် ခင်းယူထားကြသဖြင့် လူသွားလမ်းမှာ ကျဉ်းနေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လက်နက်မျိုး စုံ ရောင် :သော ဆိုင်၊ သေတကောင်း သေအိုး ရောင် :သော ဆိုင်များ က အများ ဆုံးပင်။ ကျဉ်းမြောင်းသော လူသွားလမ်းမှာ သေရည်ယစ်၍ ယိမ်းထိုးနေသော ယောက်ျားများ ဖြင့် သာ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ကျွန်မဆီသို့ ယိမ်းယိုင်လဲဖြို လာတတ်သော သူတွေ ကိုတော့ သူတို့ ကျွန်မဆီသို့ ရောက်မလာခင်၊ ကျွန်မကပဲ ပခုံးစွန်းဖြင့် သူတို့ကို တိုက်ချပစ်လိုက်သည်သာ။ အမူးသမားများ သည် ခြေလွတ် လက်လွတ် လဲကျသွားလေသည်။

“ကဉ္စနာ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ပါ။ အစ်မ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

“အို... အစ်မကို ဘယ်သူက လိုက်ခဲ့ ခေါ်လို့လဲ”

“ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်ကွယ်၊ ခဏ နားကြရအောင်”

အမှန်တော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

သီသပါတိကိုလည်း အားနာမိ သဖြင့် မြေနီမှု န်တို့ လိမ်းကျံထားသော တံဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ တံဆိုင်လေးကား ကဒ္ဓမ္မမြစ်နားမှာ တောင်ပိုင်းသားတို့၏ ဆိုင်လေး ဖြစ်ပေမည် ။ လင်္ကာဒီပ တောင်ပိုင်းက ထွက်သော ပုလဲလည်ဆွဲများ ကို အစီအရီ ချိတ်၍ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် မုတ်ဆိတ်ရှည်များ ဖြူဖွေးနေသော အဘိုးအို တစ်ဦး ထွက်လာလေသည်။ ဆိုင်ရှင် ဖြစ်မည် ။ အဘိုးကြီးက ဘာတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်မသိ။ သီသပါတိကမူ ချိတ်ဆွဲထားသော ပုလဲလည်ဆွဲများ ကို ဝမ်းသာအားရ တစ်ခုချင်း ကိုင်ကြည့်နေတော့သည်။

ဟွန်း... မိန်းမသားတွေ ဟာ ဒါပဲ။ လည်၍ အဆင်တန်ဆာများ ဆိုရင် သူတို့မှာ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်၊ ကျွန်မ အလွန်စိတ်ပျက်သည်။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ လှပမွှေးကြိုင်နေအောင် ပြင်ဆင်ပြီး ယောက်ျားတွေ အတွက် ဘဏ္ဍာပစ္စည်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြသည်။

အမှန်က အခုလို ကြုံတောင့်ကြုံခဲ “ပျော်ရွှင်ခြင်း နတ်ဒေဝတာ၏ အချိန်အခါ” ပွဲသဘင်မျိုး မှာ ပြိုင်ပွဲတွေ ကျင်းပရာ ကွင်ပြင်ဆီသို့ သာ အကောင်ဆုံး။

ကျွန်မတို့ သီရိသဝတ္ထနယ်၏ ဘုရင်မင်းမြတ် မဟာကာလသေနသည် ဇမ္ဗူ ကောလနယ်က ဘုရင်မကြီး ကောဏ္ဍ၏ သမီးတော် ပေါလမိတ္တာ နှင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲ ပြုသည်။ အိုလေ... အမှန်တော့ ကောဏ္ဍ ဘုရင်မကြီးက သူ့သမီးတော် ပေါလမိတ္တာကို မဟာကာလသေန ဘုရင်လက်ထဲတွင် ဇွတ် အတင်း အပ်နှင်းခြင်းပါ။ အို... ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ မယ်တော် ကြီးက သူ့သမီးတော် ကို သိမ်းပိုက်လိုက်တာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ မယ်တော် ကြီးက သူ့သမီးတော် ကို ဘုရင်မင်းမြတ် လက်ထဲ ဇွတ် အပ်နှင်းတာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ သည်ဘိသေက သဘင်ကို ကျွန်မ သဘောကျသည်။ ဘုရင့် မင်္ဂလာပွဲ အထိမ်းအမှတ်အ ဖြစ်၊ ခုနစ်ရက် ခုနစ် လီ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ဆင်ယင်ပေးသည်။ သည် ခုနစ်ရက်ကို “ပျော်ရွှင်ခြင်း နတ်ဒေဝတာ၏ အချိန်အခါ” သတ်မှတ်သည်။ ကဏ္ဍဒေဝတာ၏ နေ့ရက်များ ဟု ကြေညာသည်။ ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်သည့် ပွဲသဘင်ဘဲ။

လင်္ကာဒီပ တစ်ကျွန်းလုံးက မျိုးစုတွေ အားလုံး သီရိသဝတ္ထုမှာ စုံညီ စုဝေးကြသည်။ မျိုးစုခေါင်းဆောင်ဘုရင်တွေ လည်း နောက်ပါ သူရဲတပ်များ နှင့် တကွ တက်ရောက်သည်။

ပြိုင်ပွဲတွေ လည်း အမျိုးစုလင်ပါ။ မိန်းမသားတွေ အတွက် ပုလဲစေ့ ဘယက်သီပြိုင်ပွဲ၊ စပျစ် သေရည် အချက်ပြိုင်ပွဲ... အို... အများ ကြီးပါ။ သို့သော် မိန်းမသားတို့ ပြိုင်ပွဲကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား၊ ပျင်းစရာကောင်းသည်။

ကွင်းပြင်ထဲက ပြိုင်ပွဲတွေ မှ စိတ်ကြွစရာ ကောင်းပေသည်။ ဓားချင်း၊ ပုဆိန်ချင်း တိုက်ခိုက်ပွဲ၊ အမဲလိုက် ပြိုင်ပွဲ၊ ငါးဖမ်း ပြိုင်ပွဲ၊ သိမ်းငှက်တိုက်ပွဲ၊ ကျားဖမ်းပွဲ၊ အသက်နှင့်

သွေးစက်တို့ကို ကလွှဲက မဟာဒေဝီ ထံ၌ လောင်းကြေး ထပ်အပ်ကာ ရင်တဖိုဖို အသည်း
တယားယား နှစ်ရသည့် ပြိုင်ပွဲမျိုး ။

ဒါမျိုး ကိုပဲ ကျွန်မ သဘောကျသည်။

ကလွှဲက မဟာဒေဝီ၏ ရုပ်ထုကို ကျွန်မ မြင်ယောင်နေသည်။ အခုချိန်ဆို ပြိုင်ပွဲ
ကျင်းပရာ ကွင်းပြင်၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရုပ်ထုတော် သည် ကြက်သွေးရောင် တံခွန်တို့
အလယ်တွင် ခမ်းနား သိုက်မြိုက်စွာ ပြိုင်ပွဲအားလုံးကို ငုံ့ကြည့်နေရော့မည် ။

ရုပ်ထု၏ ယာလက်တွင် တိရစ္ဆာန်များ ထိုးသီထားသည့် လှံရှည်ကို ကိုင်ထားမည်
။ နီရဲသော အာခံတွင် ၊တွင် လူသားများ ကို ကိုက်ချီထားမည် ကလွှဲက မဟာဒေဝီ၏ မည်
းနက်သော ဆံပင်တို့က ခြေအဆုံးထိ ဖားလျားဝေကျနေမည် ။ သိမ့် စိတ်ဝင်စားစရာ ရင်ဖိုစရာ
ကောင်းသည့် ရုပ်ထုတော် ။

“ကဏ္ဍဒေဝတာ၏ နေ့ရက်များ ” ပွဲသဘင်မှာ သီရိသဝတ္ထုနယ်သူ နယ်သား
အားလုံးတို့ အဆုံးစွန် အကြွင်းမဲ့ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်ခွင့် ပေးထားသည်။ နှစ် ဦး နှစ် ဖက်
သဘောတူလျှင် ကြိုက်ရာ လက်နက်စွဲ၍ အချိန် နေရာ မရွေး တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်နိုင်သည်။
အသက်ချင်း ထပ်၍ လောင်းကစား နိုင်သည်။ သေရည်ကို အဆီးအတားမဲ့
သောက်စားနိုင်သည်။

ကဲ... သည်လို သဘင်မျိုး မှာ ၊ အို... ယုန်ရဲ့ အသည်းမျိုး နဲ့ သီသပါတိက
တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး “ကဉ္စနာ” ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း အထိန်းတော် ကြီး
လုပ်နေသည့် အ ဖြစ်မှာ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလှပါဘိခြင်း။

အထူးသဖြင့် မူ ပွဲသဘင်၏ ဒုတိယနေ့ ဖြစ်သော ယနေ့သည် အထူးခြားဆုံးပင်။
ယနေ့ မဟာကာလသေန ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ကြင်ယာတော် ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီးတို့သည်
မြို့ လယ် လမ်းမကြီးသို့ အဖူးမြော်ခံ လာကြလိမ့်မည် ။ မင်းနှစ် ပါး ကြွချီရာ
လမ်းတလျှောက်မှာ မကြုံစဖူး ထူးခြားသည့် အဆင်အပြင် အခမ်းအနားကို တွေ့မြင်ကြရမည်

“အစ်မ... သွားကြမယ်”

သီသပါတီက ပုလဲ တစ်လုံးကို ရင်တွင် အပ်ကြည့်နေရာမှ ကျွန်မ ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မင်္ဂလာသဘင် လမ်းမကြီးကိုလေ၊ ဟိုမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ကြင်ယာတော် မင်းသမီးတို့ ရောက်လာကြတော့မယ်”

“ဒီကနေပဲ ကြည့်ပါလား ကဇွန်နာ ရယ်၊ ဒီလောက် များ ပြားတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲမှာ တက် အနင်း ခံရတာ နဲ့ပဲ အသက်ပျောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒီဆိုင်ထဲကလည်း မြင်ရသားပဲ”

“ဟုတ်ပေသားပဲ သမီးငယ်ရဲ့၊ အဘိုးဆိုင်ထဲက ကြည့်ရင် မြင်ရပါတယ်”

မုတ်ဆိတ်ဖြူဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးက တုန်တုန်ချည့်ချည့်ပင် ပြောသည်။

“အဘိုး။ ပုလဲ ရောင် :တဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်စမ်းပါ။ မဆိုင်တာ ဝင်မပြောစမ်းပါနဲ့။”

“အလိုလေး... မိန်းမသားလေး မတန်မဲ့ မောက်မာ လှချည်လား။”

“မလွှဲ ရွာသူတွေ ဟာ ဒီလိုပဲ၊ မဆိုင်တဲ့ အလုပ် ဝင်ရှုပ်ရင် မောက်မာတတ်တယ်”

“မလွှဲ ရွာသူ... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ နာမည် က ကဇွန်နာတဲ့၊ မှတ်ထား။

မကြားဘူးရင်၊ အဖ မရှိဘူး၊ အမိ မရှိဘူး၊ နေတာက ဟော့ဒီ အစ်မသီသပါတီ တို့နှင့် အတူ နေတယ်။ အကျဉ်းမှူး ကြီး သာဟာသိက ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ မွေးစား အဖ၊ ဟော့ဒီ သီသပါတီက အဖရဲ့ သမီးရင်း၊ ကဲ... သိပြီလား။”

အားလုံးကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသဖြင့် စပ်စုတတ်သော အဘိုးကြီးကိုပင် ကျွန်မ ဖိပြောမိလိုက်သည်။

“အား... သာဟာသိကာကြီးရဲ့ မွေးစားသမီး ကဇွန်နာ ဆိုတာ မိန်းကလေးကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု သိပြီ မဟုတ်လား”

“သိရပါပြီကွယ်၊ သိရပါပြီ၊ မယ်မင်းကလေး... ကြိုက်ရာသာ ပြပါ”

ကျွန်မ မဲပြုံး ပြုံး လိုက်မိသည် ထင်သည်။ သီရိသဝတ္ထုနယ်မှာ အကျဉ်းမှူး သာဟာသိကကြီး အမည် ကို ပြောလိုက်လျှင် ကြားရသူ ရွံ့သွားရသူချည်း။ ကျွန်မ မွေးစားအဖ သာဟာသိကာကို ကြားဖူးသူတိုင်း မလန့် မကြောက်သူမရှိ၊ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှု၊ ခွန်အား ဗလကြီးမှု၊ တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်ရည် ကျွမ်းကျင်မှု တို့တွင် အဖသည် ပြောရလျှင် လင်္ကာဒီပကျွန်း၏ တံခွန်စိုက် လူစွမ်းကောင်းပင်။ ဒါ့ကြောင့် လည်း အဆိုးဆုံး အကြမ်းဆုံး ရာဇဝတ်သားတွေ ကို ထိန်းချုပ်ရသည့် အကျဉ်းမှူး အရာကို အဖ ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ... အစ်မ၊ ပုလဲသွယ် တစ်ခုခုလောက် ဝယ်ချင်လည်း ဝယ်၊ ပြီးရင် သွားမယ်။ ဟော့ဟို လမ်းခွ နေရာက မြင်ကွင်း အကောင်းဆုံးပဲ၊ အဲဒီ နေရာက သွားကြည့်မယ်”

ဆိုင်ထဲမှ ကျွန်မ ထွက်ခဲ့သည်။ မင်းခမ်းမင်းနားကို ကြည့်ကြမည် ပရိသတ်ထုကြီးမှာ တိုးဝှေ့ နေရာ ယူနေကြသည်။ မြေနီ ဖုန်မှုန့်များ လည်း ထောင်းထောင်း ထလျက် ရှိသည်။ လင်္ကာဒီပ၏ မျိုး စုများ ကို အစုံအလင် တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ ထူးခြားသော အရောင် အသွေးစုံ ဝတ်စုံများ မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်။ သည်ထဲတွင် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေစိမ်းများ ကို လည်မှာ ပတ်ဆွဲထားကြသည့် နာဂါ မျိုး စုများ နှင့် နှုတ်သီး ချွန်ကောက် သိမ်းငှက်ကြီးများ ကို ပခုံး ပေါ်တွင် တင်ဆောင်ထားသည့် ဂရုဠ မျိုး စုများ ကို ကျွန်မ သဘော အကျဆုံးပင်။

မြွေစိမ်းများ သည် တွန့်လိမ် လှုပ်ရှားလျက်၊ သိမ်းငှက်ကြီးများ သည် စူးရဲသော မျက်လုံးတို့ကို ဟိုမှ သည်မှ ရွေ့လျားလျက်။ လူတွေ ကြားထဲတွင် ထူးခြားသော မြင်ကွင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ကမူ ကုန်းလေး တစ်ခုပေါ်သို့ ကျွန်မ တတ်လိုက်သည်။ သည်နေရာမှ ကြည့်လျှင် အားလုံးကို အပေါ်စီးမှ မြင်နိုင်သည်။ သို့သော် ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ ကျွန်မ အရောက်တွင် ကျွန်မထက် အလျင်ဦးသော ပရိသတ် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

လမ်းမဘက်သို့ ပြန်ဆင်းကာ လမ်း၏ တစ်ဖက်တွင် ရပ်ကြည့်နေသည့် လူအုပ်ထဲသို့
ဝင်တိုးလိုက်သည်။

ပရိသတ်မှာ တိုးဝှေ့ တွန်းထိုးနေခြင်းကိုပင် ဖော်ပြသွားသည့် တစ်ခုအဖြစ် ပြု
လုပ်နေကြသည်။ ဘုရင်နှင့် ကြင်ယာတော် မင်းသမီး တို့၏ အရပ်အယောင်ကိုသော် မှ
မမြင်ရသေး။ သို့သော် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ရှေ့မှ လူကို နောက်က လူက၊
အခြားသူ၏ ကျောပြင် ပခုံးစွန်းကို ကိုယ်က၊ ကိုယ့်ကျောပြင် ပခုံးစွန်းကို အခြားသူက တိုးဝှေ့
နေကြရင်းဖြင့် “ဟေး... ဟေး...” အော်ဟစ် နေကြသည်။ ဦးရစ်ပေါင်း အဝတ် ကျွတ်သူများ ၊
ခြေပတ် သားရေကြိုး ပြုတ်သူများ ကို ကြည့်ကာ လှောင်ပြောင် ရယ်မော နေကြသည်။

အနီးဆုံး ကျောပြင် တစ်ခုကို ကျွန်မ ပုခုံးဖြင့် ဖိချလိုက်သည်။ ထိုသူမှာ သေရည်
မူးယစ်နေဟန် ရှိသည်။ သူ့ ရှေ့ဘက်သို့ ပြိုကျ သွားသည်။ ယိမ်းယိုင်သွားသော သူ့ ခါးကို
လက်ဖြင့် ဆောင့်တွန်းကာ ကျွန်မ သူ့နေရာကို ယူလိုက်သည်။ ကျွန်မ ဘေးတွင်
ရှေ့နောက်တွင် နီးရာ လူကို တွန်းထိုးနေကြသူများ ဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်နေကြလေသည်။

စောစောက စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်စရာများ ကို ကျွန်မ မေ့သွားသည်။

“အစ်မရေ... ဒီဘက် ကိုလာ၊ အဲ့ဒီ လူကြီးကို တိုက်ချပစ်လိုက်၊ လာ လာ”

သီသပါတ်ကို ကျွန်မ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟ... မိန်းမပျိုလေးပါလား”

ကျွန်မ အသံ ကျယ်သွားသဖြင့် အနားက လူကြီး တစ်ယောက် က
အော်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဒါ ကဇွန်နာ ပဲ”

“သာဟာသိကကြီးရဲ့ သမီးတွေ ပါလား ဟေ့”

ဟေး... တွန်းလိုက်ပါလား၊ တိုးလိုက်ကြပါလား”

အသံတွေ ဆူညံ ရှုပ်ထွေး နေတော့သည်။ ကျွန်မ ခြေထောက်များ မှာ မြေပြင်နှင့် မထိရဘဲ လူအုပ်ကြားထဲတွင် ညပ်ကာ ဟိုသည် ယိမ်းယိုင် နေလေသည်။ မြေပြင်သို့ ခြေချမိချိန် ကလေးကို အရအမိ ယူကာ ကျွန်မ တိုးဝှေ့ရသည်။ ကျွန်မ အတွက် အဆင်ပြေသည်က သာဟာသိကကြီး၏ မွေးစား သမီး ကဉ္စာနာမှန်း သိသွားကြသူများ သည် ကျွန်မကို ရှိပေးကြခြင်းပင်။

သို့ဖြင့် ပင် လူအုပ်ကြီး၏ ရှေ့ဆုံး အထိ တိုးထွက် လာနိုင်ခဲ့လေသည်။ သိသပါတိ တစ်ယောက် တော့ ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး မြေနီမှု နဲ့တွေ နှင့် မြင်မကောင်း ရှိရောမည် ။ ဖားလျား ပြေကျနေသည့် ဆံပင်စ များ သည် ပခုံးထက်မှ တဆင့် ရင်ညွှန့်ထက်တွင် ဖားရရား ကြုံနေသည်။ ဆံစကို ကျွန်မ ပြန်မသိမ်း၊ သည်အတိုင်းပင် ထားလိုက်သည်။ နဂိုကမှ နီကြင်ကြင် ရှိသော ကျွန်မ ဆံပင်တို့သည် မြေနီမှု နဲ့များ ကြောင့် ကြေးနီဝါရောင် တောက်နေကြသည်။

လူအုပ်၏ ရှေ့ဆုံးမှာ ကျွန်မ နူးထောက် ထိုင်လိုက်သည်။

ကျွန်မ ဝဲဘက်မှာ အဘွားအို တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

“လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်လာသလား”

အဘွားအိုက ကျွန်မ ဆံပင်များ ကို ကြည့်၍ မေးလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းတယ်၊ အဘွားတို့လည်း အရွယ်သာ ကောင်းသေးရင်း အဲဒီ လို တိုးဝှေ့ ပစ်လိုက်မှာ ပဲ၊ အသက်က ကြီးလာတော့ မ ဖြစ်တော့ဘူး”

အဘွားအိုကို ကျွန်မ သဘောကျ သွားသည်၊ အိုစာသော မျက်နှာပြင်ထက်မှ ရီဝေသော မျက်လုံး များ ထဲမှနေ၍ လန်းဆန်းနေသော အငွေ့ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ အဘွားအို၏ လည်ပင်းမှ ပုတီးစေ့များ မှာ အရောင် အသွေးစုံလှသည်။ ပုတီးလည်ဆွဲပေါင်းများ စွာ ကို အထပ်ထပ် အဆင့်ဆင့် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဒါကို

ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူလည်း ဂမ္ဘာန မျိုး စုဝင် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်လေသည်။ ဂမ္ဘာန မျိုး စုဝင် မိန်းမများ မှာ သူတို့ အသက်အရွယ်၊ အိမ်ထောင်စုနှင့် ဆွေမျိုး စု အဖွဲ့အတွင်း : သြဇာ အာဏာကြီးမားမှု တို့အပေါ် မူတည်ပြီး ပုတီးစေ့ လည်ဆွဲများ ဆင်ယင်ကြရသည်။

အခု အဘွားကြီးအား လင်္ကာဒီပကျွန်း၏ နယ်ပယ်ဒေသ များ စွာ တို့တွင် ဆွေမျိုး စု၏ သြဇာကြီးမားသော “မိခင်ကြီး” တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေသည်။ သူ့ လည်မှာ အိမ်ထောင်ကျခြင်းကို ဖော်ပြသော အဖြူရောင် ပုတီးစေ့ လည်ဆွဲ၊ သားသမီး မြေးမြစ် များ စွာ ရှိခြင်းကို ဖော်ပြသော အပြာရောင် ပုတီးစေ့ လည်ဆွဲ၊ “ဆွေမျိုး စု မိခင်ကြီး” အဖြစ်ကို ဖော်ပြသော အနီရောင် ပုတီးစေ့ လည်ဆွဲများ အပြင် အနက်အမိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ မသိတတ်သော အခြားအစိမ်းရောင် ၊ မရမ်းပုပ်ရောင် ပုတီးစေ့ လည်ဆွဲများ အထပ်ထပ် ရှိလေသည်။

“မင်းကော ဂမ္ဘာန ပဲလား”

“ဟင်”

“မင်း... ဂမ္ဘာန မျိုး စုဝင် မဟုတ်လား”

ကျွန်မ အံ့သြသွားသည်။ ဂမ္ဘာန မျိုး စုဝင် မိန်းမအိုကြီးများ မှာ သူတို့လို မိန်းမသားများ အဖို့ ဂမ္ဘာန မျိုး မှန်း သိလောက်နိုင်စရာ ဘာလည်ဆွဲမှ မရှိ။ ကျွန်မတို့ အရွယ်တွင် ပုတီးစေ့ လည်ဆွဲ ဝတ်ဆင်ရသည် မဟုတ်ပေ။ သို့တိုင်လျက် အဘွားအိုသည် ကျွန်မကို ဂမ္ဘာန တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိနေသည်။

“ဘာမှ အံ့သြစရာ မရှိ၊ လွယ်လွယ်လေးပဲ မိန်းကလေးရဲ့ ၊ မင့် မျက်လုံးတွေ က အညိုရောင် ၊ ဆံပင်က နီကြင်ကြင်၊ ဆံပင် ကြမ်းကြမ်း ဆံလုံးကြီးကြီး၊ နှုတ်ခမ်းက ထူသယောင်ယောင်၊ တခြား မျိုးစုဝင် မိန်းမပျိုတွေ က နှုတ်ခမ်းပါးတယ်လေ၊ တို့ ဂမ္ဘာနတွေ က နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြည့်ပြည့်ဖူးဖူး ရှိတယ်၊ ဒါတွေ ကြောင့် မင်းကို ဂမ္ဘာနမှန်း အဘွား သိလိုက်တာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ တို့ ဂမ္ဘာန မိန်းမတွေ ဟာ အရပ် ဆိုးကြတာ များ တယ်၊ မင်း ကတော့ လှသားပဲ”

လှသားပဲတဲ့... ကျွန်မ ရှက်သည်။ သီသပါတီ ခဏခဏ

ပြောသည့်စကားကိုလည်း ကြားယောင်လိုက်သည်။

“ကဇွန်နာရယ် မိန်းမပျိုလေး မဟုတ်တာ ကျနော်တို့က သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်

ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေစမ်းပါ။ ကဇွန်နာက တကယ်တော့ လှပါတယ်” ဟူသော သူ့စကား။

အဘွားအိုက ကျွန်မကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း စကား ဆက်ပြန်သည်။

“မင်း ပါးပြင်တွေ က နီလွန်း အားကြီးတယ်၊ တို့ ဂျွန်နာတွေ ဟာ

သွေးဆူတတ်တော့ အားနီတာ မဆန်းဘူးပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမသား တစ်ယောက် ရဲ့

မျက်နှာပြင်ဟာ ဒီလောက် နီရဲမနေသင့်ဘူး၊ မင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်တယ်နဲ့ တူတယ်၊

ပေးစမ်း မင်း လက်ဖဝါး”

ကျွန်မ လက်ဖဝါးကို ဆွဲယူပွတ်သပ်ကာ...

“ငါ ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ အပျိုမ လက်ဖဝါးနဲ့ မတူဘူး၊ ကြမ်းလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့်

ငါတော့ သဘောကျတယ်၊ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲ”

အဘွားကြီးကို ကျွန်မ နှစ်သက် ခင်မင်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်မှာ နေသလဲ”

“ကျွန်မ နာမည် က ကဇွန်နာပါ၊ အကျဉ်းမှူး ကြီး သာဟာသိကရဲ့ မွေးစားသမီး၊

မလ္လရွာ ဇာတိ၊ အဖနဲ့ အမိတော့ ဘယ်သူမှန် မသိတော့ဘူး”

ကျွန်မ အပြည့်အစုံပင် ဖြေလိုက်သည်။

“ဪ... သာဟာသိကရဲ့ မွေးစားသမီးကိုး၊ အင်း... သာဟာသိက သမီး

ဖြစ်နေတော့ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ ငါ မအံ့သြတော့ဘူး”

“အဘွားကကော”

“ငါ့ နာမည် က ဝဠဝါမုဒိတဲ့၊ ကဒ္ဓမ္မမြစ် တစ်ဖက်ကမ်း တောင်တန်းပေါ်မှာ

နေတယ်”

“ဟင်... အဝေးကြီးပါလား အဘွား”

“ဝေးတော့ ဝေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘိသေက သဘင်လည်း ကြည့်ချင်တယ်၊ ကဏ္ဍဒေဝတာရဲ့ အချိန်အခါပွဲလည်း တက်ချင်တယ်၊ ဒါတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ...”

အဘွားအို၏ မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ဘေးမှ တဟေးဟေး အော်ရင်း တိုးဝှေ့နေကြသည့် လူအုပ်ကြီးများ ၊ လမ်းမ၏ ဟိုမှာ ဘက် ကမ်းမှာ ရုန်းရင်ဆန်ခတ် နေရာလှနေကြသည့် လူများ ကိုပင် ကျွန်မ သတိမထားအားတော့၊ အဘွားအိုနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပေသည်။

“ပြောစမ်း ငါ ဘာကြောင့် ဒီလို လာတယ် ထင်သလဲ”

“ဟင့်အင် ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာ တုံး၊ အဘွား ဝဋ္ဋ....”

“ဘာ... ဘာ... ငါ့ နာမည် ကို မင်း မခေါ်တတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီလိုပဲ လူတွေ ငါ့ နာမည် ကို အခေါ် ခက် ခက် နေတတ်ကြတယ်၊ ဝဋ္ဋဝါမုဒီ ဝဋ္ဋဝါမုဒီ... မှတ်ထား...”

ဝဋ္ဋဝါမုဒီ၊ ဝဋ္ဋဝါမုဒီ... ကျွန်မ စိတ်ထဲက မှတ်ရင်း ရေရွတ်ကြည့်သည်။

“ကဲပါလေ ကဒမ္မနယ်သားတွေ ခေါ်တဲ့ အမည် ပဲ မှတ်ထားလိုက်၊ သူတို့က ငါ့ကို အမေ ဘီလူးမကြီးတဲ့၊ ကဲ... မကောင်းလား၊ ငါနဲ့ မလိုက်ဘူးလား”

အမေ ဘီလူးမကြီး...၊ ဆိုးလိုက်သည် နာမည် ။ သို့သော် အဘွားအိုနှင့်တော့ လိုက်ဖက်သည် ထင်သည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။ ခက်ထန်သည်။ သို့သော် အဘွားအိုကို ကျွန်မ ခင်မင်မိပေသည်။

“ကဲ...ပြောစမ်း၊ ငါ ဘာကြောင့် ဒီကို လာသလဲ”

“မသိဘူး အဘွား”

“နည်းနည်း လောက် စဉ်းစားကြည့်ပါဦးတော့လား ကမ္မနာရဲ့.”

“အို... စဉ်းစားလို့လည်း ရမှာ မှ မဟုတ်တာ”

“အေး... သဘောကျတယ်ဟေ့၊ ငါ့လို မိန်းမမျိုးပဲ”

“အဘွား ဘိသေက သဘင် ကြည့်ချင်လို့၊ ကဏ္ဍ ဒေဝတာ ပွဲကို တက်ချင်လို့ ဆိုတာ ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ”

“အဲဒီ အကြောင်းတွေ က ငါ မလာလည်း ရတဲ့ အကြောင်းတွေ ပဲ၊ ခုဟာက သိပ် အရေး ကြီးတဲ့ အကြောင်း တစ်ခု ရှိနေလို့”

“အဲဒါ ဘာလဲ အဘွား”

အဘွားကြီးက ကျွန်မကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ပြန်သည်။

“မင်း တကယ် မသိဘူးလား၊ မင်း အဖ သာဟာသိကကြီးက ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“အဖနဲ့ မတွေ့တာ ငါးရက်ရှိပြီ အဘွားရဲ့၊ ဒီသဘင်ကြောင့် အဖ အိမ်ပြန်မလာနိုင်ဘူး၊ အကျဉ်းတိုက်မှာ ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

“အေးလေ ဟုတ်ပေမပေါ့၊ အမှန်က မင်း အဖနဲ့သာ ခဏလေး မျက်နှာချင်း ဆိုင် ဖြစ်ရင်၊ ငါတို့ ကဒမ္မ နယ်သားတွေ ဒီကို လာကြတဲ့အကြောင်း မင်း သိခွင့်ရမှာ ပဲ၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ မင်းအဖနဲ့ ဆက်စပ်နေလို့ကိုး”

“အဖနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုလေ... ကဒမ္မ နယ်သားထဲက အလွန်ယုတ်ညံ့တဲ့ သစ္စာဖောက်တစ်ဦး ပေါ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအကောင်ဟာ မြို့စား တစ်ယောက် ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကောင်က ကဒမ္မ နယ်သားတွေ ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့တကွ၊ ဂန္ဓာန မျိုးစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ လင်္ကာဒီပကျွန်းသားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတဲ့ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ကျူး လွန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါက...”

တံပိုး မှုတ်သံများ တစ်ခဲနက် ပေါ်လာသဖြင့် အဘွားအို၏ စကားကို ကျွန်မ

ဆက်မကြားလိုက်၊ အဘွားအိုစကား ဆက်ပြော မပြောကိုပင် ကျွန်မ မသိလိုက်တော့။
တံပိုးသံများ မှာ လမ်းမ၏ အတွင်း ဘက်ဆီမှ ပေါ်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟော... လာပြီ ထင်တယ်”

“လာပြီ... လာပြီ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ကြင်ယာတော် မင်းသမီး လာပြီ၊ ဟို...
အဝေးက တံခွန် အစိမ်းနဲ့ မြင်းစီး သူရဲတွေ တွေ့လား”

လူအုပ်ကြီး၏ တဝေါဝေါ အသံနှင့်အတူ မြင်းခွာသံ၊ တံပိုးသံများ
ဆူညံရှုပ်ထွေးသွားသည်။ လူ အချို့ လမ်းမလယ်သို့ တိုးထွက်လာကြလေရာ ကျွန်မလည်း
ရော၍ ပါသွားရလေသည်။

လမ်းမကြီး၏ ဝေးလံသော အကွေ့အချိုးဆီသို့ ကျွန်မ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ဖုန်မှုန့် တထောင်းထောင်း ကြားထဲမှ အစိမ်းရောင် တံခွန်များ ကို
တွေ့ရလေသည်။ ရှေ့ပြေး မြင်းစီး သူရဲများ လာကြလေပြီ။ ကျွန်မ အဘွားအို၏
စကားကိုလည်း ဆက်နားထောင်ချင်သည်။ မင်းခမ်းသဘင်ကိုလည်း ကြည့်ချင်သည်။

“ဘေးဖယ်ကြ၊ ရှောင်ကြ၊ တိမ်းကြ၊ ရှေ့ပြေး ကိုယ်ရံတော် သူရဲတွေ လာနေပြီ”

လမ်းလယ်ကောင် ရောက်နေသော သူများ မှာ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်
အော်ရင်း လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ အလှအယက် ဆုတ်ကြပြန်သည်။
ခဏအကြာတွင် ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော တပ်သားတစ်ဦး၊ မြင်းနက်ကြီးကို
ကဆုန်စိုင်းလျက် လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ရှည်ကြီးကို ဝဲယာ ဝှေ့ရမ်းလျက် ဝင်လာလေသည်။
စစ်သည်ကြီးသည် ကျာပွတ်ကို တစိုးစိုး ရမ်းရင်း အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လေသည်။

“ဘေးဖယ်နော်... ဘေးဖယ်ကြ၊ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရား ကြွလာတော့မယ်၊ မင်းနှစ်ပါး
ကြွရာ လမ်းပေါ်မှာ လက်ဖဝါးလေး တစ်ခုတောင်မှ အစွန်းမထွက်နဲ့၊ ဆံများ
လေးတစ်စတောင်မှ မကျူး နဲ့၊ ကျူး တဲ့သူ အဆုံးစီရင်ပစ်မယ်... ဘုရင့် အမိန့်ပဲ”

အော်ဟစ်ကျုံးဝါး လမ်းတစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီက လက်သင့်နီးစပ်ရာ လူများ ကို

ကျာပွတ်ဖြင့် တရွှမ်းရွှမ်း ရိုက်သွားသည်။ အချို့သူများ မျက်နှာကို ထိကြသည်။ အချို့မှာ လည်ပင်း၊ အချို့မှာ လက်။ ကျာပွတ်ထိသမျှ နေရာတို့မှ သွေး ဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျလေသည်။

ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြုတ်သော ထိုမြင်းစီးစစ်သည်သည် သူမြင်းနက်ကြီးကို လမ်းတစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့စီးနင်းကာ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးရင်း ကျာပွတ်စွမ်းကို ပြနေတော့သည်။ သူ့ကို ကျွန်မ ချက်ချင်း ပင် ရွံ့မုန်းစက်ဆုပ်သွားသည်။

“ဘေးဖယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ၊ ဟဲ့ ဝက်ဝံတွေ ၊ ခွေးအတွေ ၊ ဟဲ့ စပါးကြီးမြွေတွေ ”

နုတ်ကလည်း ယုတ်ညံ့စွာ ဆဲဆိုအော်ဟစ်နေသည်။

လမ်းတစ်ဖက်ဆီက လူအုပ်ကြီးမှာ သူ့ကျာပွတ်ကို ရှောင်လိုက်၊ သူ လွန်သွားပြီး လမ်းလယ်သို့ ပြိုဆင်းလိုက်ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ကျွန်မမှာ လမ်းမ၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ တိုးဝှေ့ရင်းဖြင့် ရောက်သွားလေသည်။ အဘွားအိုမှာ မူ ကျွန်မနှင့် စကားပြောခဲ့သော တစ်ဖက်မှာ ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အဘွားအိုနှင့် ကျွန်မ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ အဘွားအိုရှိသော ဘက်မှာ အတိုးအဝှေ့ ပိုများ သည်။ အဘွားကြီးမှာ လမ်းလယ်သို့ မကြာခဏ ထွက်ကျနေသည်ကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ရသည်။

“အဘွား... ဒီဘက်လာ... ဒီဘက်လာ”

ကျွန်မ အော်ပြောသော်လည်း အဘွားအိုမှာ ကြားဟန်မတူ။

လမ်းမထဲတွင် စွန်းထွက်နေသော သူ့အ ဖြစ်ကို သူသိကာ လမ်းဘေး လူအုပ်ထဲသို့ ပြန်ဆုတ်ရန်သာ ကြိုးစားနေရှာသည်။ သို့သော် အိုမင်း ချည်နဲ့သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပြိုကျလာသော လူအုပ်၏ အရှိန်ကို မခံနိုင်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် မြင်းစီး ကျာပွတ်ကိုင် စစ်သည်က တစ်ကျောပြန်လှည့်လာကာ ကျွန်မတို့ရှေ့ ရောက်လာပြန်သည်။

“ဟဲ့ တောခွေးအ တွေ ၊ ဝက်ဝံတွေ ... ဘေးဖယ်၊ ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း”

အဘွားကြီးမှာ သိသိသာသာ လမ်းမပေါ်သို့ စွန်းထွက်နေချသည်။

အဘွားကြီး၏ အန္တရာယ်ကို ကျွန်မ သိလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်မ နောက်ကျသွားပေပြီ။

“ဟာ... ဒီလင်းတအိုမကြီးက ဘာလာရှုပ်နေတာလဲ သွားစမ်း”

စကားအဆုံးမှာ ပင်ရွှမ်းခနဲ အသံတစ်ချက် ပေါ်လာပြီး အဘွားအို၏ လက်မောင်းတွင် အဖြူစင်းကြီး သုံးလေးစင်း ပေါ်လာသည်။ အဖြူစင်းကြီးများ သည် ကြည့်နေရင်းမှာ ပင် နီရဲလာကာ သွေးများ စို့တက်လာပြီးနောက် အဘွားကြီး လက်မောင်းတစ်ခုလုံး သွေးခြင်းခြင်းနီ သွားလေသည်။

အဘွားကြီးမှာ ဒဏ်ရာရသွားသော လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း လမ်းပေါ်သို့ လူးလိုမ့်နေတော့သည်။ မြင်းစီး သူရဲတပ်ဖွဲ့၏ ရှေ့ဆုံး တံခွန်ကိုင်စစ်သည်ကိုလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်နေရလေပြီ။ တံပိုးသံများ လည်း ပို၍ နီးကပ်စွာ ဆူညံနေကြပေပြီ။ အခြေအနေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်။ ဒဏ်ရာရသွားသော အဘွားအိုကို မည် သူမျှ စိတ်မဝင်စားကြ၊ မကြာမီ ရောက်လာတော့မည့် ဘုရင်နှင့် ကြင်ယာတော် မင်းသမီးကို ကြည့်ရန်အတွက်သာ ဝိုင်းအုံစုပြုတိုးဝှေ့နေကြတော့သည်။ မြေနီဖုန်မှုန့် တစ်ထောင်းထောင်းတွင် လဲသူတွေ လဲ၊ အော်ဟစ်သူတွေ က အော်ဟစ်၊ မြင်းစီးသူရဲကြီး၏ ကျာပွတ်သံက တရွှမ်းရွှမ်း။ အားလုံး ရှုပ်ထွေးနေသည်။

မင်းခမ်းမင်းနားကိုလည်း ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားတော့။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မဟာကာလသေန ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ကြင်ယာတော် ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီးတို့ကို ကြည့်ချင်သည့် စိတ်လည်း မရှိတော့။

သွေး အလိမ်းလိမ်းဖြင့် အဘွားအို၊ ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာသည့် မြင်းနက်စီး စစ်သည်... ဒါ.... ဒါဟာ မတရားတာ၊ မတရားတာ။

ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိသော အချိန်တွင် ကျွန်မ လမ်း၏ သည်မှာ

ဘက်သို့ ပြန်ရောက်နေချေပြီ။ အဘွားအိုနှင့် စကားလက်ဆုံကျရင်း ထိုင်ခဲ့သော ဘက်။

အဘွားအို၏ လက်မောင်းမှ သွေးများ ကို ကျွန်မ ဝတ်လွှာစဖြင့် သုတ်ပေးနေမိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ခါးစည်းကြိုးတွင် အမြဲချိတ်ဆွဲထားသော ဆိတ်ချ ဘူးထဲမှ ဆေးရည်များ ကို ဒဏ်ရာပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သည်။ ဂမ္ဘာန မျိုးစုဝင် မိန်းမပျိုတို့ ထုံးစံအတိုင်း သွားလေရာရာတွင် ဆေးရည်ဘူးကို ဆောင်ရလေသည်။ အဘွားကြီးမှာ ဒဏ်ရာမှ စပ်လွန်းသဖြင့် ညည်းတွား တွန့်လိမ်နေရှာတော့သည်။

ရက်စက်လိုက်လေခြင်း၊ ရိုင်းစိုင်းလိုက်လေခြင်း...

ကျာပွတ်ကြိုးမှာ ဆူးတွေ ပါလေမည် ။ အဘွားကြီး လက်မောင်းပေါ်က ကျာပွတ်ရာ အစင်းကြောင်းတွေ မှာ အသားတစ်တွေ လန်နေသည်။

“အဘွား... ကြိတ်ခဲနော်”

“ငါ သိတယ်၊ ဒါ သေရည်နဲ့ ဆေးမြစ်ပေါင်း ရောထားတဲ့ ဆေးရည်ပဲ၊ သိပ် စပ်တယ်၊ ငါ ခံနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆက်မလောင်းနဲ့တော့၊ ဟိုမှာ မြင်းစီးသူရဲတွေ လာနေပြီ၊ ငါတို့...”

အဘွားအို သတိပေးမှ ကျွန်မ သတိရလိုက်မိသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက် မှအပ လူအုပ်ကြီးမှာ လမ်းဘေးတစ်ဖက်စီတွင် နေရာယူပြီးကြပြီ၊ လမ်းပေါ်သို့ အစွန်းထွက်နေသူဟူ၍ ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက် သာ၊ ရှင်းနေသော လူတန်းကြီးနှစ် ခုအကြား၊ လမ်းပေါ်တွင် အဘွားအိုနှင့် ကျွန်မမှာ အတိုင်းသား။

အဘွားအိုကို တွဲ ယူ၍ လူတန်းထဲ ဝင်မည် ပြုလိုက်သော် လည်း...

“ဟေ့ အရိုင်းအစိုင်းမ နှစ် ယောက် ”

အသံနက်ကြီးက ကျွန်မတို့ အပေါ်မှ ဟိန်းထွက်လာသည်။

မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ မြင်းနက်စီး ကျာပွတ်ကိုင် မိစ္ဆာကောင်ကြီး။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး သွေးပွက်ပွက် ဆူသွားပြီး ထင်လိုက်ရသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ

လျှပ်နွယ်တို့ ဝင်းပြက်သွားသည့် အလားပင်၊ ဒေါသသည် ကြောက်စိတ်ကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။

အဘွားအိုကို မြေပေါ်သို့ အသာအယာ လှဲချပေးလိုက်ပြီးနောက် နဖူးပေါ်တွင်
ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်များ ကို ခေါင်းဆတ်ကာ ကျွန်မ ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ထို့နောက်
မြင်းနက်ကြီးပေါ်က မိစ္ဆာကောင်ကြီး၏ အသရေမဲ့သော မျက်လုံးနီကြီးများ ကို ကျွန်မ
ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ထဲက မီးလုံ့မီးတန်းတွေ ထွက်သွားစေချင်သည်။
သင်း မိစ္ဆာကောင်ကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာကျသွားအောင်။

“မိစ္ဆာကောင်ကြီး နင့်ကိုငါ ကြောက်လိမ့်မယ် ထင်နေသလား၊ လူ့ တိရစ္ဆာန်ကြီး၊
နင့် လက်ထဲက ကျာပွတ်နဲ့ ငါ့ကို ထိရဲ ထိစမ်း.... ထိစမ်းလေ”

ရင်ထဲမှ ဆူဝေလွန်းသဖြင့် ကျွန်မနှုတ်မှ အသံမထွက်တော့။

မိစ္ဆာကောင်ကြီး တစ်ခုခု လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့်
သင်းကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ကျွန်မ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ ကျွန်မမှာ ဘာလက်နက်မှ
မရှိစေကာမူ သင်းကို လုံးဝ မကြောက်၊ အို နောက်ဆုံး ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်၊ ကျာပွတ်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး
သင်း တစ်ကိုယ်လုံး မြင်းပေါ်က ပြုတ်ကျအောင် ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်မည် ။

သို့သော် ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာ၊ မိစ္ဆာကောင်သည် အတိုင်းမသိ
အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ကျွန်မကို မျက်လုံးကြီးများ ပြူး၍ ကြည့်နေသည်။

သူ၏ ကျာပွတ်ကိုင်လက်သည် ကျွန်မထင်သလို လှုပ်ရှား၍ မလာ။
သူ့မျက်လုံးများ မှာ လည်း ခက်ထန်ခြင်းအစား အံ့ဩခြင်းများ ဖြင့် သာ နီရပြူး ကြောင်
နေကြသည်။

“ကဇွန်နာ နောက်ဆုတ်ခဲ့၊ နောက်ဆုတ်ခဲ့”

အဘွားအိုထံမှ အသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်မ
နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ အဘွားအို၏ အသံသည် မြင်းခွာသံများ၊ ရထားဘီးများ နှင့် ကျောက်စရစ်

မြေနီလမ်းတို့ ပွတ်ကြိတ်သံများ အောက်တွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။

“ဟေ့၊ ဒီမှာ ဘာ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

ကြက်သွေးရောင် ဝတ်ရုံစကို ဖားလျား ခြုံလွှမ်းထားသော မြင်းစီးစစ်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။ မိစ္ဆာကောင်ကြီးသည် ထိုစစ်သည်ကြီး ရောက်လာသော အခါတွင် အသွင်အပြင် ချက်ချင်း ပြောင်းသွား လေသည်။ ထွားကျိုင်းသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ချက်ချင်း ပင် သေးငယ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့မြင်းပေါ်မှာ အလျင်စလို ဆင်းကာ စစ်သည်ကြီး၏ မြင်းရှေ့သို့ ခူးထောက်သည်။ ကိုယ်ကို အလွန်အမင်း ကျုံ့ လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကို ဟောဒီ အရိုင်းအစိုင်းမက ဆန့်ကျင်နှောင့်ယှက်ပါတယ် တပ်မှူး”

ကျွန်မဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးကာ မိစ္ဆာကောင်က ကတုန်ကယင်အသံဖြင့် တိုင်သည်။ တပ်မှူး ဆိုသူက ကျွန်မကို မျက်လုံးများ မှေးကြည့်ပြီး...

“မင်း အကျဉ်းတိုက်မှူး သာဟာသိကကြီးရဲ့ မသီးမဟုတ်လား၊ အတော် မိုက်မဲတဲ့ ကလေးမပဲ၊ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရား ထွက်လာကြတာ နားမလည်ဘူးလား... ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း၊ ဟေ့... လာစမ်း တစ်ယောက် ယောက် သူ့ကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်၊ မင်း အပြစ်ကို နောက်မှ စီရင်မယ်၊ ခုချိန်မှာ တော့ သခင်နှစ် ပါး ကြွမယ့်လမ်းပေါ်မှာ အချိန်ဖင့်နေလို့ မ ဖြစ်ဘူး”

တပ်မှူး ၏ အမိန့်အဆုံးတွင် တပ်မှူး ၏ နောက်မှ စစ်သည် တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ကျွန်မကို ကြမ်းတမ်းစွာ တွန်းပစ်သည်။ အင်အားမမျှသော ကြောင့် ကျွန်မ ခြေလွတ်လက်လွတ် လမ်းပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားရသည်။ သို့သော် ကျွန်မကို နောက်ထပ် ထိကိုင်ခြင်း မပြုနိုင်မီမှာ ပင် ကျွန်မ ပြန်ထနိုင်လိုက်သည်။

အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီကို သတိပြုမိနေသည်။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့...

“ဟေ့၊ နောက်ဆုတ် သေသွားမယ်”

နောက်ထပ် အော်ဟစ်ကြုံး ဝါးသံတွေ ကို ကြားသော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ မသိတော့။

ကျွန်မ ကြားလည်း မကြား၊ မြင်လည်း မမြင်တော့၊ ကျွန်မကို တွန်းပစ်သည့် စစ်သည်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်ကာ သင်း၏ မျက်နှာကို လက်ချောင်းများ ဖြင့် ကုန် ဖြစ်ပစ်လိုက်သည်။ သင်း၏ ခါးချပ်မှ ဓားတံမြှောင်ကို လုယူရန် ကြိုးစားသည်။ သင်းကလည်း ရုန်းကန်တွန်းထိုးသည်။

သို့သော် သူတို့လှုပ်ရှားမှု များ ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်တုံ့ဆိုင်းသွားကြလေသည်။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းမလယ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ လဲကျသွားသည်။ လဲနေရာမှ ပြန်ထလိုက်သော အခါ မြေပြင်နှင့် ရင်ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက် ထိကပ်လုမတတ် ခူးတုပ်ဝပ်လျှံ နေကြသော စစ်သည်များ ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြင်းဖြူနှစ် ကောင်တပ် ရထားလှည်းသည် ကျွန်မရှေ့တွင် ရောက်နေပေပြီ။

ရထားလှည်းပေါ်တွင် ကား မဟာကာလသေန ဘုရင်နှင့် ပေါလမိတ္တာမင်းသမီး။ ရထားလှည်းကို မောင်းလာသူမှာ ဤလင်္ကာဒီပတွင် ကျွန်မနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်သော ဘလ္လုက။

ဘလ္လုကသည် ဝတ်ရုံမဲ့ ကိုယ်ကျပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ကျွန်မကို တွေ့မိလိုက်ရသော အခါ ကြီးစွာ တုန်လှုပ် အံ့ဩသွားဟန်လည်း ရှိလေသည်။ ကျွန်မကို တွေ့သော်လည်း ဘလ္လုက ကျွန်မကို စကားပြောခွင့်မရ။

“ဒီနေရာမှ မဖွယ်မရာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလား”

ဘုရင် မဟာကာလသေနသည် ရထားလှည်း၏ အစိမ်းရောင် ပိုးစများ တပ်ထားသော ထိုင်ခုံတွင် နောက်မှီကာ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးနေသည်။ ပေါလမိတ္တာမင်းသမီးကမူ ဘုရင့်လက်မောင်းကို မှီခိုရင်း ကျွန်မကို စူးဝါးစွာ ကြည့်နေသည်။

ယခုမှပင် ကျွန်မအပေါ် ကျရောက်နိုင်သည့် အန္တရာယ်ကို

နားလည်မိတော့သည်။ ကျွန်မ ကြီးလေးသော အပြစ်ကို ကျူး လွန်မိပေပြီ။ ဘုရင်နှင့် ကြင်ယာတော် မင်းသမီးတို့၏ မင်္ဂလာသဘင် လမ်းမပေါ်တွင် ကျွန်မ ပိတ်ဆို့နှောင့်ယှက်ရာ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

ဘုရင် မဟာကာလသေနသည် ခက်ထန်သော သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ

သိထားသည်။ လင်္ကာဒီပ၏ မျိုးစုများ စွာ ကို နှစ် ကာလ အနည်းငယ်အတွင်း :

တိုက်ခိုက်သိမ်းငွင်းကာ ဂမ္ဘာန မျိုးစုဘုရင်အ ဖြစ် အုပ်ချုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

မဟာကာလသေနသည် သူ့ရှေ့လမ်းခရီးတွင် အဆီးအတား ရှိနေသော အရာမှန်သမျှကို တွန်းဖြိုခွဲပစ်တတ်သူ။

ဆူဝေခဲ့သော ဒေါသများ လျင်မြန်စွာ လျော့ပါးကုန်ဆုံးသွားသည့်အ ဖြစ်၊

ဒေါသနေရာတွင် ထိတ်လန့်ခြင်းက ဝင်ရောက်လာသည့် အ ဖြစ်ကို ကျွန်မ ခံစားရသည်။

မဟာကာလသေနဘုရင်၏ အခိုးအလှုံ့ထွက်မတတ် အကြည့်အောက်တွင် ကျွန်မ ခြေထောက်များ ယိမ်းယိုင်လာသည်။ ခူးများ ညွတ်ခွေလာသည်။

လင်္ကာဒီပကျွန်း မျိုးစုအပေါင်းတို့၏ ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့တွင် ကျွန်မသည်

ဆူးဖြောင့်တစ်ခု ဖြစ်သွားချေပြီ။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရသည့် အချိန်အခါမှာ လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မင်္ဂလာအချိန်အခါ၊ ကြင်ယာတော် အသစ်၊ တစ်နယ်သူ မင်းသမီးနှင့် တွဲ ယှဉ်၍ မင်္ဂလာသဘင် လမ်းမသို့ ထွက်တော် မူလာသည့် အချိန်အခါ။

အားထုတ် ပြုမူရသည် မဟုတ်ပါဘဲ ခူးနှစ် ဖက်သည် မြေပေါ်သို့

ထောက်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချလျက် အားငယ်တုန်လှုပ်စွာ မျက်နှာကို အောက်သို့ ငုံ့ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဒါ... ဂမ္ဘာနမျိုးစု မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပေပဲ”

လမ်းမတ်စဖက်တစ်ချက်စီက များ ပြားလှသော လူအုပ်ကြီးများ၊ မြင်းစီးစစ်သည်

သူရဲများ ၏ တစ်ခဲနက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသံသည် ချောက်ချားစရာ

ကောင်းလွန်တော့သည်။

“နမတော် ပေါလမိတ္တာ၊ ဒီနေ့ဟာ နမတော် ပိုင်တဲ့ နေ့ပဲ၊ သည်တော့
ဟောဟိုက မိုက်မဲ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ဂမ္ဘာနမိန်းကလေးကိုလည်း နမတော် ပိုင်တယ်၊ သင်းကို
နမတော် လက် ကျွန်ုပ် အပ်တယ်”

ဘုရင်ရထားလှည်း၏ မြင်းဖြူကြီးများ ကလည်း ကျွန်မ၏ ကံကြမ္မာဆိုးကို
ဖိနှိပ်သည့်အလား မြေပြင်ကို ခွာဖြင့် ရှပ်နေကြသည်။ မြင်းခွာအောက်မှ လွင့်လာသော
မြေနီမှုန့်များ သည် ကျွန်မမျက်နှာဆီသို့ တိုးဝင်လာကြလေသည်။

“ဟေ့... မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

မင်းသမီးထံမှ စူးရှသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရာဇမာန၏ အသံ။

“ကဉ္စနာပါ သခင်မ”

“ငါ့ကိုကြည့်စမ်း”

စင်စစ်မူ ကျွန်မမျက်နှာကို အလုံခြုံဆုံး ဝှက်ထားချင်သည်။ မည်
သူ့အကြည့်ကိုမှလည်း ကျွန်မ မခံရဲ။ မည် သူ့ကိုမှလည်း ကျွန်မ မကြည့်ရဲ။ သို့သော် မိဖုရား၏
အမိန့် ဖြစ်ချေသည်။

ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ ကျွန်မ ခေါင်းမောလိုက်ရသည်။

ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားကား ငယ်ရွယ်လှပသူ ဖြစ်သည်။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့် ကြားထဲမှပင် မင်းသမီး၏ မဟာဆန်သော အလှကို ကျွန်မ
သတိပြုမိသည်။ မင်းသမီးသည် ဂမ္ဘာနမျိုးစုဝင် မဟုတ်၊ ဇမ္ဗူကောလနယ်သူ ဖြစ်သည်။
သီရိသဝတ္ထုနယ်သူ ဂမ္ဘာနမျိုးစုဝင် ဖြစ်သော ကျွန်မနှင့်မူကား ကြီးစွာ ခြားနားလှတော့သည်။
ကျွန်မတို့လို နီညိုရောင် မျက်လုံးမျိုး မဟုတ်၊ နက်မှောင့်သော မျက်လုံးမျိုး၊ ပြီးတော့
ကျွန်မတို့ကို ကြေးနီဝါရောင် သန်းသော အသားအရေမျိုး မဟုတ်။ ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ဖြူ
ဝင်းသော အသားအရေမျိုး။

မင်းသမီးနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံနေရသော အခိုက်အတန့်များ တွင် ကျွန်မ၏ အားငယ်စိတ်များ က အဆမတန် တိုး၍ ဖိစီးလာကြတော့သည်။

အကွာကြီး ကွာခြားလှသော အ ဖြစ်ပင်။

“ကဉ္စနာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် သခင်မ”

“အင်း... ကဉ္စနာ၊ မင်းဟာ ငယ်ရွယ်လှပတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း နှလုံးသားက ကြီးရင့်ပြီး အရပ်ဆိုးနေတယ်... နားလည်သလား”

‘နားလည်ပါတယ်... သခင်မ’

မင်းသမီး ဘာကို ဆိုလိုမှန်း မသိလောက်အောင်ပင် ကျွန်မ မှူးနောက်ရီဝေလာသော်လည်း ‘နားလည်ပါတယ်’ ဟု ဖြေမိလေသည်။

“ကဲ.. ပြောစမ်း မင်း ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ”

မင်းသမီးသည် ကျွန်မအား ရာပေါင်းများ စွာ လူအုပ်အလယ်တွင် နူးထောက်စေရင်း၊ မေးခွန်းများ ကို မေး၍ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းချေပြီဟု ကျွန်မ နားလည်လိုက်သည်။

“ပြောလေ...”

“ကျွန်... ကျွန်မ...”

“ကျွန်တော် မျိုးမလို ပြောစမ်း အရိုင်းမ”

“ကျွန်တော် မျိုးမ သခင်နှစ် ပါးကို ကြည့်ချင်လို့ ဒီကို လာတာပါ။ လူအုပ်ထဲမှာ တိုးဝှေ့ရင်း အဘွားအို တစ်ယောက် မြင်းစီးစစ်သည်ရဲ့ ကျာပွတ်ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတာကို ကုသပေးရင်းနဲ့...”

အ ဖြစ်အပျက်ကို စီစဉ်တကျ ကျွန်မ မပြောတတ်တော့။

“သူက ကျွန်တော် မျိုးရဲ့ စစ်သည်တစ်ဦးကို နှောင့်ယှက်ခဲ့ပါတယ် သခင်မ”

ကြက်သွေးရောင် ဝတ်ရုံနှင့် တပ်မှူး က ဝင်ပြောလေသည်။

“ဘေးဖယ်နေလိုက်စမ်း၊ ကျွန်ုပ်မမေးဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ ဝင်မပြောနဲ့”

မင်းသမီး၏ ခက်ထန်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တပ်မှူး သည်

ကိုယ်ကိုရို၍ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ ကျွန်မမှာ ကား ငယ်ရွယ်လှပလွန်းသော

မင်းသမီးထံမှ ခက်ထန်လွန်းသော အမိန့်အာဏာသံကို ကြားလိုက်ရ၍

အံ့အားသင့်သွားမိတော့သည်။

“အဘွားအို တစ်ယောက် တဲ့၊ မင်း ပြောခဲ့တယ်... ဘယ်မှာ လဲ အဲ့ဒီ အဘွားအို”

လမ်းမတစ်ဖက်ရှိ လူအုပ်ရှေ့သို့ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အဘွားအို မရှိ၊ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းများ ကြောင့် ကျွန်မ

မျက်စိပျောက်နေသလားဟု ဂရုထား၍ ရှာကြည့်သည်။ ကျွန်မ မျက်စိများ ပြာသွားပြီ

ထင်သည်။

အဘွားအိုကား မရှိတော့။

“ဟေ့... ဘယ်မှာ လဲ မင်းပြောတဲ့ အဘွားအို တစ်ယောက် ”

“သူ... သူ.... စောစောက ရှိ...”

“သူ ပြောတာ ဟုတ်သလား၊ အဘွားအို တစ်ယောက် ဆိုတာကို

ဘယ်သူမြင်သလဲ၊ ကျာပွတ်ဒဏ် ရသွားတဲ့ အဘွားအိုတဲ့ မြင်ကြသလား”

လမ်းမ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ဂမ္ဘာနုမျိုးစုဝင် ပရိသတ်ကိုသာ ကျွန်မ

အားကိုးတစ်ကြီး ကြည့်ရင်း အကူအညီ တောင်းရတော့သည်။ စောစောက အ ဖြစ်ကို

အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လူများ အားလုံး တွေ့မြင်ခဲ့ကြပေသည်။ သူတို့ဆီက အကူအညီ ရပါမှ ကျွန်မ

သက်သာရာ ရတော့မည် ။

သို့သော လူအုပ်ကြီးသည် ပကတိ ငြိမ်သက်နေလေသည်။ အသံတစ်စုံတစ်ရာ ထွက်မလာ၊ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခုကိုသော် မှ မပြုကြ၊ ကျောက်ရုပ်တုတွေ အလား အစွဲအမြဲ ရပ်လျက်သား၊ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချလျက်သား တိတ်ဆိတ် နေကြတော့သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ မိန့်ကလေး၊ လိမ်ညှာ ပြောဆိုတဲ့ ဒုတိယအပြစ်ကိုပါ မင်း ကျုံး လွန်လိုက်ပြန်ပြီ”

ရပ်နေသည့် နေရာမှာ ပင် မြေကြီးထဲသို့ ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ် သွားပါစေတော့ဟု ကျွန်မ ဆုတောင်းမိသည်။ သည်အချိန် သည်အခါ လူတွေ အလယ်၌ သည်နေရာတွင် ရှိနေရသော ကျွန်မအ ဖြစ်ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်မိတော့သည်။ အို... အသက်ရှင် နေရခြင်းကိုပင် မုန်းတီးသည်။

မဟာကာလသေန ဘုရင်နှင့် ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီးတို့ လက်ထပ်ပွဲကို အကြောင်းပြု၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မ နားလည်လာသလိုလိုလည်း ရှိသည်။ ရာပေါင်းများစွာ သော ဂမ္ဘာန မျိုးစုဝင် ပရိသတ်တို့သည် အရှင်လတ်လတ် ဘဝကူး ပြောင်းသွား ကြပြီ ထင်သည်။ လင်္ကာဒီပ၏ ရာဇဝင်တစ်လျှောက်လုံး အိန္ဒြမြစ်ဝှမ်းဒေသ သမိုင်းကာလတစ်လျှောက်လုံး ရဲရင့်ထက်မြက်ခဲ့ပေသော လွတ်လပ်တက်ကြွခဲ့ကြပေသော သီရိသဝတ္ထုနယ်သားတို့၏ နှလုံးများ သည် ဘယ်ကို ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီလဲ။

အိန္ဒြရာဇဝင် စာမျက်နှာများ တွင် ဂုဏ်သတင်း ထွန်းပြောင်ခဲ့သော လင်္ကာဒီပ ဝိညာဉ်၏ အလင်းတို့ ဘယ်ဆီသို့ မေးကွယ်လွင့်ပျောက်သွားကြပြီလဲ။

ဇမ္ဗူကောလသူ၊ ကောဏ္ဍ ဘုရင်မကြီး၏ သမီးတော် ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီးသည် သီရိသဝတ္ထုမြေပေါ်သို့ ခြေချခဲ့သည်မှာ မကြာသေး၊ ဇမ္ဗူကောလသူ တစ်ယောက် ခြေချလိုက်ချိန်တွင် သီရိသဝတ္ထုမြေပေါ်က အမှန်တရားကို ရဲဝံ့စွာ မြတ်နိုးတတ်သော စိတ်ဓာတ်များ ပျံ့လွင့်ပျက်စီး ကုန်ပြီလား။

အို... မဟာကာလသေန ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီးတို့၏ လက်ထပ်ပွဲသည် ဂမ္ဘာနသွေးကို ဖြူရော်ဖျော့တော့စေခဲ့ပြီလား။

တဒဂံ အတွင် :ဝယ် ကျွန်မ၏ ခေါင်းထဲသို့ ခါးသီးသော အတွေ့များ

ဝင်လာကြလေသည်။ စင်စစ်မူ ကျွန်မ၏ အဖြစ်သည် ပြောပလောက်အောင် ကြီးမားသော ဖြစ်ရပ် မဟုတ်၊ မင်္ဂလာသဘင် လမ်းမအလယ်တွင် ဒဏ်ရာရ အဘွားအိုတစ်ဦးကို ကူညီရင်း မြင်းစီးစစ်သည် တစ်ယောက် နှင့် ဆန့်ကျင်ဖီလာ ဖြစ်မိသည့် အဖြစ်။ ဘုရင်နှင့် မင်းသမီးတို့ ကြံ့ခိုလာသည့် လမ်းပေါ်တွင် မပြောပလောက်သည့် အပိတ်အဆို့ဖြစ်စေသည့် အဖြစ်။

သို့သော် သေးငယ်သည့် ထိုအဖြစ်မှသည် နက်ရှိုင်းသော အကြောင်းများ ပေါ်လာကြသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်မ သဘောပေါက်လာသည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်း သိပ်ကြောက်နေပြီလား”

မင်းသမီး၏ အသံကို ကြားရမှ ကျွန်မ အသိ ပြန်ဝင်သည်။ ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီး၏ မျက်နှာမှာ စောစောကလို မဟုတ်တော့၊ တင်းမာခက်ထန်သည့်အသွင်း မရှိတော့ဘဲ ပြုံး ရယ်သယောင် ရှိနေလေသည်။

“ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး မိုက်မဲတဲ့ သူငယ်မ အရိုင်းအစိုင်းများ ဒီလိုပဲ တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်ကြတယ်၊ အပြစ်တစ်ခု ရှိလာပြီဆိုရင် အလွန်အမင်း ကြောက်တတ်ကြပြီး၊ အမိပွယ်မဲ့ စကားတွေ နဲ့ လိမ်ညှာပြောဆို တတ်ကြတယ်၊ သခင်မ ဒါကို နားလည်ပါတယ်၊ မသိနားမလည်တဲ့ သတ္တဝါတစ်ဦးအနေနဲ့ မင်းကို သခင်မ အပြစ်ဒဏ် တစ်စုံတစ်ရာ မပေးလိုဘူး... သိလား”

ကျွန်မ၏ နားနှစ် ဖက်အနီးတွင် နီးကပ်စွာ မိုးထစ်ချုပ်သည့်အလား။

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးနှစ် ခုအနီးတွင် နီးကပ်စွာ လှုပ်ပြက်သည့်အလား။

မင်းသမီး၏ စကားအသုံးများ သည် ချွန်မြ ဆိုးရွာလှနေသည်။

ငယ်ရွယ်နုနယ်၊ ကျွန်မ ငယ်ရွယ်သူ၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ။ သို့သော် သူ ပြောသလို နုနယ်သူ မဟုတ်၊ ကျွန်မ ပျော့ညှိသူ မဟုတ်။ ‘မိုက်မဲတဲ့ သူငယ်မ အရိုင်းအစိုင်း’၊ ‘အလွန်အမင်း ကြောက်တတ်’၊ ‘အမိပွယ်မဲ့ စကားတွေ နဲ့ လိမ်ညှာ’၊ ‘မသိနားမလည်တဲ့

သတ္တဝါ။

ရင်ကို ထွင်း၍ နှလုံးကို ပုတ်ခတ်သော စကားများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထက်မြက်စွာ လှည့်ပတ်နေသော ဂမ္ဘာနသွေးတို့ကို ထိခိုက် စော်ကားသည့် စကားများ ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ကျွန်မ ဘဝကူး ပြောင်းသွား ပြီ ထင်ရသည်။ စောစောက ရှက်ခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်းတို့သည် ကျွန်မထံမှ လွင့်ပျောက်သွားကြပေပြီ။ အားလုံး၊ အားလုံးကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်းများ ဖြင့် ကျွန်မ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်လာကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထိန်းသိမ်းထားလိုက်သည်။ တိုတောင်းသော အချိန်ကာလ ဖြစ်စေကာမူ အသက်အရွယ်နှင့် အတွေ့အကြုံတို့၏ နှစ် ပေါင်းများ စွာ တို့ကို တစ်မဟုတ်ချင်း ဖြတ်သန်းပြီးစီး သွားသလိုလည်း ခံစားရသည်။ ခြင်းရာ ခပ်သိမ်းကို ဆက်စပ်တွေ့မိသော လည်း တစ်ခုခုကို ကျွန်မ သိသလိုလိုဖြင့် မသိသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဘုရင်ရထားလှည်းဆီက အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ မြင်းဇက်ကိုကိုင်သော ဘလ္လကသည် စတင်နေရာယူနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်နှင့် မင်းသမီးတို့ ခရီးဆက်ကြ ကတော့မည် ။ ဘလ္လကသည် ကျွန်မကို ရီဝေစွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဘလ္လကကို ကျွန်မ မသိကျိုးကျွန် ပြုသည်။

“နမတော် ပေါလမိတ္တာ ဘာထပ်အမိန့် ပေးချင်သေးသလဲ”

မဟာကာလသေန ဘုရင်က မင်းသမီး၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးသည်။ မင်းသမီးသည် ကျွန်မဘက်သို့ ခေါင်းငဲ့ကြည့်ပြီး....

“သူ့ကို ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်တော့ ပေးစရာ မလိုပေဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြောင့် နမတော် တို့ရဲ့ လမ်းမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေရာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ခုခုနဲ့တော့ ဆုံးမပေးရလိမ့်မယ်၊ နုပျိုတဲ့ မိန်းမသူ ဖြစ်နေတဲ့အတွက်လည်း အသက်သာဆုံး ဆုံးမပေးရမယ်... မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ပေါလမိတ္တာ နမတော် ကြိုက်သလို စီရင်နိုင်တယ်၊ ဒီနေ့ဟာ နမတော် ပိုင်တဲ့ နေ့ပဲ၊ ဒီနေ့နဲ့တကွ အားလုံးကိုလည်း နမတော် ပိုင်ဆိုင်တယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

မင်းသမီးသည် ကျွန်မအတွက် ဆုံးမနည်းတစ်ခုခုကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စဉ်းစားနေဟန် ရှိသည်။ မကြာမီမှာ ပင် လှပသော သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ရှုတ်ချလှောင်ပြောင်သော အပြုံး တစ်ခု ပေါ်လာကာ

“ဘယ်သူတဲ့ အင်း... ကမ္ဘာမှာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားတို့ကို အများ သူငါလို လမ်းဘေးတစ်ဖက်နေ ဖူးမြော်လို့ အားမရရှာဘူးနဲ့ တူတယ်၊ သူက လမ်းပေါ်အထိ ဝင်ပြီး ဖူးမြော်ချင်ရှာတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ အလိုဆန္ဒလည်း ပြည့်အောင်၊ ပျော်စရာကောင်းပြီး အသက်သာဆုံး ဆုံးမနည်းလည်း ဖြစ်သွားအောင်...”

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားမိသည်။

“ဟို... အနောက်မြောက် ထောင့်မှာ မြို့ရိုးကို ကွေပတ်တဲ့ လမ်းချိုးထောင့်ကွေ့ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ကမ္ဘာမှာ အဲဒီ လမ်းထောင့်ဆီကို သွားနေစေ...၊ လမ်းမအလယ်တည့်တည့်မှာ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားတို့ရဲ့ ရထားလှည်းကို ဖူးမြော်ဖို့ စောင့်ကြိုရင်းနဲ့ နူးထောက်ခစား နေပစေ၊ အဲဒီ နေရာကို နမတော် တို့ရဲ့ ရထားလှည်း ရောက်မလာမချင်း သူ နေရာက တစ်ဖဝါးမှ မလှုပ်ရှားရဘူး၊ သူ့ရဲ့ ဝိယာနှစ် ဖက်က ပရိသတ်ကိုလည်း သူ ဘာနဲ့မှ မတုံ့ပြန်ရဘူး”

နှုတ်ခမ်းမှ သွေးစိုလာသည်။

ပေါက်ပြဲသွားသော နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးစက်အချို့ လိမ့်ဆင်းသွားကြသည်။

“သူ့ကို.. အဲဒီ နေရာ လိုက်ဖို့”

ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီး၏ မျက်လုံးများ ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့။

ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဟူ၍ အစွန်းအထင်း တစ်ခုမှ မရှိ။
သွေးစသွေးနု ဆို၍ လည်း ကျိုးကြေမတတ် သွားစွယ်တို့ဖြင့် မိမိဘာသာ ဖိကိုက်မိသော
နှုတ်ခမ်းပေါက်ပြု၍ ထွက်လာသော သွေးသာ ရှိသည်။

သို့သော် မခံမရပ်နိုင်သည်အထိ ကျွန်မ နာကျင်နေလေသည်။

သီသပါတီက ဆေးမြစ်ပြုတ်ရည်တွင် ပေါင်းထားသော အဝတ်ထုပ်ဖြင့်
ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို တိုပေးသည်။ ‘အမေ ဘီလူးမကြီး’ အမည် ရ အဘွားအို ဝဠဝါမုဒီက ကျွန်မ
ခြေထောက်များ ကို ရေနွေးဖြင့် ဆေးကြောသန့်စင်ပေးသည်။ သူတို့ ပြုစုပေးသမျှကို ခံရင်း
ကျွန်မ ငြိမ်နေမိသည်။ ယခုအချိန်တွင် မည် သူ့ကိုမှ ကျွန်မ စကားမပြောချင်။

သီသပါတီကမူ ထုံးစံအတိုင်း တဖွဖွ တသသ မြည် တမ်းနေလေသည်။

“ ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ် ဖြစ်ရလေ၊ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုများ ဒီလောက်အထိ
သွေးတွေ ထွက်အောင် ကိုက်ရသတဲ့လား၊ အဖသိရင်တော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတော့မှာ ပဲ၊
ဒါကြောင့် အစောကြီးကတည်းက အစ်မ ပြောတယ် မ သွားပါနဲ့ မ သွားပါနဲ့လို၊ ကြည့်စမ်း..
အခု မိုးဒေဝတာရဲ့ တန်ခိုးတော် ကြောင့် သာ ဆိုးဆိုးရွားရွား မ ဖြစ်တာကလား ”

သီသပါတီကို ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောချင်တော့။ စင်စစ်မူ အစ်မကို
ပြန်ပြောစရာ စကားတွေ ကျွန်မမှာ ရှိနေသည်။ သီသပါတီသည် ကျွန်မကိုသာ ကရုဏာနှင့်
ယှဉ်သော ပြစ်တင်စကား ဆိုသည်။ အခြား တစ်ဖက်မှ အကြောင်းခြင်းရာကို သူ
ထည့်မစဉ်းစား၊ ထည့်မပြော၊ သီသပါတီသည် တကယ့်ကို ရိုး၊အ၊နူးညံ့သော မိန်းမ
တစ်ယောက် ဖြစ်ရှာလေသည်။

အဘွားအို ဝဠဝါမုဒီကမူ မည် နက်ရှုံ့တွသော သူ့လက်ချောင်းကြီးများ ဖြင့်
ကျွန်မ ခြေဖမိုးများ ကို ဆုပ်နယ်ပွတ်သပ်ပေးကာ...

“ အဘွားသာ အဲဒီ တုန်းက ဆက်ရှိနေရင် မိန်းကလေး ဒီလိုမ ဖြစ်ရဘူး၊

ဒါပေမယ့် အဘွားကို ကဒမ္မရွာသား အဘွားရဲ့ မြစ် တစ်ယောက် က ဆွဲထုတ်သွားတယ်၊
ဒဏ်ရာတွေ ကို ဆေးထည့်ပေးပြီး တဲ တစ်တဲဆီကို ခေါ်သွားတယ်၊ သူ တိုက်တဲ့
ဆေးရည်ကြောင့် အဘွား အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်”

“အဘွားလက်က ဒဏ်ရာတွေ ကော”

“မိန်းကလေးက ချက်ချင်း ဆေးရည် လောင်းပေးတဲ့အတွက်
အနာကျက်သွားပြီလေ”

မီးတိုင်မှ မီးတောက်ရောင် များ တဲအတွင်း မှ တလွန်လွန် ရှိကြသည်။
အဝေးဆီမှ တံပိုးသံ၊ စည်သံ၊ တုံးခေါက်သံများ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ကျောက်တောင်ကမ်းပါးရှိ
လူနေအိမ်များ နှင့် တောင်ထိပ်မှ ဘုရင့်နန်းတော် တွင် ပျော်ပွဲသဘင်ကို ခြိမ့်ခြိမ့်သံ
ကျင်းပနေကြလေသည်။ တောင်ပေါ်ဆီမှ မီးရောင် များ မှာ ကျွန်မတို့ သုံးဦးသားရှိနေသော တဲ
အတွင်း မှ မီးရောင် နှင့်စာလျှင် အဝေးရပ်က ဖြစ်ပါလျက် ပို၍ လင်းလက်တောက်ပြောင်
နေကြသည်။

“တောက်”

အဘွားအိုဆီမှ တက်ခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ အရွယ်နှင့် မမျှသော ခံပြင်းကြုံး
ဝါးသံကို အဘွားအို လေးကြိမ်မြောက်ပြုခြင်းပင်။

“ဒဏ်ရာရတဲ့ အဘွားအို တစ်ယောက် ကို မြင်လိုက်ကြသလားလို့ မေးတော့
တစ်ယောက် မှ မလှုပ်ကြဘူးတဲ့လား၊ တို့များ ဂမ္ဘာနသွေးဟာ ဇမ္ဗူကောလမင်းသမီးတစ်ပါးရဲ့
အာဏာစက်ရှေ့မှာ အဖြူရောင် ဖြစ်သွားသတဲ့လား”

ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီး၏ အမိန့်အတိုင်း၊ ဘုရင့်ရထားလှည်း ရောက်လာမည့်
နန်းတော် ထောင့်ချိုးကွေ့ လမ်းမလယ်ကောင်သို့ ကျွန်မ သွားနေခဲ့ရသည်။ ထိုနေရာကား
ဘုရင့်နန်းမြို့ရိုး အဝင်နေရာ ဖြစ်သည်။ လမ်းသည် မြို့နယ်ကဲ့သို့ မြေခိုကျောက်စရစ်လမ်း
မဟုတ်၊ မြို့ရိုးခံတပ်၏ ကျောက်နံရံတံတိုင်းနှင့် နီးကပ်သော လမ်း ဖြစ်သော ကြောင့်
ကျောက်တုံးများ ခင်းထားသည့် လမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဆင်ခြေလျှော တောင်ကမူထိပ်

အတက်နေရာ ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်မ ခူးထောက်နေရာမှ ကြည့်လျှင် အောက်ဘက် အနိမ့်လမ်းတစ်လျှောက်ကို မြင်နေရသည်။

ကျွန်မသည် ကျောက်တုံးခင်းလမ်း၏ အမြင့်ဆုံးနေရာ အလယ်ကောင်တွင် ထီးထီးမားမား ခူးထောက်နေခဲ့ရလေသည်။

ဘုရင်နှင့် မင်းသမီးတို့၏ ရထားလှည်းသည် အိန္ဒြာမြစ်၏ အနောက်ဘက် တောင်တန်းစွယ်များ နောက်သို့ နေလုံး နှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လုနီးအချိန် ရောက်မှ ကျွန်မခူးထောက်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

မွန်းတိမ်း တစ်နေ့လုံးနှင့် တစ်ညနေလုံးလုံး ကျွန်မ၏ ခူးများ ပေါ်တွင် ကျွန်မ ထိုက်ခဲ့ရသည်။ အို... မဟုတ်ပါလေ၊ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားများ အပေါ်မှာ ကျွန်မ ထိုင်ခဲ့ရသည်။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီက ဘုရင်နှင့် မင်းသမီးအလှကို စောင့်ကြိုကြသည့် ပရိသတ်၏ အကြည့်များ နှင့် ပြောစကားများ သည် မီးညွန့်မီးလျှံများ အလား ကျွန်မဆီသို့ ကူးဟပ်လောင်မြိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

“အို... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှလှပပလေးပါလား။”

“အို.. သာဟာသိကကြီးရဲ့ သမီးငယ် ကမ္ဘာပဲ”

“မွေးစားသမီးပါ၊ ဒီကလေးမက ဟိုအကြီးမ သီသပါတီလို မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် မောက်မာခက်ထန်တာ”

“သီရိသဝတ္ထုမှာ အလှဆုံး ကျောက်ရုပ်တစ်ခုကို ကြည့်မလား၊ ဒီမှာ ဟေ့၊ ဒီလာ ကြည့်ကြ... ဟား... ဟား.. ဟား”

“အာဂကောင်မလေးပဲ၊ အတော် မိုက်မဲတာပဲ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ တန်ခိုးတော် ကို သူ မသိဘူး၊ မဟာကာလသေန ဘုရင်ဟာ နတ်ဘုရားမျိုးနွယ် ဆိုတာကိုလည်း သူ မသိဘူး၊ အခု ကြင်ယာတော် အသစ် ပေါ်လမိတ္တာသခင်မရဲ့ မယ်တော် ကောဏ္ဍ ဘုရင်မကြီးရဲ့ ဘုန်းအာဏာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ် ဆိုတာလည်း သိဟန် မတူဘူး၊ အင်း...

မီးတောက်ထဲကို ခုန်ဆင်းတဲ့ အမိုက်မပဲ”

“ကြည့်စမ်း၊ သခင်မ ပေါလမိတ္တာဟာ ဘယ်လောက်တန်ခိုးကြီးပြီး ဘယ်လောက်ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်သလဲ၊ အပြစ်ဒဏ် ပေးတာတောင်မှ လူတွေ ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်”

ဘုရင့် ရထားလှည်း ကျွန်မရှေ့သို့ ရောက်လာချိန်တွင် ကျောက်တုံး မြူ ရိုးတံတိုင်း၏ မီးတိုင်များ ၌ ပင် မီးထွန်းညှိစ ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီးသည် စစ်သည် တစ်ယောက် အား ကျွန်မမျက်နှာအနီးတွင် မီးတိုင်ကို ကိုင်မြှောက်ပြစေလျက်...

“ဪ... ဪ... အမိုက်မလေးကိုး၊ မီးတိုင် ဖယ်လိုက်တော့၊ သူ သွားချင်ရာ သွားစေတော့” ဟု ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် ဆိုခဲ့သည်။

မင်းသမီးသည် သူ စီရင်ခဲ့သော အပြစ်ဒဏ်နှင့် ကျွန်မကို မေ့နေဟန် ရှိသည်။ ရထားလှည်းဘီးများ သည် ကျောက်တုံးများ ပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ နင်းဖြတ်ရင်း တံတိုင်းအတွင်း တစ်ဖက်သို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ကျွန်မကို တစ်ယောက် ယေက်က ပွေခေါ်ခဲ့ကြောင်း မှတ်မိသော်လည်း ဘယ်သူက ပွေခေါ်ခဲ့သည်ကို မသိတော့။

“မိန်းကလေးကို သိသပါတိကလည်း လိုက်ရှာတယ်၊ အဘွားကလည်း အဘွားရဲ့ မြစ်ကို ခေါ်ပြီး လိုက်ရှာတယ်။ မြို့ရိုးတံတိုင်းထောင့်မှာ မိန်းကလေး ဒီလိုအပြစ်ခံနေရတယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ ရောက်အလာမှာ သိသသပါတိနဲ့ အဘွားတို့တွေ ကြတာပဲ”

“ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်... ဖြစ်ရလေ”

သူတို့နှစ် ယောက် စလုံး၏ စကားကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားနိုင်။

ကျောက်တောင်ထက်ဆီက ပျော်ပွဲသဘင်၏ မီးရောင် များ ကိုသာ ကျွန်မ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုမီးရောင် များ ၏ အလင်းဆုံးနေရာ၊ အတင့်တယ် အခမ်းနားဆုံးနေရာတွင် ရှိနေမည့် ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီးကိုသာ မြင်ယောင်နေသည်။

မင်းသမီး၏ ဘေးတွင် မဟာကာလသေန ဘုရင်မင်းမြတ်...

ထိုအခိုက်မှာ ပင် တဲရှေ့ဆီမှ မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ မြင်းခွာသံများ သည် တဲရှေ့တွင် ကုန်ဆုံးသွားကာ တဲအတွင်းသို့ လူ တစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ သူကား ဘလ္လက။

“ကဉ္စနာ... ကဉ္စနာ နင်...”

ဘလ္လကသည် ကျွန်မကို မြင်မြင်ချင်း ပြေးဝင်လာသည်။ သူ စကားမဆက်နိုင်၊ ပင်ပန်းကြီးစွာ မောဟိုက်ခြင်းဖြင့် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကို တွေ့ရသည်။

ဘလ္လကကို တွေ့ရခြင်း၌ ကျွန်မ မမျှသိပ်နိုင်အောင် ခံပြင်းနာကြည်းရတော့သည်။

“ဘလ္လက... ဘာကိစ္စလဲ နင့် သခင်မ မင်းသမီးရဲ့ နောက်ထပ်အမိန့်တစ်ခုကို ယူလာတာလား ပြောစမ်း”

ဘလ္လကက ကျွန်မလက်ကို ဆွဲယူသည်။ ကျွန်မလက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။ ဘုရင့် ရထားလှည်း၏ မြင်းဇက်ကို ကိုင်ခဲ့သော သူ့လက်တွေ ကများ ...။

“ငါ့ကို မထိနဲ့၊ နင့် လက်တွေ ဟာ မြင်းဖြူကြီးနှစ် ကောင် ကတဲ့ ဘုရင့်ရထားလှည်းရဲ့ မြင်းဇက်ကိုပဲ ကိုင်ဖို့ထားတဲ့ လက်တွေ ၊ ထွက်သွား ဘလ္လက”

‘ကဉ္စနာရယ် ငါ ပြေပရစေ၊ နေ့လယ်တုန်းက ငါဟာ ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတဲ့ အ ဖြစ်မှာ ရောက်နေရတယ်၊ ငါ့ ရှေ့မျက်နှာချင်းမှာ နင် ရှိနေတယ်၊ ငါ့ နောက်က ရထားလှည်းထိုင်ခုံမှာ သက်ဦးဆံရှင် သခင်နှစ် ပါး ရှိနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ငါ တစ်ခုခု ဝင်လိုက်ရင်...”

“ဘလ္လက နင် ထွက်သွားလို့ ငါပြောနေတယ်”

“နန်းတော် ကို ပြန်ရောက်ပြီး ငါ့တာဝန်ပြီးကတည်းက နင့်ကို ငါ

လိုက်ရှာနေခဲ့တယ် ကမ္ဘာမှာ လူတွေ အများ ကြီးကို စုံစမ်းပြီးမှ ကမ္ဘာ့နယ်သားတွေ ရဲ့၊
တစ်ခန်းမှာ ရှိတယ်သိရလို့ ငါ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ငါ့ကို အထင်မမှားပါနဲ့။”

“နေစမ်းပါဦး မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒိက ကျွန်မနှင့် ဘလ္လုကအကြားသို့ ဝင်ရပ်ရင်း ဘလ္လုကကို
မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ ဘလ္လုကသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ အဘွားအိုကို
ကြည့်ကာ...

“ကမ္ဘာနာ.. နင်ပြောတဲ့ အဘွားအို တစ်ယောက် ဆိုတာ ဒီအဘွားလား... ဒါဖြင့်
နင် ပြောခဲ့တာ အမှန်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကမ္ဘာနာ ပြောခဲ့တာ အစအဆုံး မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဘယ်သူလဲ”

သီသပါတိက ထိုအခါမှ တုန်တုန်ယင်ယင် ဝင်ပြောလေသည်။

“အဘွား... ဘလ္လုကဟာ ဘုရင့်ရထားလှည်းကို မောင်းတဲ့သူ၊ အမှန်တော့...
သူဟာ ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူး ငယ် တစ်ယောက် ပဲ၊ ဒီနေ့ ရထားလှည်းကို မောင်းဖို့ သူ့ကို
ဘုရင်က အမိန့်ပေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဘလ္လုကဟာ...”

သီသပါတိသည် စကားမဆက်ရဲဟန်ဖြင့် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

ကျွန်မ မနေသာ...

“ပြောလိုက်ပါ အစ်မရယ်၊ ဘလ္လုကဟာ အဖရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး တပည့်၊
သီသပါတိရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း... ပြီးတော့ ကမ္ဘာနာရဲ့ ...”

“ကမ္ဘာနာ ဘာတွေ ပြောနေတာတဲ့”

ဘလ္လုကက အော်ဟစ်လျက် ကျွန်မစကားကို ပြတ်တောက်စေသည်။ ကျွန်မ ပြုံး
လိုက်မိသည်။ စင်စစ်ကား ဘလ္လုကသည် တစ်နေ့သော အခါ ကျွန်မနှင့် လက်ဆက်ရမည်
သူအ ဖြစ် အဖ၏ သဘောတူညီခြင်း ခံရသူ၊ ကျွန်မကို အခွင့်သာတိုင်း ချစ်ကြိုက်စကားဆိုကာ
ရင်းနှီးမှု ရအောင် ယူတတ်သူ။ သို့သော် ဘလ္လုက ထိုသို့သော စကားများ ကို ပြောလေတိုင်း

ကျွန်မက သူ့ကို ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ဖို့ ပြောလိုက်သည်ချည်းသာပင်။

သူသည် ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော် တပ်တွင် အသက်အငယ်ဆုံးနှင့် အထက်မြက်ဆုံး စစ်သည်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကိုတော့ ကျွန်မ နားလည်သည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ် ခန့်ဆီက အိန္ဒြာ မြစ်တစ်ဝန်းတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မျိုးစုစစ်ပွဲတွင် စွမ်းရည်သတ္တိကို ပြနိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အရည်အသွေးများ ကြောင့် မဟာကာလသေန ဘုရင်သည် သူ့ကို ဘုရင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ရှိနေစေသည့် တာဝန်များ ကိုသာ ပေးခဲ့သည်။ ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ဘလ္လု ကသည် ဂမ္ဘာနမိန်းမသူများ အလယ်တွင် သတင်းရနံ့ကောင်းတို့ဖြင့် မွှေးကြိုင်နေသူပင်။

သို့သော် သူသည် လင်္ကာဒီပ နန်းတော် ၏ မျိုးစုပေါင်းစုံ မိန်းမလှများ စွာ တို့ကို ကျော်လွန်၍ သူ၏ လက်ရုံး ပညာဆရာရင်း ဖြစ်သော အဖ သာဟာသိက၏ မွေးစားသမီး ကျွန်မကိုမှ ချဉ်းကပ်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မကလည်း သူ့နှုတ်မှ ချစ်ကြိုက်စကားများ ကို နားထောင်ရခြင်းလောက် မုန်းတီးပျင်းရိစရာ မရှိတော့ဟု ထင်သည်။

“ဘလ္လုက... နင် ဘာအတွက် လာသလဲ”

“မေးစရာ လိုသလား ကဉ္စနာ၊ နင် ပြောခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ အဘွားအိုဆိုတာ အမှန် ဖြစ်ကြောင်း ပါ သိရပြီ၊ သည်တော့ အဘွားအိုကိုရော၊ နင့်ကိုပါ ကျာပွတ်နဲ့ ရိုက်တဲ့ လူယုတ်မကို ငါ ဓားတစ်ပွဲ တောင်းရတော့မှာ ပေါ့”

“ဪ... ဪ... နေ့တယ်က လူတွေ အရာအထောင်ရှေ့မှာ ငါ အမှန်ပြောခဲ့စဉ်က ငါ့ကို မယုံကြည်လိုဘဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ အမှန်အ ဖြစ်ကို သခင်မကြီး ရှေ့မှာ ဝန်ခံပြီး မပြောရဲလို့ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျောက်တုံးတွေ လို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၊ အသံမထွက်ရဲတဲ့ လူတွေ ထဲမှာ နင်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...၊ ဒါကြောင့် ငါ့စကား မှန်မမှန် နင် လိုက်စုံစမ်းတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ ကဉ္စနာ၊ အဲဒီ တုန်းက... ငါဟာ... ရထားမောင်...”

“တော် တော့ ဘလ္လက၊ နင့် သွေးဟာလည်း အရောင် ပြောင်းတတ်မှန်း ငါ သိပြီ၊ အ ဖြစ်မှန်တစ်ခုအတွက် နင်ဟာ ပေါလမိတ္တာ မင်းသမီးကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ ကျာပွတ်ကို လူယုတ်မာကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်ပေါ့”

“မိန်းကလေးပြောတာ မှန်တယ်”

အဘွားအို ဝဠဝါမုဒီက ကျွန်မကို ဘေးသို့ ဖယ်ကာ ကျွန်မနေရာသို့ ဝင်ရပ်လေသည်။

“သူရဲတစ်ဦးဟာ မိန်းမသား တစ်ယောက် အတွက် အခြားသူရဲတစ်ဦးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တယ် ဆိုတာ ဘာဆန်းသလဲ၊ မင်း... ဘယ်သူ.. အဲ... ဘလ္လက၊ ငါဟာ ဂမ္ဘာန တစ်ယောက် ပဲ၊ ငါ့မှာ သားသမီး တစ်ကျိပ်ကျော်ရှိတယ်၊ မြေး နှစ် ဆယ်ကျော်ရှိတယ်၊ မြစ် ငါးဆယ်ကျော် ရှိတယ်၊ ငါ့အသက်ဟာ တစ်ရာနဲ့ငါးနှစ် ရှိပြီ၊ အိန္ဒြာမြစ်ဝှမ်းရဲ့ ဟောင်းနွမ်းကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်တဲ့ ပဝေသဏီကာလတွေ ကတည်းက ငါဟာ ဆွေမျိုးစုမိခင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဆွေမျိုးစု အနွယ်ကနေ မျိုးစုအနွယ် အဆောက်အအုံကြီးအ ဖြစ် ကူးပြောင်းတဲ့ စစ်ပွဲတွေ ကို တိုက်ရင်း ငါဟာ ငါ့သား၊ ငါ့မြေးတွေ နဲ့ လေးမြားဆွဲပြီး ကျောက်တောင်တွေ ပေါ်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ဂမ္ဘာနသွေးဟာ အမြဲ နီရဲ သွက်လက်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်တစ်ရာငါးနှစ် ရှိတဲ့ အဘွားအိုကြီးဟာ ဒီနေ့ အိန္ဒြာရဲ့ မြေပေါ်မှာ အရောင် ပြောင်းတတ်တဲ့ ဂမ္ဘာန သွေးမျိုးကို တွေ့လိုက်ရပြီ... မင်း နားလည်သလား ဘလ္လက”

အဘွား ဝဠဝါမုဒီ၏ စကားသည် မွန်းကျပ်နေသော ကျွန်မရင်ထဲသို့ အားကြီးစွာ ဝင်ရောက် လာကြလေသည်။

“အိန္ဒြာမှာ .. ဒီနေ့ ဂမ္ဘာန မျိုးစုရဲ့ တန်းခိုအင်အားနဲ့ ဆတူရှိလာတဲ့ ဇမ္ဗူ ကောလနယ်က ဘုရင်မကြီးဟာ သူ့သမီးတော် ပေါလမိတ္တာကို တို့များ ရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီ ပဏ္ဏာ ပို့တယ်၊ ဒီ လက်ထပ်ပွဲက တို့များ အတွက် ဂုဏ်ယူရမယ့် ပွဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒါအတွက် ငါတို့ဟာ ဟိုး ကဒမ္မမြစ်တစ်ဖက် တောင်တန်းတွေ ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ကြတယ်...”

အဘွားအို၏ ရွတ်တွအိုမင်း မျက်နှာပေါ်မှ အရေး အကြောင်းများ ပင်

ပျောက်ကွယ်နေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိလေသည်။

“သီရိသဝတ္ထုမြို့တော် ကြီးကို ရောက်လာတဲ့အခါ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ကျောက်တုံး နန်းတော် ကြီးတွေ ၊ ကြီးမားတဲ့ စစ်သည်အင်အားတွေ ၊ ထွားကျိုင်းတဲ့ စစ်မြင်းကြီးတွေ ၊ ဆူဖြိုးတဲ့ ကျွဲ၊ နွား၊ သိုးတွေ ကျယ်ပြန့်တဲ့ စိုက်ခင်းတွေ နဲ့အတူ... အစ ခပ်သိမ်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေတဲ့ ဂမ္ဘာနမျိုးစုတွေ ကို တွေ့လိုက်ရတယ်၊ ဂမ္ဘာနတွေ ဟာ ကမ္ဘာလောကမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး လူသားတွေ ဖြစ်နေကြတယ်၊ အစာရေစာလည်း ပေါ၊ လက်နက်လည်း ပေါ၊ အသုံးအဆောင်လည်း ပေါတဲ့ သီရိသဝတ္ထုနယ်မှာ သူတို့ဟာ နတ်ဒေဝတာများ ရဲ့ ကောင်းချီးပေးမှု ကို အပြည့်ဝဆုံး သုံးဆောင်နေသူတွေ ဖြစ်နေကြတယ်၊ ငါ...ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဂမ္ဘာနတို့ရဲ့ အလှပဆုံး ကာလကို တွေ့ရတာ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့်...”

ဘလ္လုကသည် အဘွားအို၏ စကားများ တွင် ငေးငိုင်းနေသည်။ တဲအတွင်းရှိ မီးတိုင်မှ အလင်းစတို့သည် အဘွားအို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေကြလေသည်။

“ဒါပေမယ့် လူကလေးတို့ မိန်းကလေးတို့...၊နတ်ဒေဝတာတွေ ဟာ ကောင်းကင်ဘုံကနေ သုခစည်းစိမ်းကို ဂမ္ဘာနတွေ ထံ ပို့ပြီး အပြစ်ဒဏ်ခတ်နေပြီဆိုတာ ငါ တွေ့လိုက်ရတယ်”

“အဘွား ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ဘလ္လုက၏ မျက်လုံးများ ကျဉ်းငယ်သွားကြသည်။

“သုခစည်းစိမ်းနဲ့အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံနေရတယ်... လူကလေး၊ ဂမ္ဘာနတွေ ဟာ နှစ် ပေါင်း ရာနဲ့ချီပြီး မြင်းကုံးနီးပေါ်က မဆင်းကြစတမ်း၊ ဓားရိုးနဲ့ လေးကိုင်း မြားတံကို မလွှတ်ကြစတမ်း တိုက်ခိုက်သိမ်းသွင်း ပျိုးထောင်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝဟောင်းကို မေ့ကုန်ကြပြီ၊ အခု ခံစားရရှိနေကြတဲ့ သုခစည်းစိမ်းတွေ ဟာ ဂမ္ဘာနတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာအလျောက် နတ်ဒေဝတာရဲ့ ချီးမြှောက်မှု ကြောင့် အလွယ်တကူ ရရှိနေကြတာပဲလို့ ထင်ကုန်ကြပြီ၊ အဘိုးတွေ အဘေးတွေ

ရဲ့ အမာရွတ်နဲ့ လက်ကြမ်းကြီးတွေ ကို မေ့ကုန်ကြပြီ”

“ကျုပ်... နားမလည်နိုင်ပါလား”

“မင်း နားလည်ရမှာ ပေါ့ ဘလ္လက၊ မင်းတို့ နားလည်မှု ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဟောဒီ မိန်းကလေး ကဉ္စနာ ကတော့ နားလည်နိုင်စွမ်း လမ်းစပေါ် ရောက်နေပြီ၊ ဒီနေ့ရဲ့ ခါးသီးတဲ့အ ဖြစ်က သူ့ကို လမ်းမှန်ပေါ်ကို ရိုက်ပုတ်ပေးလိုက်ပြီ၊ သူ့ရဲ့ ဒီနေ့အ ဖြစ်ဟာ တို့များ အားလုံးရဲ့ သတိကို နှိုးဆော်ပေးရာ ရောက်တာပဲ၊ မင်း စဉ်းစားပါ လူကလေး... ဘုရင်နဲ့ မင်းသမီး လက်ထပ်ပွဲရဲ့ ကဏ္ဍဒေဝတာ ကာလကို လူတွေ ဟာ အလွတ်လပ်ဆုံး အပျော်ရွှင်ဆုံး သောက်စားမူးယစ် ဆင်နွှဲကြတယ်၊ ဘုရင်နဲ့ မင်းသမီးကို တိုးဝှေ့ကြည့်ကြတယ်၊ ဒါဟာ အပြစ်မဟုတ်သေးဘူးပဲ ထား၊ အကြောင်းမဲ့ ကျာပွတ်ကို ဝှေ့ရမ်းရိုက်နှက်သွားတဲ့ စစ်သည်၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ အဘွားကြီး တစ်ယောက် နဲ့ မိန့်မပျိုလေး တစ်ယောက် အပေါ် သခင်နှစ် ပါးထံ နာမည် ကောင်းရလိုမှု အတွက် ရန်ရှာတဲ့စစ်သည်၊ ဒါကို မရူးစမ်း မဆင်ခြင်းဘဲ အပြစ်ပေးချင်တဲ့ တပ်မှူး၊ ဒါကို တပ်အပ်ထင်ရှား တွေ့မြင်ရပါလျက်နဲ့ မင်းသမီးရဲ့ အမိန့်အာဏာကို အလကားနေရင်း ကြောက်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ် ရှိနေကြတဲ့ လူတွေ ၊ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက် အပေါ် မခိုင်လုံတဲ့အပြစ်တစ်ခု မရရအောင် ရှာဖွေပြီး မဖွယ်မရာ အပြစ်ပေးတဲ့ ဇမ္ဗူကောလသူ မင်းသမီး... အို... တို့များ ဟာ အလျင်က ဒီလို မဟုတ်ခဲ့ကပါဘူး၊ ဒီလို မဟုတ်ခဲ့ကြပါဘူး”

“အဘွားကြီး၊ အဘွားကြီးဟာ မဟာကာလသေန ဘုရင်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားတစ်ဦးရှေ့မှာ စကားပြောနေတယ်ဆိုတာလည်း သတိထားဦး”

ဘလ္လက၏ နန်းတွင်း စစ်သည်ဟန်သည် ယခုမှ ပေါ်လာသည်။

အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒီက ရင့်ကျက်သော အပြုံး ဖြင့် ပြုံး လေသည်။

“ဘယ်သူ့ရှေ့မှာ မဆို ငါ ဒီစကားကို ပြန်ပြောရဲတယ်၊ နားမထောင်ရဲသူသာလျှင် လူ့အန္တ ဖြစ်တယ်”

တုံးခေါက်သံများ ၊ စည်မျက်နှာပြင်ကို တုတ်ဖြင့် တီးရိုက်သံများ ၊ တံပိုးမှု

တ်သံများ မနီးမဝေးဆီမှ ဖြတ်သွားသည်။ ကျောက်တောင်နန်းတော် ပေါ်သို့ သွားရောက်ကြမည် အစုတစ်စု ဖြစ်ပေမည် ။

သီသပါတီသည် မီးတောက်လျော့သွားသော ကျောက်အင်တုံ မီးခွက်များ ထဲသို့ ဆီ ထပ်ဖြည့်ရင်း ကျွန်မတို့ ကြားထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဘလ္လုက နင် အဖနဲ့တွေ့သေးလား”

“မတွေ့သေးဘူး သီသပါတီ၊ ဝရီး သာဟာသိကဟာ ခုချိန်လောက်ဆို အကျဉ်းသားတွေ နဲ့အတူ လက်ထပ်သဘင် ဂုဏ်ပြုပွဲကို အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ဆင်နွှဲနေလောက်ရောပေါ့၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ ဖြစ်ရမလဲ ဘလ္လုက၊ ကမ္ဘာမှာ ခုလို ဖြစ်တာကို အဖ မသိသေးဘူး၊ တို့လည်း အဖနဲ့ မတွေ့ရတာ ငါးရက် ရှိသွားပြီ၊ အဖ အိမ်ကို ပြန်မလာနိုင်လောက်အောင် နန်းတော် မြေတိုက်ထဲမှာ အလုပ်များ နေတယ်၊ ခုချိန်မှာ အဖနဲ့တွေ့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ”

ဘလ္လုက က အနီးရှိ ခုံတစ်ခုပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကမ္ဘာမှာအ ဖြစ်ကို ဝရီး သိလို့လည်း ဘာအကြောင်းထူးမလဲ၊ ခုလည်း အားလုံး သိပြီးသွားပြီပဲ သီသပါတီ၊ ကမ္ဘာမှာဟာ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

အပြစ်ဒဏ်တဲ့... အပြစ်ကျူး လွန်သူသာလျှင် အပြစ်ဒဏ် ကျခံရစေ၊ ကျွန်မသည် မတရားသော စီရင်မှု တစ်ခုကို အပြစ်မဲ့စွာ ခံလိုက်ရသူလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျူး လွန်သော အပြစ်ထက် ပိုကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသူလား...

အဘွား ဝဠဝါမုဒီ ပြောခဲ့သော စကားလုံးများ ကို ကျွန်မ နားလည်မိသလိုလိုတော့ ရှိသည်။ အဘွားအို၏ စကားလုံးတို့တွင် ကျွန်မ အားရနှစ်သက် မိသည်လည်း မှန်သည်။ သို့သော် ဘယ်လောက်ပင် စကားပြော ထက်မြက်ကျွမ်းကျင်စေကာမူ အဘွား ဝဠဝါမုဒီကား အသက်တစ်ရာကျော်နေပြီ ဖြစ်သော ၊ အိုမင်းမစွမ်းရှိလှပြီ ဖြစ်သော သူအိုမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အဘွားအိုကို ကျွန်မ

သဘောကျသော်လည်း သူ့ကို ကျွန်မ အားကိုး၍ မရ။

သည်လိုဆိုလျှင် ဘလ္လကကော... ဘလ္လကသည် လက်ရုံးစွမ်း ထက်မြက်သော
ငယ်ရွယ်နုပျို သန်စွမ်းသည့် လူလင်ပျိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တစ်သည်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။
ပြီးတော့ ကျွန်မကို ချစ်ကြိုက်နေသူ၊ ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုရှိလျှင် တက်ကြွစွာ
ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်မည် သူ။

သို့သော် ဘလ္လကကို ကျွန်မ သဘောမကျ ယုတ်စွာအဆုံး ကျွန်မကို ချစ်ကြို
က်စကားတွေ ပြောပြောနေခြင်းကိုပင် ကျွန်မ မနှစ် မြို့၊ ပြီးတော့ သည်နေ့ ကြုံရသော
ဖြစ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘလ္လကကို ကျွန်မ အထင်ကြီး၍ မရနိုင်တော့၊ ထို့ကြောင့်
သူ့ကိုလည်း ကျွန်မ အားမကိုးချင်။

သို့ဆိုလျှင် အဖ အဖသာဟာသိက...။ ဟုတ်သည်၊ အဖသည် ကျွန်မကို
သမီးရင်းနှင့် မခြား တွယ်တာသူ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အဖတွင် ကျွန်မ အလွန်လေးစား
အထင်ကြီးရသည့် ခွန်အားဗလ လက်ရုံးစွမ်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသည်။ အဖကို ကျွန်မ
အားကိုးနိုင်သည်။

အို... ကြည့်စမ်းပါလေ့... ကဉ္စနာ၊ နှင့် ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာ တုံး၊ အခု နှင့်... နှင့်
အားကိုးစရာ တစ်စုံ တစ်ယောက် ကို ရှာနေမိသလား၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နှင့်မှာ ဒီလို
သိမ်ငယ်စိတ်တွေ ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူး။ အခု ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်ရာ လူတွေ ဆီမှာ
အားကိုးစရာကို ရှာနေသည်။ နှင့် ဘာကြောင့် အားငယ် ပျော့ညံ့သွားရတာ လဲ။

“ကဉ္စနာ ဘာတွေ များ ဒီလောက်ထိ စဉ်းစားနေရသလဲ”

ဘလ္လက က ကျွန်မလက်မောင်းကို ကိုင်၍ လှုပ်ရမ်းနေသည်ကို သတိပြု
မိသည်။ ကျွန်မ သူ့လက်ကို အေးဆေးစွာ ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

“နှင့် ဘာတွေ တွေ့ နေတာလဲ ကဉ္စနာ၊ ငါ မေးတာ မဖြေဘူး”

“ဘာလဲ ဘလ္လက”

“နင်ကော ဝရီးသာဟာသိကကို တွေ့ချင်သလား”

“တွေ့ချင်တယ် ဆိုတော့ နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဘလ္လုကသည် နန်းတွင်းစစ်သည်တစ်ဦး၏ ထောင်လွှားတက်ကြွသော အမူအရာမျိုးဖြင့် လက်ပိုက်လိုက်သည်။

“နက်ဖြန် သုမနကူဇု တောင်ခြေမှာ ဝရီးကို နင် တွေ့စေရမယ်လေ”

“ဘာပြောတယ်... ဘလ္လုက၊ ငါ နားမလည်ဘူး”

“သုမနကူဇု တောင်ခြေလွင်ပြင်က သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲလေ၊ ဝရီးကို နင် တွေ့ချင်ရင် အဲဒီ ကို အသွား ငါ နင်တို့ကို ဝင်ခေါ်မယ်”

သုမနကူဇု တောင်ခြေလွင်ပြင်က သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲ။

ကြားလိုက်ရသော စကားအတွက် ကျွန်မ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။
ကြားရုံသာ ကြားဖူးပြီး တစ်ခါမှ မျက်မြင်မကြုံခဲ့ဘူးသော ပွဲ ဖြစ်သည်။

“အို... တကယ်လား ဘလ္လုကရယ်၊ နင် ငါ့ကို တကယ် အဲဒီကို ခေါ်သွားမလား၊ နင့်ကို ငါ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဘလ္လုကရယ်”

“နင် စိတ်ဆန္ဒရှိလို့ လင်္ကာဒီပ တစ်ကျွန်းလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုတောင်မှာ မြင်းပေါ်မှာ နင့်ကိုတင်ပြီး ငါ လိုက်ပြမှာ ပေါ့ ကမ္ဘာနာ”

ဘလ္လုက၏ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြောပုံမှာ ရယ်စရာ ကောင်းနေသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် သူ့ကို ကျွန်မ မလှောင်ပြောင်ချင်တော့။ သုမနကူဇု တောင်ခြေလွင်ပြင်မှ သစ္စာဖောက်သုတ်သင်ပွဲ ဟူသည်မှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ့ ဖြစ်နေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ၊ ကျွန်မ ဆယ်နှစ် သမီးအရွယ်က တစ်ကြိမ် ကျင်းပခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က မိုး သည်းထန်စွာ ရွာခဲ့သော ရက်များ ဖြစ်နေသော ကြောင့် လိုက်မည် ဟု ပြင်ဆင်ပြီးခါမှ အဖက ကျွန်မကို ထားပစ်ခဲ့သည်။ ပြန်လာတော့မှပင် သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲအကြောင်းကို အဖက အစုံအလင် ပြောပြသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျင်းပလျှင် ကျွန်မကို ခေါ်မည် ဟု အဖ

ကတိပေးခဲ့သည်။ ယခု ရှစ်နှစ် တာ ကာလ၏ သည်အချိန်တွင် သည်ပွဲကို ကြုံရပေပြီ။

“နေစမ်းပါဦး... ဘလ္လကရယ်.. ဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ ပွဲအကြောင်း နင် ဘာကြောင့် အခုမှ ငါ့ကို ပြောရသလဲ၊ အဖကလည်း မပြော၊ အေးလေ... အဖနဲ့မှ မတွေ့ရတာ ဘဲ၊ ကြည့်စမ်း... ငါဟာ အကျဉ်းထောင်မှူး ကြီး သာဟာသိကရဲ့ သမီး ဖြစ်နေရက်နဲ့ ဒီပွဲအကြောင်း မသိခဲ့ဘူး”

ဘလ္လကသည် အပြုံးမပြယ်တတ်သေးသော မျက်နှာဖြင့် ...

“နင် ဘယ်သိမလဲ ကဉ္စနာ၊ နင်က မိန်းမပျိုလေးပဲ ပြီးတော့ ငယ်ရွယ်လွန်းသူ တစ်ယောက် ပဲ၊ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲနဲ့ နင်နဲ့ ဘယ်ဆိုင်မလဲ”

“မှားတယ်၊ မိန်းသမား ဖြစ်တာ၊ အသက်ကြီးတာ ငယ်တာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ တောင်ခြေလွင်ပြင်က သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲမှာ တက်ရောက်ဖို့ ကဒမ္မနယ်သား ဆွေမျိုးစု ခေါင်းဆောင်တွေ ကို ဖိတ်ကြားတဲ့ အထဲမှာ အသက်တစ်ရာနဲ့ ငါးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်တဲ့ မိန်းမအိုကြီးလည်း ဖြစ်တဲ့ ငါလည်း အပါအဝင် ဖြစ်လို့ပဲ”

သည်စကားကို မာကျောစွာ ဝင်ပြောသူမှာ အဘွားအို ဝဋ္ဋဝါမုဒီ။

အဘွားကြီးသည် လည်တွင် ဆွဲထားသော ရောင် စုံပုတီးများ ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း...

“မိန်းကလေးရဲ့ ဒီနေ့ပြဿ နာအကြောင်း ပြောနေကြရတာ နဲ့ပဲ ငါ ဒီအကြောင်းကို မပြော ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ကဉ္စနာ မင်း မှတ်မိသေးလား၊ လူအုပ်ထဲကို မင်း တိုးဝင်လာပြီး ငါနဲ့စကားလက်ဆုံ ကျနေတုန်း တစ်ပိုင်းတစ်နဲ့ ပြတ်သွားတဲ့ စကားလေ”

ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်သည်။ မမှတ်မိ။

“ဟို ကျာပွတ်နဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကြီး ရောက်မလာခင်လေးမှာ တို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားလေ”

အို... ကျွန်မ မှတ်မိပြီ။ မင်္ဂလာသဘင် လမ်းမတစ်ဖက်တွင် ဘုရင်နှင့် မင်းသမီး

အလားကို စောင့်ရင်း အဘွားအိုနှင့် ကျွန်မ စကားလက်ဆုံကျနေစဉ် တံပိုးမှု တ်သံများ ပေါ်လာခဲ့သည်။ နောက် ဟိုကျာပွတ်ကိုင် သရဲသဘက်ကြီး ရောက်လာသည့်အတွက် ပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပဲ။ ကျွန်မ မေ့တတ်လေခြင်း။ သည်တုန်းက အဘွားအိုသည် သူတို့ ကဗွေနယ်သားတွေ ဘာကြောင့် လာရောက်ကြသည်ဟု စကား စခဲ့ပေသည်။

“မှတ်မိပြီ... မှတ်မိပြီ... အဘွား၊ အဘွားပြောခဲ့တယ်၊ ကဗွေနယ်သားထဲက မြူစား တစ်ယောက် တဲ့၊ အဲဒီ လူက သစ္စာဖောက်ဆို၊ အဲဒီ လောက်ပဲ မှတ်မိတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စပဲ၊ ဒင်းဟာ... လင်္ကာဒီပရဲ့ တောင်ပိုင်းက ပုလဲနဲ့ ပတ္တမြားတွေ ကို ကျွန်တွေ အမြောက်အမြားနဲ့ ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး မရပြည်ကို ရောင်းပစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တွေ အားလုံးကိုလည်း သတ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒင်းကို သုတ်သင်တဲ့ပွဲမှာ အဘွားတို့ ကဗွေနယ်က ဆွေမျိုးစုခင်းဆောင်တွေ တက်ရောက်ဖို့ မဟာကာလသေနာရင်က အမိန့်ချလိုက်တယ်လေ”

“နေပါဦး... အဘွား၊ အဲဒီ တုန်းက အဘွားပြောခဲ့တယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ အဖနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ် ဆိုလား...”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ကမ္ဘာ၊ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ သစ္စာဖောက်မြို့စားနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး သစ္စာဖောက်ကို သုတ်သင်ရမယ့်သူဟာ မင်းအဖ သာဟာသိကကြီး ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဟင်...”

ကျွန်မ အံ့အားသင့်ရတော့သည်။ သို့သော် ထိုထက်ပို၍ အံ့သြစရာ အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“အဘွားကြီးပြောတာ အားလုံးမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သီး ကမ္ဘာဟာ နက်ဖြန် ကျင်းပမယ့် သုမနကူဋ တောင်ခြေလွင်ပြင်က သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို မသွားရဘူး၊ သွားရင် ငါ့သမီး အသက်ဆုံးရှုံးလိမ့်မယ်”

ထိုစကားသံသည် တဲဝရှိ ဖျော့တော့သော မီးရောင် ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟင်... အဖ”

“အို... အဖပါလား”

“ဝရီး သာဟာသိက”

အခန်း (၂)

သီသပါတီရော ကျွန်မပါ အဖဆီသို့ ပြိုင်တူ ပြေးသွားမိကြသည်။ အဖသည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကို ဝဲယာတစ်ဖက်စီတွင် ပွေ့ဖက်လေသည်။ ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော အဖ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ကျွန်မတို့ အထက်တွင် ထီးထီးမားမား ကဲ့သို့ မိုးနေတော့သည်။ အဖ၏ လက်ရုံးကြီးများ ကို တွဲ ခိုလိုက်ရသော အခါ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး သစ်လွင်လန်းဆန်းသွားသည်။ အဖကို တွေ့ရခြင်းအတွက် တစ်ခါမှ သည်ခါလောက် ဝမ်းသာအားရ မရှိစဖူး။

“သမီးတို့လေ အဖကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာ”

“အဖ အခု နန်းတော် ထဲက လာခဲ့တာလား ဟင်”

သီသပါတီနှင့် ကျွန်မ တစ်ပြိုင်တည်း ပြော ဖြစ်ကြပြန်သည်။ အဖသည် ခုံတန်းတစ်ခုပေါ်တွင် လေးလံစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ကို အဖ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောသေး။ အဖကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။ မီးရောင် တွင် မြင်နေရသော အဖ၏ မျက်နှာကြီးမှာ ပြုံး ရယ်ခြင်း အသွင်းကင်းနေသည်။ အမှန်တော့ အဖသည် ပြုံး ရယ်ခဲ့သော မျက်နှာပိုင်ရှင်အဖြစ် သီရိသဝတ္ထုတွင် လူသိများ သူ ဖြစ်သည်။ လင်္ကာဒီပ တစ်ကျွန်းလုံးရှိ အဆိုးဆုံး အမိုက်ဆုံး အရက်စက်ဆုံး ရာဇဝတ်သားတွေ ကို အုပ်ချုပ်ထိန်းကျောင်းရသော

အဖအတွက် သည်လို တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာမျိုး ရှိနေခြင်းသည် မဆန်း။

သို့သော် ယခုတွေ့ရသော အဖ၏ မျက်နှာကိုမူ ခါတိုင်းထက် ပို၍ တင်းမာခက်ထန်နေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

“အဖ ကဉ္စနာလေ...”

သီသပိတိက ကျွန်မအကြောင်းကို ပြောရန် စကားစလိုက်သော်လည်း အဖက သူ၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော လက်ဖဝါးကြီးကို ကာပြလိုက်သည်။

“ကဉ္စနာအကြောင်း ငါ သိပြီးပြီ မပြောနဲ့တော့”

အဖအသံသည်လည်း လေးပင်ထိုင်းမှိုင်းနေလေသည်။ သီသပိတိ ဘာမှ ဆက်မပြောရဲ၊ ဘလ္လုကမူကား အဖ၏ ရှေ့မှော့ ကံတွင် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ရှိနေသော သူ့အ ဖြစ်ကို မလုံမလဲ ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ သွားရပ်နေလေသည်။

“ခု နင်က တောင်ခြေလွင်ပြင် သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို ကဉ္စနာ သွားမလို့ ပြောနေကြတာ ကြားလိုက်တယ်၊ ကဉ္စနာ သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သွားရင် မိဖုရား ပေါလမိတ္တာရဲ့ အမိန့်တော် ကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်မှာ ပဲ၊ နင်တို့ကို အချိန်မီ သတိပေးရအောင် ငါ လာတာ၊ မိဖုရားရဲ့ အမိန့်တော် ကို နန်းတွင် ကပွဲသဘင်မှာ စောစောကတင် အမိန့်တော် ထုတ်လိုက်ပြီးပြီ၊ ဒီအမိန့်ဟာ အရေး ကြီးတယ်”

“အမိန့်... ဘယ်လို အမိန့်လဲ အဖ”

အဖက ကျွန်မ၏ ဆံပင်များ ကို လက်နှင့် သပ်ပေးရင်း....

“ကဏ္ဍဒေဝတာပွဲသဘင်ရဲ့ ဒုတိယနေ့၊ ဒီနေ့ပေါ့၊ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားတို့ ရထားလှည်းနဲ့ အဖူးမြော်ခံ ထွက်တဲ့ ဒီနေ့တစ်နေ့တာအတွင်း မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်ကြတဲ့ သူတွေ အားလုံး နက်ဖြန်ကျရှင် နန်းတွင်း က သူရဲ့ လွင်ပြင်မှာ စုရုံးကြရမယ်တဲ့၊ အဲဒီ လူတွေ ကို မိဖုရား ပေါလမိတ္တာကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံပြီး နန်းတွင်း ကျေးကျွန်ရွေးချယ်ပွဲ လုပ်မယ်”

နန်းတွင်း ကျေးကျွန်... ကြားလိုက်ရသော စကားသည် ခါးသီလှဘိခြင်း။

“သူရဲ့ လွင်ပြင်က ကျေးကျွန်ရွေးချယ်ပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ ပျက်ကွက်တဲ့ မင်းပြစ်သင့်သူကို အဆုံးစီရင်သည်အထိ ကြီးလေးသော အပြစ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာနာ တောင်ခြေကို သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

အဖြေကား ရှင်းနေပေပြီ။ ကျွန်မသည် ကဏ္ဍဒေဝတာပွဲ၏ ဒုတိယနေ့တွင် မင်းပြစ်သင့်ထားသူ တစ်ယောက် ၊ ယခု အမိန့်တော် အရ နက်ဖြန် ကျေးကျွန်ရွေးပွဲသို့ ကျွန်မ သွားရမည် ။ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားက ကျွန်မအပါအဝင် မင်းပြစ်သင့်သူများ ထဲမှ သူ ကြိုက်နှစ်သက် ရာကို ရွေးချယ်ပြီး ကျေးကျွန်အဖြစ် သိမ်းပိုက်မည် ။

“နေစမ်းပါဦး သာဟာသိကကြီးရဲ့ ၊ ဂမ္ဘာန မျိုးစုဝင် မိန်းကလေး တစ်ယောက် က ဒီနေ့ ဒီအချိန်အခါမှာ ကျေးကျွန် ဖြစ်ရဦးမှာ လား၊ ကျေးကျွန်အတန်းအစားအတွက် အခြားလက်အောက်ခံ စစ်မှူး မျိုးစုထဲက ရွေးပါတော့လား”

အဘွားအို ဝဋ္ဋဝါမုဒိက အဖကို တရင်းတနှီး ဝင်မေးသည်။ အဖက ခေါင်းရမ်း၍

...

“မိဖုရားတစ်ပါးအတွက်တော့ ဘယ်မျိုးစုကိုမဆို ကျေးကျွန်ပြုပိုင်ခွင့် ရှိတယ် အမေ ဘီလူးမကြီးရဲ့ ၊ သူဟာ သက်ဦးဆံရှင် မဟုတ်လား”

အဖနှင့် အဘွားအိုတို့မှာ ဘယ်အချိန်တုန်း သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် မသိ။ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြသည်။

အဘွားကြီးသည် လေးနက်စွာ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း...

“အင်း... သာဟာသိကကြီး ပြောတာလည်း မှန်တယ်၊ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားဟာ ဂရုဋ္ဌမျိုးစုနွယ်ဖွားတစ်ယောက်၊ အခု သူက တို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မဟေသီ ဖြစ်လာလေတော့ ဘယ်မျိုးစုကိုမဆို ကျေးကျွန် ပြုပိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့လေ၊ သို့သော် ဂရုဋ္ဌ မျိုးစုနွယ်ဖွား မိဖုရားတစ်ပါးထံမှာ တို့ ဂမ္ဘာနတွေ ဟာ ကျွန် ဖြစ်ရတော့မှာ လား၊ ဒါဟာ ဂမ္ဘာန အပေါ်ကို ဂရုဋ္ဌက ဝါးမျိုးတာပဲ”

“ဒါတွေ ကျုပ် နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ် နားလည်တာ ကတော့ ကျုပ် သမီး နက်ဖြန် သုခနုကူနု တောင်ခြေကို မသွားရဘူး၊ သွားရင် သူ မိဖုရားအမိန့်ကို ဖီဆန်သူ ဖြစ်သွားမယ်၊ သူ ကျေးကျွန် ရွေးပွဲ ဝင်ရမယ်”

“ဟင်... အဖ၊ ဒါဆို ညီမလေး ကဇွန်နာဟာ....”

သီသပါတိက ကျွန်မဘက်သို့ ရွှေထိုင်ရင်း ကျွန်မကို ဖက်၍ ထိတ်လန့်တကြား ပြောသည်။

“သမီးရယ်၊ ငါက ကဇွန်နာကို ကျွန်အ ဖြစ် ခံပါ့မလား၊ ရွေးပွဲကို ဝင်ပါစေပေါ့၊ တကယ်လို့ မိဖုရားက သူ့ကို ကျွန်အ ဖြစ် ရွေးခဲ့တောင်မှ ဒါဟာ အကျဉ်းတိုက်မှူး သာဟာသိကရဲ့ သမီးပါလို့ ပြောပြီး ကဇွန်နာကို ငါ ချက်ချင်း ရွေးနုတ်လိုက်မှာ ပေါ့၊ ကဇွန်နာ ကျေးကျွန် မ ဖြစ်စေရဘူး၊ အေ... တကယ်လို့ ရွေးပွဲကို မဝင်ဘဲ တောင်ခြေ ထွက်သွားရင်တော့ ကဇွန်နာကို ငါ မကယ်နိုင်တော့ဘူး”

သူတို့စကားဝိုင်းထဲသို့ ကျွန်မ ဘာမှ ဝင်မပြောနိုင်၊ ပြောလည်း မပြောတတ်၊ လင်္ကာဒီပမှ ကျေးကျွန်အတန်းအစားတို့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးမားသည်ကိုတော့ ကျွန်မ သိသည်။ လွတ်လပ်ခွင့် မှန်သမျှကို မိမိ၏ သခင်ထံတွင် အလုံးစုံ ပေးအပ်ထားရသော ဘဝ။

ကျွန် မိန်းမများ ကမှ သက်သာရာ ရသေးသည်။ အချို့ ကျွန်ယောက်ျားများ မှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှင့်ခြား အလုပ်လုပ်ရသည့်အပြင် စကားမပြောနိုင်အောင် လျှာကို အဖြတ်ခံထားကြရသေးသည်ဟု ကျွန်မ ကြားဖူးသည်။

အို... ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားထံတွင် ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျေးကျွန်အ ဖြစ် မခံနိုင်။ အဖက ချက်ချင်း ရွေးနုတ်ပေး၍ ကျွန်အ ဖြစ်မှ ချက်ချင်း လွတ်မြောက်ရမည် ဆိုစေဦး၊ သည်မိဖုရားက ကျေးကျွန်အ ဖြစ် ကျွန်မကို ရွေးချယ်လိုက်သည်ဆိုသော အ ဖြစ်ကိုပင် အရောက်မခံနိုင်။

“ကဲ... အဲဒါပဲ၊ ငါ အလုပ်တွေ သိပ်များ နေတယ်၊ လက်ထပ်ပွဲသဘင်နဲ့

ကဏ္ဍဒေဝတာ ပွဲသဘင် တစ်လျှောက်လုံး ငါ ပြန်လာနိုင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာ ရသမျှ အချိန်ကလေးယူပြီး ငါ လာရတာ ၊ ကမ္ဘာနာဟာ တောင်ခြေလွင်ပြင်က သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲအကြောင်း သိရင် သွားချင်မှာ ပဲဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်မီ ငါ လာပြောတာ၊ ငါ သွားမယ်၊ မနက်လင်းအားကြီးမှာ ငါ သုမနကူရ တောင်ခြေကို သွားရဦးမယ်၊ ဘလ္လက...”

“အမိန့်ရှိပါ ဝရီးသာဟာသိက”

“သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲအတွက် နက်ဖြန် သန်ဘက်ခါ နှစ် ရက်လုံးလုံး ငါ တောင်ခြေကို ရောက်နေရမယ်၊ ငါ မရှိတဲ့ရက်တွေ မှာ ကမ္ဘာနာတို့ကို မင်း ဂရုစိုက်၊ ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီ ဝရီး”

“ကိုင်း အမေ ဘီလူးမကြီး၊ ကျုပ် သွားမယ်၊ ကျုပ် သမီးတွေ ခင်ဗျားနဲ့ ခုလို တွေ ဆုံ သိကျွမ်းသွားတဲ့အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာတယ်၊ ကျုပ် မရှိတုန်း ဂရုစိုက်လိုက်ပါ၊ သမီး ကမ္ဘာနာ လာစမ်း”

အဖ၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်ကြီးအတွင်း သို့ ကျွန်မ ဝင်လိုက်သည်။ အဖသည် ကျွန်မခေါင်းကို သူ့ လက်ကြမ်းကြီးများ နှင့် သပ်ရင်း...

“နက်ဖြန် မနက်မှာ သံတော် ဆင့်တွေ အမိန့်တော် လှည့်ကြလိမ့်မယ်၊ သမီး နန်းတော် ကို သွားလိုက်ပါ၊ မိဖုရားက သမီးကို ရွေးမှာ ပဲ၊ သမီး အေးအေးဆေးဆေးလေ နေ၊ အဖ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သမီးကို ရွေးနုတ်မယ်၊ သမီး ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ အေးလေ... ငါ့ သမီးကလည်း အကြောက်အလန့် ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိသပါတိ... ကမ္ဘာနာကို ဂရုစိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖ”

အဖသည် ကျွန်မကို ရင်ခွင်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ အပြင်ဘက်၏ အမှောင်ထဲသို့ အဖ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“အင်း... သာဟာသိကကြီးကို လူ့ဘီလူးကြီး၊ လူ့ဘီလူးကြီး ဆိုပြီး လူတွေ က

ကြောက်လိုက်တာ၊ အခုတော့လည်း သမီးကို အတော် ချစ်ရာတဲ့ လူ့ဘီလူးကြီးပါလား...၊
အေးလေ၊ မိန်းကလေးလည်း အဖစကားအတိုင်း လိုက်နာရုံပဲပေါ့ ဟုတ်လား၊
သူပြောတဲ့အတိုင်းသာ အေးအေးဆေးဆေး နေလိုက်၊ အမှန်တော့ ဂရုဋ္ဌ မျိုးစုဖွား
မိဖုရားတစ်ပါးထံမှာ ဝိဇ္ဇာန မိန်းမသားတစ်ဦးက ကျွန် အရွေးခံရတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်
ရိုင်းလှတယ်၊ ဒါပေမယ့် သာဟာသိကကြီး ပြောသလို မင်းကို သူ ရွေးနုတ်နိုင်မှာ ပါ၊ ကဲ... ကဲ
ညဉ့်နက်ပြီ”

အဘွားကြီးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့အနီးက မီးတိုင်ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

ဘလ္လုကလည်း ပြန်ရန် ပြင်လေသည်။

“ကမ္ဘာနာ နှင့် ဒီမှာ ပဲ အိပ်မှာ မဟုတ်လား”

“အေး... အစ်မရော ငါရော ဒီမှာ ပဲ အိပ်တော့မယ်”

“မနက် သံတော် ဆင့်အဖွဲ့ လှည့်တဲ့အချိန်လောက်မှာ ငါ လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ နင် ပြန်တော့”

ဘလ္လုကလည်း သီသပါတီနှင့် အဘွားကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

သီသပါတီက အဘွားကြီးထံမှ ဝက်ဝံရေ အခင်းနှင့် ခြုံစောင်များ တောင်းကာ၊
ကျွန်မအတွက် အိပ်ယာ ပြင်သည်။ အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒိက တဲအလယ်မှ မီးဖိုသို့ ထင်းတုံး
ဖြည့်ပေးသည်။

“မိန်းကလေး အိပ်ခါနီး စပျစ်ရည်ချို သောက်လိုက်ဦး”

အဘွားအိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခြုံစောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

သီသပါတီက နောက်ဆုံး မီးတိုင်ကို ငြိမ်းသည်။ တဲအတွင်း ဝယ် မီးဖို၏ မီးကျိုးခဲမှ အရောင်
သာ လဲ့လဲ့ ကျန်တော့သည်။

ကျွန်မ အိပ်ရာ ဝင်လိုက်သည်။ ကျောက်တောင်ထိပ် နန်းတော် ဆီမှ
အလင်းရောင် များ ကို ကျွန်မ အိပ်ရာဆီမှ တွေ့နေရပေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အဝေးမှ

သဲ့သဲ့ လွင့်လာတတ်သော တံဖိုးသံနှင့် တုံးခေါက်သံ၊ စည်ရိုက်သံများ ကို ကြားရသည်။

ကျွန်မ အိပ်ပျော်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိသည်။

သည်ညကို ကျွန်မ အိပ်ပစ်လိုက်၍ မ ဖြစ်။ တစ်နေ့တာ တွေ့ကြုံရသမျှ အ ဖြစ်များ ၊ အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒီ၏ စကားလုံးများ ၊ အဖ၏ သတိပေးသံများ က ကျွန်မ ခေါင်းထဲတွင် ရစ်ပတ်လုံးထွေးနေကြသည်။

မိဖုရား ပေါလမိတ္တာ၊ ကျေးကျွန်၊ သုမနကူဋ် တောင်ခြေလွင်ပြင်မှ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲ၊ ဂမ္ဘာန မျိုးစု၊ လမ်းမလယ်ကောင် ကျောက်ခဲများ အပေါ်မှာ တစ်နေ့ခင်းနှင့် တစ်ညနေလုံးလုံး နူးထောက်နေခဲ့ရခြင်း...

အစီအရီ ပြန်တွေ့မိသည်။

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသည်။ ဂမ္ဘာနသွေးတို့ လျင်မြန်စွာ လှည့်ပတ်ကြသည်။ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား၏ တဖျတ်ဖျတ်လက်သည့် မျက်လုံးအိမ်အနက်များ ကို မေ့ဖျောက်မရနိုင်။

အတွေ့ :တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ရလိုက်သည်။ အို... ဟုတ်ပြီ... သည်အတွေ့ :ကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ထပ်သုံးသပ်နေစရာ မလို။ ကျွန်မ ခြုံစောင်ကို ခွာလိုက်သည်။

သီသဝါတီနှင့် အဘွားအိုတို့ အိပ်ပျော်သွားကြပြီ။

ဇက်ကြိုးစဖြင့် ပင် မြင်း၏ လက်ပြင်ကို ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ အချက်ပေါင်းများစွာ ၊ မြင်းကြီးက ပတပ်ရပ်၍ ၊ ရှေ့ခြေကို ပေါက်၍ ၊ နောက်ခြေကို မြှောက်၍ ကျန်မကို ခါချသည်။ သင်း၏ လည်ပင်းကို ကျွန်မ မလွတ်တမ်း ဖက်ထားရင်း ဝမ်းဗိုက်ကိုလည်း နူးနှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းညှပ်ထား ပစ်လိုက်သည်။ လည်ဆံမွှေးများ ကိုလည်း စုဆွဲထားလိုက်သည်။

မြင်းကြီးသည် ကျွန်မကို ခါချ၍ မရမှန်း သိသွားသော အခါ ပရိယာယ်တစ်မျိုး

ပြောင်းပြန်သည်။ ရုတ်တရက် တစ်ဟုန်ထိုး ကဆုန်စိုင်းသည်။ ကျွန်မ ဇက်ကြိုးကို အားကုန် ဆွဲထားလိုက်၍ သာ နောက်လန်ပြီး ပြုတ်ကျသွားခြင်းပင်၊ မြင်းကြီးက ကဆုန်စိုင်းနေရာမှ ချက်ချင်း တုံ့ခနဲ ရပ်၍ ပတတ်ရပ်ပြန်သည်။

ကျွန်မ ဇက်ကြိုးဖြင့် အဆက်မပြတ် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

နင်တံ ရှာနေဖို့ အချိန်လည်း မရသဖြင့် ကျွန်မမှာ သူ့ကို ရိုက်ရန် ဇက်ကြိုးကိုသာ သုံးရတော့သည်။

ချမ်းအေးသော ညဉ့်လယ်မှာ ပင် ကျွန်မ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျလာသည်။ မြင်းကြီးလည်း နာတရှူး ရှူး မှုတ်ကာ မောဟိုက်လာသည်။ ကျွန်မ လက်ဖဝါးတွေ လည်း ဇက်ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ရလွန်းသဖြင့် ကျိန်းစပ်လာတော့သည်။ အရေး ထဲမှာ ဆံပင်တွေ က မျက်နှာရှေ့ လာ လာပုံးသဖြင့် ခေါင်းကို ရမ်းရမ်းပြီး ဖယ်ရသည်မှာ အလုပ်ရှုပ်လှသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရက်စက်ပြလိုက်သော အခါမှ မြင်းကြီး လက်လျှော့သွားတော့သည်။ သူ့ကို ကျွန်မ နိုင်ပေပြီ။ မောဟိုက် ပင်ပန်းသွားသော မြင်းကြီးကို မြှောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပေးလိုက်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေဖနောင့်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် တို့ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မ ခြေထောက်မှာ ဂမ္ဘာန မိန်းမသူများ ဝတ်လေ့ရှိသည့် ယုန်မွှေးခြေဝတ် မရှိ။ ကဒမ္မနယ်သား ယောက်ျားများ စီးလေ့ရှိသည့် နွားသားရေဖြင့် ချုပ်ထားသော ခြေဝတ်။ သည်ခြေဝတ်၏ ဖနောင့်အတွင်း ဘက်တွင် သံချွန်ဆူးကလေးတစ်ချောင်း ရှိသည်။ မြင်းကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သံချွန်ဆူးကလေးဖြင့် တို့ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖြိုင်နက်...

မြင်းကြီးသည် တဟီဟီ အော်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဟုန်ထိုး

ကဆုန်စိုင်းလေတော့သည်။ ကျောက်ခင်းလမ်းနှင့် မြင်းခွာတို့ ရိုက်ခတ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်မ စိုးရိမ်သွားသည်။ သို့သော် ဘုရင့်လက်ထပ်ပွဲသဘင်ကို ဂုဏ်ပြု ရင်း ဆူညံအော်ဟစ် သောက်စားနေကြသူများ သည် မြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းကို ကြားနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

အရေး ထဲမှာ : ကျားသစ်နက် ဦးထုပ်က ချောင်နေသဖြင့် ကျွတ်ပြီး
လေထဲလွင့်ကျသွားသည်။ မှောင့်မည် :မည် :ထဲမှာ ကျွန်မ တွေ့ရဦးထုပ်ကို
ဆွဲယူလာခဲ့ရသည့်အတွက် ဦးထုပ်က ကြီးနေလေသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊
တစ်နေရာရာရောက်မှ ကျွန်မ ဆံပင်တွေ ကို ကဒ္ဓမ္မနယ်သား ယောက်ျားများ ထုံးချည်သလို
ထုံးပြီး အဝတ်တစ်ခုခုဖြင့် ပတ်ရမည် ။

လောလောဆယ်မှာ တော့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးနေသော မြင်းကြီး အရှိန်ကြောင့်
ကျွန်မဆံပင်များ မှာ လေထဲမှာ တဟူးဟူး လွင့်နေတော့သည်။

ကဒ္ဓမ္မနယ်သားတို့၏ တံစခန်းကို ကျွန်မ လွန်ခဲ့လေပြီ။ မြင်းကြီးကား
အရှိန်ပြင်းစွာ ကခုန်စိုင်းနေသည်။ အနောက်ဘက်လမ်းမှ သွားလျှင် သီရိသဝတ္ထုမြို့၏
လူနေထူထပ်သော နေရာကို ဖြတ်သွားရမည် ။ ထိုနေရာတွင် နန်းတွင်း စစ်သည်တော်
တပ်များ စခန်းချနေကြသည်။ ကျွန်မ ထိုလမ်းကို ရွေး၍ မ ဖြစ်။

မြင်းဇက်ကို မြောက်ဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်သည်။

အိန္ဒြာမြစ်ကမ်းခြေ။

သဲသော ငပြင်နှင့် ကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်သော ထိုလမ်းသည်သာ
ကျွန်မအတွက် စိတ်အချရဆုံး ဖြစ်သည်။ အိန္ဒြာမြစ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်အတိုင်း ကျွန်မ
သွားရမည် ။ မြစ်ရိုးအတိုင်း ကွေ့ပတ်သွားရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ခရီး ပိုဝေးသွားနိုင်သည်။
သို့သော် မတတ်နိုင်။ ကျောက်တောင် အူအစွယ်များ ထူထပ်သော လည်း လပြည့်ည
အလင်းသည် ကျွန်မကို ကောင်းစွာ အကူအညီ ပေးနိုင်ပေမည် ။

“ဟေး...”

အို... ကျွန်မ ပျော်လွန်းသဖြင့် နှုတ်က အလိုလို အသံထွက်သွားသည်။

ပြာလဲ့သော လပြည့်ည အလင်းရောင် အောက်မှာ ငွေရောင်
ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အိန္ဒြာမြစ်ပြင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြစ်ပြင်ကြီး၏ သည်မှာ

ဘက်တွင် ဖွေးဥနေသည့် သော င်ပြင်ကြီး။

အို... ဘယ်လောက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းတဲ့ ခရီးပေလဲ။

“ဟေး... ဟေး... ဟေး...”

ကျွန်မ အသံကုန် အော်မိလေသည်။ အော်ရင်းနှင့် လည်း မြင်းဇက်ကို လွှတ်ကာ မြင်းကြီးကို ကြိမ်ဖန်များ စွာ ရိုက်ပေးလိုက်သဖြင့် မြင်းကြီးလည်း တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးနေတော့သည်။ အို... ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မြားတစ်စင်းလိုပင် ထင်ရသည်။ အေးမြရှင်းသန့်သော လေတို့သည် ကျွန်မ ပါးစပ်ဆီသို့ တဟူးဟူး ဝင်လာကြပြီ။ ကျွန်မ ဆံပင်တွေ ကို ရင်းနှီးကြမ်းတမ်းစွာ မွှေနှောက်သွားကြသည်။

“ဟေး... ဝက်ဝံကြီး...

လေးညှို့မှာ ငါ မြားတံတပ်ပြီး၊

မင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးဆီ တည့်တည့် ချိန်ရွယ်ထားပြီ၊

ဟော.. ညှို့ကို ငါ လွှတ်လိုက်ပြီ၊

မြားတံဟာ မင်းရဲ့ ရင်အုံဆီ

သွေးတွေ နီရဲရဲ မင်း လဲကျပြီး၊ မင်း ရှုံးပြီ၊

ငါ အောင်ပွဲ ခံပြီ၊ ဟေး... ဝက်ဝံကြီး။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်က အဖ ဆိုဆိုပြဖူးသော ရှေးတုန်းက ဂမ္ဘာန မုဆိုးများ ၏ အမဲလိုက် သီချင်းကို သံကုန်အော်၍ ဆိုလိုက်သည်။

အို... ပျော်စရာ ကောင်းဘိခြင်း။

လရောင် အောက်က အိန္ဒြေမြစ်ကြီးသည် ကျွန်မကို အင်အားကြီးစွာ ညှို့ယူဖမ်းစားနေချေသည်။ “ကမ္ဘာနာ... လာလှည့်၊ ကမ္ဘာနာရေ လာလှည့်”ဟု အော်ခေါ်နေသယောင်။

သို့သော် ရေကူးချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ကာ မြင်းကိုသာ အတွင် နှင်ခဲ့ရသည်။

ရေကူးနေလျှင် ကျွန်မ အချန်တွေ ကုန်သွားမည် ။ သည်အချိန်မှာ အရေး အကြီးဆုံးက ခရီးတွင် ရေး ။

ကျွန်မ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အို.... လှလိုက်တာပါလား...

ဝိုင်းစက် ပြည့်ဖြိုးသော လဝန်းဆီသို့ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် လက်သော

ကြယ်ကလေးတွေက စုပြုံတိုးဝှေ့နေသည့် အလားပင်၊ အရှေ့မြောက်ဘက်ဆီတွင် ပဝါစကြီးနှင့် တူသော နဂါးငွေ့တန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ နဂါးငွေ့တန်းကြီးသည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် အိန္ဒြေမြစ်ကြီးကို မနာလိုသဝန်တို ဖြစ်နေဟန်။

ကျောက်တောင် အစွယ်ဘက်သို့ မြင်းကို နှင်ခဲ့သည်။ သော

င်ပြင်ပေါ်မှချည်းဆိုလျှင် ခရီးမတွင် နိုင်။ ကျောက်တောင်ခြေရင်းတွင် မြေမာသော လမ်းများ ရှိနိုင်သည်။ သည်နေရာတွေ မှာ မြင်းကုန်သည်တွေ တစ်ချိန်တုန်းက အသုံးပြုခဲ့သည်မို့ လမ်းပေါက်နေသည်ဟု အဖ ပြောဖူးသည်။

အဖ....

အို အခုမှပင် အဖကို သတိရမိတော့သည်။ ခုအချိန်ဆို အဖ ဘယ်မှာ ရှိနေမလဲ။

အကျဉ်းတိုက်မှာ ပဲ ရှိနေပေမည် ။ အဖ အိပ်ဦးမည် မထင်။ အဖ မနက်စောစော သုမနကူငူတောင်ခြေသို့ ခရီးထွက်ရမည် မဟုတ်လား။ အစ်မ သီလပါတီတို့ကော၊ အဘွားအိုကြီး ဝဋ္ဋပါမုဒီကော ခုချိန်ဆို အိပ်မောကျ၍ ကောင်းတုန်း ရှိနေချေမည် ။

အိပ်ကြ။ နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေခဲ့ကြ၊ မနက်ကျတော့မှ...

ဟို ဘလ္လုကကော၊ နင်လည်း မနက်ကျမှ သံတော် ဆင့် အလှည့်အမီ နင် ငါ့ဆီ

လာမှာ မဟုတ်လား၊ သည်တော့မှ နင်ရယ်၊ အစ်မ သီသပါတီရယ်၊ အဘွားကြီးရယ် သုံးယောက် သား...

သူတို့ စိတ်ကူးကောင်းရင်တော့ မြင်းဇောင်းကို အဦးဆုံး သွားကြည့်ကြမည် ။

ပြီးတော့ အဘွားကြီးရဲ့ မြစ်တစ်ယောက် ယောက်က သူ့ဦးထုပ်၊ မြင်းစီးခြေဝတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံတွေ ပျောက်နေကြောင်း လာပြောမည်။ မြင်းဇောင်းထဲက မြင်းတစ်ကောင်လည်း ပျောက်နေမည်။ သည်တော့မှ သူတို့...

အမှန်တော့ ကျွန်မ အလွန်ရိုးစင်းသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယောက်ျား တစ်ယောက် ၏ အဝတ်တွေ ကို ခိုးယူဝတ်ဆင်ပြီး မြင်းဇောင်းထဲက မြင်းတစ်ကောင်ကို ဆွဲလာခဲ့ခြင်းမှာ ဘာမှ ကြီးကျယ်သော လှည့်စားမှု မဟုတ်။ သည်စိတ်ကူးကို ဖျတ်ခနဲ ရလိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်း အိပ်ရာမှ ထခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ 'ကျွန်ရွေးပွဲ' မသွားချင်၊ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား၏ ကဲ့ရဲ့ နှိမ့်ချသော မျက်လုံးနက်ကြီးများ ကို မတွေ့ချင်။ "မင်း မနေ့က နူးထောက်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်လား၊ မင်း... ဘေးထွက် နေရာယူလိုက်စမ်း၊ မင်းကို ကျွန်အ ဖြစ် ငါ ရွေးလိုက်ပြီ" ဟု လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး အရွေးခံလိုက်ရသည့်အ ဖြစ်ကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်။

ပြီးတော့ သုမနကူဋ တောင်ခြေလွင်ပြင်မှ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို ကျွန်မ သေမတတ် ကြည့်ချင်သည်။ သည်ပွဲမှာ ကျွန်မစိတ်ကူးနှင့်သော် မှ မတွေ့ တတ်နိုင်သည့် လက်နက်ပေါင်းစုံဖြင့် တိုက်ခိုက်ပွဲ မျိုးစုံကို တွေ့ရမည်။ အဖ၏ တိုက်ခိုက်ပုံတို့ကို ကြည့်ရမည်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ခိုးပြီး ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

အဖ ကတော့ ပြောသည်။ ကျွန် ရွေးပွဲ မသွားရင် အသက်ဆုံး စီရင်သည်အထိ အပြစ်ဒဏ် ခံရနိုင်သည်ဟု။ သည့်အတွက်လည်း အလွန်ရိုးစင်း လွယ်ကူသော အဖြေကို ကျွန်မ စဉ်းစားပြီးခဲ့ပြီ။ ဘာမှ မဆန်းပြား၊ သို့သော် ခိုင်လုံသည်။

"ကျွန်မ ကမ္ဘာမှာ မနေ့က အပြစ်ပေးမှု ကြောင့် တစ်နေ့လုံး လမ်းမပေါ်တွင် နေခဲ့ရသဖြင့် အိပ်ရာမှ မထနိုင်လောက်သည်အထိ အပြင်းဖျားနာခဲ့ပါကြောင်း၊ ကျွန် ရွေးပွဲအမိန့်ကို သံတော် ဆင့်များ လှည့်ကြသည့်အချိန်မှာ ကျွန်မ သတိလစ်နေခဲ့ပါကြောင်း..."

အဖ၏ အရှိန်အဝါကို အသုံးပြုပြီး ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားထံ ကျီးကြောင်း ရှင်းလင်းပြမည် ။

အမှန်တော့ သီရိသဝတ္ထုနေပြည်တော် ၏ ကျွန် ရွေးပွဲ ကျင်းပနေချိန်တွင် တောင်ခြေလွင်ပြင် သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲမှာ ကဒမ္မ နယ်သား ယောက်ျားလို ဝတ်ထားသော ကမ္ဘာ့ တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်နွှဲနေမည် ကို ဘယ်သူမှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်။

ဘလ္လုကနှင့် သီသပါတိတို့ နှစ် ယောက် ကိုတော့ ကျွန်မ ဇွတ်အတင်း တောင်းပန်ရင်း ပူဆာရမည် ။ အ ဖြစ်မှန်ကို အဖမသိအောင် အဖကို ဝိုင်းညှာပေးကြဖို့ ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်ပေးကြဖို့။ ဒါကလည်း သိပ်ခဲယဉ်းသော ကိစ္စမဟုတ်၊ ဘလ္လုက ဆိုသည်က ကျွန်မ သူ့အပေါ် ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုး၍ ရသူ၊ သီသပါတိကိုလည်း အနိုင်ကျင့်လို့ ရသည်။ ကျွန်မ အစီအစဉ်များ ဘယ်လောက်ထိ တိကျစေ့ငလိုက်ပါသလဲ။

ကျောက်တောင်စပ် မြေမာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်မ၏ မြင်းကြီးသည် အရှိန်ကောင်းစွာ ရနေပေပြီ။ ကဒမ္မနယ်တွင် မြင်းများ ၊ ဒါကြောင့် နာမည် ကျော်တာပင်၊ စိတ်ဆတ်သလောက် အပြေးသန်သည်၊ အမောခံနိုင်သည်။ ယခုအခါ မြင်းကြီးသည် ကျွန်မ ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ကျီးနွှဲနေပေပြီ။ ကျွန်မကို သူ့သခင်အ ဖြစ် သူ သိမှတ်နားလည်လိုက်ပေပြီ။

သုမနကူဋတောင်မှာ သီရိသဝတ္ထု၏ မြောက်ဘက်စူးစူးတွင် ရှိသည်ဟု ကျွန်မ သိထားသည်။ ခရီးဘယ်လောက် ဝေးသည်ကိုတော့ ကျွန်မ မသိ။ ရွာ ဘယ်နှရွာကို ဖြတ်သွားရမည် မသိ။ သို့သော် တစ်ခုသေချာသည်က သုမနကူဋ တောင်သို့ မရောက်မီ လမ်းခရီးတွင် မြို့တစ်မြို့မှ မရှိပေ။ အများ ဆုံး ရှိနိုင်သည်မှာ ဆွေမျိုးစု ရွာကြီးများ သာ ဖြစ်သည်။ တစ်ရွာရောက်တိုင်း အနီးဆုံးလမ်းကို မေးမြန်း စုံစမ်းရပေမည် ။

မိဖုရား ပေါလမိတ္တာကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသေးတော့သည်။ သူသာ ကျွန်ရွေးပွဲ အမိန့်မထုတ်လျှင် ကျွန်မ သည်လို ပျော်စရာ ရင်ဖိုစရာ ကောင်းသော ခရီးနှင့် ကြုံရမည်

မဟုတ်ပေ။ ယခင် အစီအစဉ်အတိုင်း ဘလ္လကတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့
ယောက်ျားကြီးတွေ နှင့် ခရီးထွက်ရလျှင် အလွန်စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာ ကောင်းချေမည် ။ ယခုလို
မြင်းစီးရမှာ လည်း မဟုတ်။ ပေါင်းမိုးလှည်း တစ်စီးစီး၊ သို့မဟုတ် မြင်းတစ်ကောင်၊ က
ရထားတစ်စီးစီးများ ဝတ်ရုံပဝါတွေ ကို အထပ်ထပ်ခြုံပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး
လိုက်ရမည် မှာ သေချာသည်။ ပြီးတော့ ဘလ္လကက ကျွန်မလည်းနှင့် သူ့မြင်းကို ယှဉ်စီးရင်း
ကျွန်မကို ပျင်းစရာ ကောင်းသည့် စကားတွေ ပြောဦးမည် ။ ဟို... ချစ်ကြိုက်တာတွေ ကို
နားညည်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် သူ ရေရွတ်မည် ။

အခုတော့ ကျွန်မ ခရီးမှာ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်သည့် ခရီးပေလဲ။

ရှေ့မှာ ဘာ ဖြစ်မည် မသိ၊ နောက်ပိုင်းမှာ လည်း ဘာတွေ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်
မသိ။ ရင်တဖိုဖို အသည်း တယားယားဖြင့် စိတ်ရှိတိုင်း မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းနိုင်သည်။

နတ်ဒေဝတာများ ကလည်း ကျွန်မကို ဂူညီ စောင့်ရှောက်ကြဟန် တူသည်။
အခြား ဒေဝတာ မဟုတ်၊ ကဏ္ဍဒေဝတာပင် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ကဏ္ဍဒေဝတာသည်
သူ့သဘင်ကာလတွင် ကျွန်မ သည်လို စိတ်ထင်တိုင်း ပျော်ရွှင်နေခြင်းကို
ကောင်းကင်ဘုံမှနေ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှုစားနေတော် မူရော့မည် ။ ကဏ္ဍဒေဝတာက
သည်လို အဆီးအတားမဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှု မျိုးကို အလွန်သဘောကျသည်ဟု အဖ
ပြောဖူးသည်။

အင်း... ပွဲတော် ပြီးသွားမှ သီရိသဝတ္ထုရှိ သူနတ်ကွန်းကို သွားပြီး
သိုးတစ်ကောင်လောက် ယဇ်ပူဇော်ရမည် ။ အို... ကဏ္ဍဒေဝတာ၊ ကျွန်ုပ် ကမ္ဘာ အရှင်အား
သိုး ယဇ်ပူဇော်ပါမည် ။ ကျွန်ုပ်အား ခရီးအစအဆုံးတိုင် စောင့်ရှောက်တော် မူပါ။

လဝန်းသည် အိန္ဒြမြစ်၏ အနောက်ဘက်ဆီသို့ ယွန်းသွားပေပြီ။
သန်းခေါင်ကျော်၍ နောက်တစ်နေ့ကို ချင်းနင်းခဲ့ပေပြီ။ ယခုအချိန်ထိ လူရိပ်မီးရောင်
မမြင်ရသေး။ ကျွန်မရှေ့ ဝဲယာတွင် ကျောက်ဆောင်၊ သော င်ပြင်၊ မြစ်ရေပြင် အထိ။

နောက်သို့ ပြန်မျှော်ကြည့်မိသည်။ မည် :နက်သော

ကျောက်ဆောင်အစွယ်ကြီးများ ကိုသာ တွေ့ရသည်။ သီရိသဝတ္ထုသည် မမြင်ရတော့သော
ဝေးလံသည့် တစ်ဖက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။ ညဉ့်အမှောင့်တွင် မြို့တော် သည် နှစ်မြူ
ပိပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပေပြီ။

“ဟေး...”

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဂုဏ်ပြုဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။

“ဟေး... ဟေး... ဟေး... ဟေး... ဟေး...”

ကျောက်ဆောင် နံရံကြီးများ က ပဲ့တင်သံဖြင့် ကျွန်မကို ကောင်းချီးပေးနေကြ
ကတော့သည်။

ဘယ်လောက်ပင် စိတ်ကို တင်းထားသော်လည်း မရတော့။

ကိုယ်လက်များ နာကျင်လာသည်။ မျက်ခွံများ က လေးလံလာပြီး မျက်လုံးတွေ
ကျိန်းစပ်လာသည်။ အစာနှင့် ရေကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသည်။

မနေ့က တစ်နေ့ခင်းနှင့် တစ်ညနေလုံး ကျွန်မ လမ်းမပေါ်မှာ
ခူးထောက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ပင်ပန်းနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ အိပ်လည်း မအိပ်ရသေး၊
ကုန်းနီးမပါသော မြင်းကို ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့သည့်အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲ့လာသည်။

မျက်စိ မဖွင့်ချင်တော့လောက်အောင် မျက်ခွံများ လေးလံနေသည်က
အဆိုးဆုံးပင်။ မြင်းကြီးကမူ ခြေမကျစတမ်း ဒုန်းစိုင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒုန်းစိုင်းနေသော
မြင်းပေါ်မှာ ကျွန်မ တစ်ချက်ကလေး ငိုက်မျဉ်း သတိလွတ်လိုက်လျှင် မြင်းပေါ်မှ
လွင့်စင်ကျသွားမည် ။ အန္တရာယ်ကား မတွေ့ရဲ၊ ကျောက်ဆောင်၏ ချွန်မြေ
အစွန်းအတက်များ က ကျွန်မ၏ ဝဲယာတွင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြို ရှိနေသည်။

လပြည့်လဝန်းကြီးသည် နောက်ဘက်အရပ်ဆီသို့ တိမ်းစောင်းသွားပေပြီ။

ကျွန်မ အနားယူမှ ဖြစ်တော့မည် ဟု သိလိုက်သည်။

မြင်းကြီးကို အချိန်အတော် ကြာ ဇက်သတ်ယူရလေသည်။

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သော အခါမှ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းနေကြောင်းကို ပို သိရလာရသည်။ ကျွန်မ ခြေထောက်များ သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် အစွဲအမြဲ မရပ်နိုင်ကြတော့။ မြင်းဇက်ကြိုးကို ကျောက်စွန်းတစ်ခုမှာ ချည်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။

ဆာလောင်ခြင်းဖြင့် မောဟိုက်နေသည်။ ကျွန်မမှာ ရေဘူးလည်း ပါမလာခဲ့။ အစားအစာကား ဝေလာဝေး။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ငိုက်မျဉ်းခြင်း ဒဏ်တို့ကို အလူးအလဲ ခံရတော့သည်။

ကျွန်မ ငိုချင်လာသည်။ အားငယ်လိုက်သည်မှာ လည်း ပြောစရာ မရှိတော့။ မျက်စိနှင့် မဆံ့သော ကြလစုံသည့် ကောင်းကင်ပြင်၊ သဲသော င်ပြင်၊ ကောင်းကင်သို့ စွန်းထွက်နေသည့် ကျောက်ဆောင်စွန်းများ နှင့် အိန္ဒြေမြစ်တို့သည် ကျွန်မအတွက် အဆမတန် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှတော့သည်။ မြစ်ရေစီးသံ သဲ့သဲ့မှတစ်ပါး အသံဟူသမျှ တိတ်ဆိတ်နေသော သည်ည သည်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်း တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်သွားသလို ခံစားရတော့သည်။

ကျွန်မနှင့်အတူ အဖော်ဆို၍ မြင်းကြီးသာ ရှိသည်။

ကျွန်မ မှာ ပြီ ထင်သည်။ အဘွား ဝဠဝါမုဒီ၏ တံထဲ မီးလင်းဖိုအနီးမှာ ဆိုလျှင် ဘယ်လောက် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလေမည် လဲ။ တစ်ရေး နီးလာပြီး အခုလို ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာပြီ ဆိုလျှင်လည်း အစ်မသီသပါတီကို နှိုးပြီး စားစရာတစ်ခုခု ပြင်ခိုင်း၍ ရသေးသည်။ ယခုမူ...

ရှိုက်သံ တစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မ၏ ရှိုက်သံပင်။

မိမိရှိုက်သံ မိမိ ကြားလိုက်ရသော အခါ ပို၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။ အစ်မ

သီသပါတီ ပြောနေကျ ``ကမ္ဘာနာ နင်ဟာလေ ဘာမဆို မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်တတ်တယ်၊
ရှေ့နောက် ဘာမှ မကြည့်ဘူး... ``ဟူသော စကားများ ကို ကြားယောင်မိသည်။

အစ်မ သီသပါတီကို သတိရသော အခါ ပို၍ ငိုချင်လာသည်။

သူတို့ စိတ်ပူနေကြတော့မယ်၊ အဖကိုများ သွားပြောကြလေမလား။ အဖ
သိရင်...၊ သုမနကူဋေ တောင်ခြေဆိုတာကလည်း အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရသေး။
ဘယ်ဆီတွေ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိ၊ ကိုယ်လက်တွေ ကလည်း နာကျင်၊ ဆာလည်း ဆာ၊
အို... မျက်လုံးတွေ ကလည်း ဖွင့်လို့ မရ၊ ငါ မှာ ပြီ၊ မှာ ပြီ။

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်လာသည်။

ကဏ္ဍဒေဝတာ စောင့်ရှောက်တော် မူပါ။

ပါးပြင်နှစ် ဖက်မှာ ပူနွေးသွားသည်။ ဟင်... မျက်ရည်တွေ

ကျွန်မ ငိုချလိုက်တော့သည်။ ငိုရင်းဖြင့်ပင် ရှိက်ကြီးတင် ငိုရသည်ကို အရသာ
တွေ့လာသယောင်ယောင်။

ကျောက်ဆောင် အစွန်းတစ်ခုပေါ်သို့ မှီရင်း၊ အလိုက်သင့် ရှိနေသော
ကျောက်ခွက်အပေါ်သို့ ခေါင်းချလိုက်သည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး ကောင်းကင်ကျယ်ကြီးထဲမှ
ကြယ်ကလေးတွေ က ကျွန်မကို အားပေးစကား ဆိုနေကြသည် ထင်သည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းဖြင့် ပင် ကြယ်ကလေးများ သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု
ပူးကပ်ရောယှက် သွားလေသည်။

အခန်း (၃)

ပထမဦးစွာ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး၌ ပူနွေးသော အတွေ့ကို ခံစားရသည်။

မျက်စိ ဖွင့်လိုက်သော အခါ ရုတ်တရက် မျက်စိ ပြာသွားသဖြင့် ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖွင့်ရသည်။

ကြယ်ကလေးတွေ မရှိတော့။ လဝန်းကြီး မရှိတော့။ ပြာလဲသော ကောင်းကင်၊ တောက်ပြောင်သော သော င်ပြင်၊ နွေးထွေးသော လေပြည်... ကျွန်မ မျက်လွှာများ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ဘယ်ကို ရောက်နေသလဲ၊ အစ်မ သီသပါတီတို့ကော၊ အဘွားအို ဝဋ္ဋဝါမှီ ဘယ်မှာ အိပ်နေသလဲ....

အို... ဒါ ဒါဟာ အိန္ဒြာမြစ်ကမ်းက ကျောက်ဆောင်တွေ ။

ကျွန်မ ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည်။

ငါ... ငါ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အခု မနက် မိုးစင်စင်ချည်းကို လင်းနေပြီ၊ ငါ နောက်ကျပြီ။ ဟို သုမနကူရ တောင်ခြေ...

စိုးရိမ်ကြီးစွာ ဖြင့် ထလိုက်သည်။ သားမွေးခြုံစောင်တစ်ထည် ကိုယ်ပေါ်မှ လျှောကျသွားသည်။ သားမွေး ခြုံစောင်... ဒါ ဘယ်က ရောက်လာသလဲ၊ ညက ငါ အိပ်ပျော်သွားတုန်းက သည်အတိုင်း၊ ငါ့မှာ ခြုံစောင် ပါမလာ၊ ဒါဖြင့်

“ဟော... ကဉ္စနာ နိုးပြီလား”

ကျွန်မ ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ သီသပါတီ၏ အသံ၊ ကျွန်မ၏ ခေါင်းရင်းဘတ်ဆီက ပေါ်လာသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ အစ် သီသပါတီမှ သီသပါတီ အစစ်။

“ကဉ္စနာ”

ဘလ္လက၏ အသံ၊ မနီးမဝေး ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ်မှ ထိုင်နေသည်။

“ဘလ္လက.. နင် ဘယ်တုန်းက ရောက်...”

“ဘာမှ မေးမနေနဲ့တော့ ကမ္ဘာနာ၊ နင် လုပ်လိုက်တာ အားလုံး
ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပြီ သိလား”

“ဘလ္လက.. ဘာမှ မပြောနဲ့ဦး၊ ကမ္ဘာနာ ထ၊ ညီမလေး၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးရင်
အစာ စားလိုက်၊ ပြီးရင် ပြန်ကြမယ်”

သီသပါတီက ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်၍ ထူပေးနေသည်။

“ပြန်ကြမယ်... ဘယ်ကိုပြန်ရမှာ လဲ၊ ကမ္ဘာနာ မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့ ဘာ ဖြစ်မလဲ၊ အချိန် နည်းနည်း မ ဖြစ်စလောက်တော့ ရသေးတယ်၊
ဟိုမှာ သံတော် ဆင့်တွေ လှည့်နေကြပြီ၊ ကျွန်ရွေးပွဲ...”

“ဘာ...”

“ကဲပါ ဘလ္လကရယ်၊ ဘာမှ မပြောပါနဲ့ဦး၊ ညီမလေး ထ”

“အို... မသိဘူး၊ အခု နင်တို့ ဘာ ဖြစ်လို့ လိုက်လာကြတာလဲ...”

ဘလ္လကသည် ကျွန်မ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေသည်။ သူ့မျက်နှာ
သည်လောက်တင်းမာ နေသည်ကို ကျွန်မ အလျင်က မမြင်ဘူးခဲ့ပေ။

“ဘာ ဖြစ်လို့ လိုက်လာရသလဲ... ဟုတ်လား၊ ထွက်ပြေးတဲ့ သူမို့
လိုက်ခေါ်တာပေါ့၊ နင် စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်လို့ တို့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်တယ်
မှတ်သလဲ၊ မနက် အရုဏ် မလာမီမှာ ငါ့ဆီ သီသပါတီ အမောတကော ရောက်လာတယ်၊
ဟိုအဘွားကြီးလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်လို့၊ နင် မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ တို့ နင်တို့တဲကို
သွားကြည့်တယ်၊ နင် မရှိဘူး၊ နောက်မှ အကြံရတာ နဲ့ ကဗ္ဗနယ်သား တဲစခန်းရဲ့
မြင်းဇောင်းထဲ သွားကြည့်တယ်၊ မြင်းတစ်ကောင် ပျောက်နေတယ်၊ အဘွားကြီး မြစ်
တစ်ယောက် ရဲ့ ခြေဝတ်နဲ့ ကိုယ်ကျပ်နဲ့ ဦးထုပ်လည်း ပျောက်နေတယ်၊
ဝရီးသာဟာသိကကိုတောင် အသိမပေးရဲဘူး၊ နင် ယူသွားတဲ့ မြင်းကလည်း မြင်းဆို

မြင်းကတ်၊ ငါတို့မှာ သော ကတွေ ရောက်ပြီး နင့်ကို လိုက်ရှာကြရတယ်၊ မင်း သုမနကူနု တောင်ခြေကို သွားမှာ ပဲလို့ အဘွားကြီးက တပ်အပ်ပြောတယ်၊ နင့် နောက်ကို လိုက်လာတယ်၊ နင် ကျွတ်ကျန်ရစ်တဲ့ ဦးထုပ်ကို ကဒမ္မ စခန်းနားမှာ တွေ့ရလို့ နင် ဒီဘက် လာမှာ ပဲဆိုတာ တို့ အသေအချာ တွက်လို့ ရတာ ပေါ့၊ သီသပါတီ ဆိုရင် တစ်လမ်းလုံး ငိုလာတာ သိလား”

“အို... မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး၊ ဒီကျွန်ရွေးပွဲကို ငါ မသွားဘူး...”

“ကဇ္ဇနာရယ် ငါ့ကို နင် ကြိုက်လသို လုပ်ပါ၊ နင့် အစ်မကို နင် သနားသင့်ပါတယ်၊ တို့ တစ်ညလုံး ခရီးပြင်း နှင်လာပြီး ဒီနေရာလည်း ရောက်ရော နင် အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့တော့လေ သီသပါတီ နင့်ကို မနှိုးရက်ဘူး။ နင် အိပ်ပါစေတဲ့။ မနက်ကျမှ ပြန်မယ်တဲ့။ ကဲ... ထ၊ပါ ကဇ္ဇနာရယ်... ကျွန်ရွေးပွဲဟာ အခုအချိန်ဆိုရင် ကျင်းပနေလောက်ပြီ။ တို့ နောက်ကျသွားလို့ ရပါတယ်”

ဘလ္လုကကို ကျွန်မ စိမ်းစိမ်းပါအောင် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နင်က ငါ့ကို ပေါလမိတ္တာရဲ့ ကျွန် သိပ် ဖြစ်စေချင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကဇ္ဇနာရယ်၊ ဝရီးသာဟာသိက ပြောသွားတာတွေ လည်း နင် ကြားပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်ရွေးပွဲ သွားလို့ နင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အေး.... ကျွန်ရွေးပွဲမှာ နင် မရှိရင်သာ ဝရီး ပြောသလို...”

“သတ်ပစေ... သတ်ချင် သတ်လိုက်ကြပစေ၊ ငါ မပြန်ဘူး၊ ဒီကျွန်ရွေးပွဲကို ငါမသွားဘူး”

“ကဇ္ဇနာ နင်...”

ဘလ္လုက ကျွန်မ အနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်။

ကျွန်မ တစ်ဖက်သို့ ရှောင်ထွက်လိုက်ပြီး အသင့် တွေ့ရသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ကျောက်တုံးမှာ ကျောက်ဆောင်က

ပဲကျနနေသော ကျောက်စွန်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

“ဘလ္လုက... နင် ငါ့ကို ထိရဲထိကြည့်စမ်း၊ ငါ့ အသားကို ထိလိုက်တာနဲ့ ဟောဒီကျောက်တုံးနဲ့ ငါ့မျက်နှာကို ငါ ထုရိုက်ပစ်မယ်”

ဘလ္လုကလည်း ခေါင်းရမ်းလျက် နေရာမှာ ပင် တန့်သွားသည်။

“ခက်ပါလား... ကမ္ဘာနာ၊ ဒီအကြောင်းကို ဝရီး မသိသေးဘူး၊ ဝရီးဟာ ခုဆိုရင် သုမနကူဋ်ကို ရောက်နေလောက်ပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ အဖ ဟိုကို ရောက်နေပြီ...”

“သွားရိုးသွားစဉ် အနီးဆုံးလမ်းအတိုင်း သွားတာကိုး ရောက်နေပြီပေါ့၊ နင်သာ အိန္ဒြမြစ်ရိုးလမ်းအတိုင်း ကွေ့ပတ်သွားနေလို့ မရောက်သေးတာ၊ ဟိုမှာ သုမနကူဋ် တောင်ကို တွေ့နေရပြီ သိလား”

“ဟုတ်လား”

အံ့ဩခြင်း ကြီးစွာ ဘလ္လုက လှမ်းပြသည့်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြာမှု င်းသော အဆင်းဖြင့် ခုံညားနေသော သုမနကူဋ်တောင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အို... ညက မောမောပန်းပန်းဖြင့် ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော ကြောင့် မမြင်ခဲ့။ ညဉ့် အမှောင့်တွင် သုမနကူဋ်တောင်သည် ပျောက်ကွယ်နေသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“အို... နီးနီးလေးပဲ ရှိတော့တယ်၊ ငါ အဲဒီ ကိုပဲ သွားမယ်”

“ကဲ... နောက်မှ ပြောကြ၊ သွားကြ၊ ပြန်ကြ၊ ကမ္ဘာနာ လာစမ်း”

သီသပါတိက ကျွန်မကို ကျောက်ဆောင်တစ်ဖက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ကိုယ်လက်သန်စင်ရင်း၊ ကျွန်မ ဆံပင်များ ကို ဖြီးသင်ပေးရင်း နဲ့သာရည် ဆွတ်ဖျန်းပေးရင်းဖြင့် သီသပါတိသည် ကျွန်မကို ပြန်လိုက်ခဲ့ရန် တတွတ်တွတ် ပြောလေတော့သည်။ သီသပါတိကို ကျွန်မ အတိုင်းမသိ သနားသွားလေသည်။

“အဖ ဒီအကြောင်းတွေ ကို မသိသေးဘူး ကဉ္စနာ၊ အဖ သိသွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဘလ္လကနဲ့ အစ်မကိုလည်း အဖ ဒဏ်ပေးမှာ၊ ပြီးတော့ ဟိုအဘွားကြီးလည်း တောင်ခြေကို သွားလို့သာ သွားရတယ် ကဉ္စနာကို တွေ့အောင်ရှာပါလို့ တဖွဖွ မှာ သွားရှာတယ်၊ ပြန်လိုက်ခဲ့နော် ညီမလေး”

အစ်မကို သနားသည်။ အဖကို ကြောက်သည်။ သို့သော် တောင်ခြေလွင်ပြင်က သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို ကြည့်လိုခြင်းနှင့် ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား၏ ကျွန်ရွေးပွဲ၌ ကျန်အဖြစ် အရွေးခံရန် ဝင်ရောက်ရမှာ ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်းတို့က အဆမတန် အင်အားကြီးမားနေသည်။

“အချိန်မီနိုင်သေးတယ် ကဉ္စနာ၊ ကျွန်ရွေးပွဲဟာ ခုချိန်မှာ စဖို့စီစဉ်တုန်းနေမှာ သွားကြရအောင်နော်”

သီသပါတီကို ကျွန်မ အထွေအထူး မပြောတော့ဘဲ ကျောက်ဆောင်တစ်ဖက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘလ္လကသည် မူလရပ်နေခဲ့သည့် နေရာမှာ ပင် မရွေ့မလျား ရပ်နေဆဲ။

“ကဲ... ဘယ့်နှယ်လဲ ကဉ္စနာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက ပြာမှိုင်းသော သုမနကူရ တောင်ခါးပန်းကြီးဆီသို့ ကျွန်မ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သီရိသဝတ္ထုမှာ ကျွန်ရွေးပွဲ အစပျိုးနေသလို ယခုအချိန်တွင် တောင်ခြေလွင်ပြင်မှာ လည်း သစ္စာဖောက်သုတ်သင်ပွဲ၏ တိုက်ခိုက်ပွဲများ စတင်နေလောက်ပေပြီ။

ကျွန်မ လည်ကို ဝင့်၍ ခေါင်းမတ်မတ်စွာလိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးစကား ပြောမယ်၊ ကဉ္စနာ့ကို သီရိသဝတ္ထုပြန်ခေါ်ဖို့ မကြိုးစားကြနဲ့၊ ဒါအတွက် ဘာမှလည်း မစိုးရိမ်ကြနဲ့၊ အဖအတွက်လည်း ကဉ္စနာ ကိုယ်တိုင် အသနားခံပေးမယ်၊ ပြီးတော့...”

ကျွန်မ စိတ်ကူးထားသည့် အကြံအစည်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်မ

အပြင်းနာဖျား မကျန်းမမာ ရှိနေခဲ့ကြောင်း၊ သတိလစ်၍ အိပ်ရာမှ မထနိုင်သည့်အတွက် သံတော် ဆင့်များ လှည့်သွားသည်သို့ပင် မသိလိုက်ကြောင်း ကျွန်မအိပ်စက်ခဲ့သော ကဒ္မု တံစခန်းမှ နယ်သားများ အားလုံးသည်လည်း သံတော် ဆင့်များ မလှည့်မီ လင်းအားကြီးတွင် တောင်ခြေသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည့်အတွက် ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း တံစခန်းတွင် ကျန်ခဲ့ကြောင်း စသည်...။

“နင်တို့ စဉ်းစားကြည့်ပါ ဘလ္လုကရယ်၊ လွတ်လပ်တဲ့ ဂမ္ဘာန မိန်းမသား တစ်ယောက် ဘဝနဲ့တောင်မှ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားဟာ ငါ့ကို ကြံဖန်ပြီး အပြစ်ဒဏ် ပေးခဲ့သေးတာ ကျွန်ဘဝရောက်သွားရင် ငါ့ကို လျှာမဖြတ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား၊ အဖကကော မိဖုရားဆီမှာ ငါ့ကို ရွေးနုတ်နိုင်မယ် ထင်လား၊ တခြား ကျွန်ပိုင်ရှင်တွေ ဆီမှာ အကျဉ်းတိုက်မှူး သာဟာသိကကြီးရဲ့ အရှိန်အဝါ သြဇာက သက်ရောက်ကောင်း သက်ရောက်နိုင်ပေမယ့် မိဖုရားဆီမှာ အဖ ဒီလို ပြောလိုရမတဲ့လား၊ နင်တို့ ငါ့ကို ချစ်ရင် ပေါလမိတ္တာရဲ့ ကျွန်ဘဝကို မပို့ကြပါနဲ့၊ ငါပြောသလို ကျွန်ရွေးပွဲနေ့လေးတစ်နေ့ကို လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ တိမ်းရှောင်လိုက်ရင် အရာရာဟာ ပြီးသွားမှာ ပါ”

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပင် အထင်ကြီးသွားမိသည်။

ဘလ္လုကနှင့် သီသပါတိတို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ကြ၊ ကျွန်မ၏ ကျွဲကြောင်းဆီလျော်လှသော စကားလုံးများ ကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြရလေသည်။

“အေးလေ ငါက နင်တို့ထက် ငယ်တဲ့ အမိုက်အမဲပဲ ထားပါ၊ ငါ့ကို နင်တို့ နိုင်ပါတယ်၊ အနိုင်ယူပြီး ငါ့ကို ပြန်ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်သွားကြပါ၊ အားလုံးရဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီး ငါ ကျွန်ရွေးပွဲ ဝင်လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက် တစ်နေ့မှာ တော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ကျွန်ဘဝကကော လူ့ဘဝကကော လွတ်မြောက်သွားအောင် လုပ်ရတော့မှာ ပေါ့”

“ကဉ္စနာ ကလေးရယ်”

အစ်မ သီသပါတိက လိမ့်ဆင်းလာသော သူ့မျက်ရည်များ ကို သုတ်လျက် ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်လေသည်။ ဘလ္လုကမူ မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည်အထိ

စဉ်းစားရင်း အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။

ဘလ္လုကနှင့် သီသပါတီကို အချိန်ပေးသည့်အနေဖြင့် ကျွန်မ
ကျောက်ဆောင်စွန်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မူကား သုမနကူဋေတောင်ခြေသို့
ချက်ချင်း ထ,သွားလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒများ က တရိပ်ရိပ် တက်လာနေပေသည်။

စောင့်နေရသည့် အချိန်တို့ကို မုန်းလာသည်။

သူတို့အလစ်တွင် ရုတ်တရက် မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ တောင်ခြေဘက်သို့
ခုန်းစိုင်းသွားလိုက်ချင်တော့သည်။ သို့သော် ဘလ္လုကလို သန်စွမ်းဖျတ်လတ်သော
စစ်သည်တစ်ဦးရှေ့တွင် ကျွန်မ ထိုသို့ လှုပ်ရှားရန် အခွင့်မသာခဲ့ပေ။

“ကိုင်း... နင့်သဘောပဲ ကဉ္စနာ၊ သီသပါတီရေ ဝရီး တစ်ချိန်သိသွားခဲ့ရင်သာ
ငါ့ဘက်က အသနားခံပေးပါ”

ဘလ္လုကဆီသို့ ကျွန်မ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်ကိုယ်ပြင်၏ ပခုံးကြိုးများ ကို
လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါရင်း...

“ဘလ္လုက နင့်ကို ငါ ချစ်သွားပြီ သိလား... သိလား”

ဟု အော်မိလေသည်။ ဘလ္လုကသည် ကျွန်မ လက်များ ကို အသာအယာ
ဖယ်ရှားပြီး ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ရမ်းနေလေသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ဆောင်စွန်းတွင်
ချည်ထားသော မြင်းများ ကို သွားဖြုတ်နေသည်။

ကျွန်မက အစ်မ သီသပါတီ ခါးကို ဖက်လိုက်သည်။

“အစ်မ စားစရာ တစ်ခုခုလောက် ကဉ္စနာကို ကျွေးစမ်းပါ။ အို... နေပစေ၊
မြင်းပေါ်မှာ ပဲ စားသွားတော့မယ်၊ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲ မမီဘဲ နေလိမ့်မယ်”

သီသပါတီက ပြုံး ယဲ့ယဲ့ မျက်လုံးများ ဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်နေသည်။ ဘလ္လုက
မြင်းများ ကို ယူလာရင်း ကျွန်မကို လှမ်းပြောသည်။

“မြင်းပေါ်မှာ စားလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ ဒီမှာ ပဲ စား၊ တို့လည်း စားမယ်၊ ပြီးတော့ အတူသွားကြမယ်”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို အတူ သွားမှာ လဲ”

“ကမ္ဘာနာ နင် မပါဘဲ တို့နှစ် ယောက် သီရိသဝတ္ထုကို ပြန်ရမတဲ့လား၊ နင့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝရီးက တို့ကို တာဝန်ပေးထားတယ်၊ နင်က တို့ခေါ်ရာ မလိုက်ဘဲ နင် သွားချင်ရာ သွားလေတော့ နင်သွားတဲ့နောက် တို့က လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ရမှာ ပေါ့”

“နင်တို့ပါ သုမနကူရုကို လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

“မလိုက်လို့ တို့က မည်းမှောင်နေတဲ့ ဘုံကို သွားရမှာ လား”

ကျွန်မ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိတော့သည်။ ဘလ္လက ကျွန်မကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ သူ ပြောမည့် မှည်းမှောင်နေသည့် ဘုံဆိုသည်မှာ မြေပြင်အောက်က ငရဲတိုင်းပြည်ကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ပူဇွန်းသော နေခြည်အောက်၊ တဟ်ဟ် မြည် သော အိန္ဒြမြစ်ရေစီးသံကို နားထောင်ရင်း ဖွေးဥနေသည့်သော င်ပြင်ပေါ်၊ အေးမြသည့် ကျောက်ဆောင်စွန်းအနီး၊ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြရသည့် ထိုနံနက်စာသည် ကျွန်မအတွက် မြိန်ရှက်သော နံနက်စာပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၄)

သီသပါတီနှင့် ဘလ္လကတို့ နှစ် ယောက် မှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်မ ကတော့ သူတို့နှစ် ယောက် ကို ကြည့်၍ ရယ်ချင်နေသည်။

အိန္ဒြာမြစ်ကမ်းခြေ ကျောက်ဆောင်နံဘေးတွင် ကျွန်မတို့ နံနက်စာ စားပြီးပြီးချင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။ သုမနကူဋတောင်ထွတ်ကို နီးကပ်စွာ မြင်နေရသော်လည်း တကယ်တမ်း သွားကြရသော အခါ ရွာသုံးရွာနှင့် တောအုပ်နှစ် ခုကို ဖြတ်ရသေးသည်။

ပထမဆုံးရွာထဲသို့ မဝင်မီမှာ ပင် ဘလ္လကက နှိုင်းချိန်စဉ်းစားထားသော လေသံဖြင့် အကြံတစ်ခု ပြုလာသည်။

“ကဉ္စနာ နင်တို့ ဒီအတိုင်း ရွာထဲဝင်လို့ မ ဖြစ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဘလ္လက”

ကျွန်မတို့ မြင်းသုံးစီးမှာ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရှိနေကြသည်။ ဘလ္လကနှင့် သီသပါတီတို့မှာ ကျွန်မ၏ ဝဲယာနှစ် ဖက်မှ အသားကျ စီးလာကြသည်။ ဘလ္လက က ကျွန်မကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်သည်။

“ဘလ္လက နင် ငါ့ကို အဲဒီ လို မကြည့်နဲ့၊ ငါ မကြိုက်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ကဉ္စနာရယ် ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ငါ ပြောချင်တာက တစ်မျိုးပါ။ နင်နဲ့သီသပါတီ ဒီအဝတ်အစားတွေ နဲ့သာဆိုရင် တို့မှာ အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်၊ နင်တို့ကို အကျဉ်းမှူး ကြီး သာဟာသိကရဲ့ သမီးတွေ လို့ မသိကြဘူးပဲ ထား၊ မိန်းမသူတွေ ဖြစ်နေတာကိုက အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေသလိုပဲ”

“ဘာ ဖြစ်သလဲ မိန်းမသူတွေ ဆိုပြီးနောင်ယုက်စော်ကားချင်ရင် ကဉ္စနာအကြောင်း သိသွားမှာ ပေါ့”

ကျွန်မတွင် လက်နက်ဆို၍ ခါးချပ် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသာ ပါလာခဲ့သော လည်း ဘလ္လကထံတွင် မူ လေးမြား၊ ပုဆိန်၊ ဓားရှည် အစုံအလင် ပါလာပေသည်။ သူ့လက်နက်များ ကို ကျွန်မ အသုံးပြုလိုက်မည် ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ဆိုလိုတာက တောင်ခြေကို အသွား လမ်းခရီးမှာ ဘာတိုက်ပွဲ မ ဖြစ်ချင်ဘူး၊ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ရင် ခရီးဖင့်မယ်၊ ပြီးတော့ မိန်းမသူနှစ် ယောက် နဲ့ ယောက်ျား

တစ်ယောက် ၊ မိန်းမသူ နှစ် ယောက် က ကဉ္စနာနဲ့ သီသပါတီ၊ ယောက်ျားက ဘလ္လက ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ တစ်ရွာကနေတစ်ရွာ ချက်ချင်း သတင်းပြန့်သွားမှာ သေချာတယ်”

“ဘာသတင်းမှ မပြန်နိုင်ခင် သူတို့ပါးစပ်တွေ ကို ပိတ်ပစ်လိုက်မှာ ပေါ့ ဘလ္လက ရယ်၊ နင် သွေးကြောင်ရန်ကော...”

ဘလ္လကက ကျွန်မကို စူးစူးဝါးဝါး လှမ်းကြည့်သည်။ စင်စစ်မူ သူသည် အဖ၏ လက်ရုံးသူရဲကောင်း တစ်ယောက် ၊ သီရိသဝတ္ထု၏ ပွဲရစစ်သည်တော် တစ်ယောက် အနေဖြင့် လက်ရုံးကောင်းသူ ဖြစ်လေသည်။ မျိုးစုစစ်ပွဲများ စွာ တို့တွင် ပါဝင်ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကျွန်မကမူ သူတို့ ဘယ်တုန်းကမှ သူရဲကောင်းကြီးတစ်ဦးအ ဖြစ် မြင်၍ မရ၊ ဘလ္လကသည် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အကြောင်းပြချက်များ ဖြင့် အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်နေတတ်သူဟုသာ ကျွန်မ မြင်သည်။ ပြီးတော့ သူ စိုးရိမ်ပူပန်သမျှမှာ လည်း ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်နေတတ်သည်သာပင်။

“ကဉ္စနာ... နင် အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ”

“ငါ ဘာ ခက်သလဲ၊ ရန်သူနဲ့တွေ့ရင်း တိုက်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါပဲလေ ရှင်းရှင်းလေးပဲလေ၊ ငါက ရှင်းရှင်းလေးပဲ တွေ့ :တတ်တယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် တွေ့ :တာက နင်တို့”

“မဟုတ်ဘူး... နင်သာ...”

“ကဲပါ တော် ကြစမ်း၊ နင်တို့နှစ် ယောက် ဟာ အမြဲ ကိုယ့်စကားကို အမှန် ဖြစ်အောင် လုပ်ပြောနေတကြတာပဲ၊ ဟိုမှာ ရွာစည်းတံခါးကို မြင်နေရပြီ ဘလ္လက ဘာ ပြောချင်လို့လဲ”

သီသပါတီက ဝင်ပြောသည်။ ကျွန်မက ဘလ္လကကို မျက်လုံးပြူး၍ နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်သည်။ ဘလ္လကက ကျွန်မကို မမြင်ချင်ဟန် ပြုလျက်....

“ဟောဒီ သုမနကူဋေ တောင်ခြေ ဒေသက မျိုးစုတွေ ဟာ တံပိုးနဲ့ အချက်ပြပြီး

တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ ဆက်သွယ်ကြတဲ့ ပညာမှာ သိပ်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဘယ်လောက် ရှုပ်ထွေး များ ပြားတဲ့ အဖြစ်သနပ်ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ကျွဲချီတံပိုးနဲ့ အမှတ်အသား အသံတွေ မူ တံပြီး ချက်ချင်း သတင်းပို့နိုင်ကြတယ်”

“အဲဒီ တော့...”

“အဲဒီ တော့ တို့အကြောင်းတွေ အားလုံးဟာ နေ မွန်းမတည့်မီမှာ ဘဲ တစ်ရွာကနေ တစ်ရွာ တံပိုးချင်းဆက်သွယ်ပြီး တောင်ခြေလွင်ပြင်ကို ရောက်သွားမှာ ပေါ့၊ နင် စဉ်းစားကြည့်လေ... ဘလ္လကရယ်၊ သီသပါတီရယ်၊ ကဇွန်နာရယ် သုံးဦးသား တောင်ခြေလွင်ပြင်ကို ရောက်လာနေကြပြီဆိုတဲ့ သတင်းဟာ လွင်ပြင်က ဝရီးသာဟာသိကဆီ ရောက်သွားရင်...”

ကြီးစွာ စိတ်ပူပန်မိလာသည်။ ကျွန်မကို ကျွန်ရွေးပွဲ ဝင်ရန် အဖက မှာ သွားသည်။ သုမနကူဋ တောင်ခြေ သစ္စာဖောက်သုတ်သင်ပွဲကို မသွားရန် အဖ တားမြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မက ချိုးဖောက်ခဲ့သည်။ ဤအခြင်းအရာကိုသာ အဖသိ သွားပါက...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ် မျိုးစုစစ်ပွဲ တစ်ပွဲတုန်းက ငါ့တပ်ထဲမှာ ဟောဒီရွာတွေ က စစ်သည်တွေ လိုက်ပါဖူးတယ်၊ စစ်သတင် ပို့ဖို့အတွက် သူတို့ရဲ့ တံပိုးကို အားကိုးခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ တံပိုးပညာအစွမ်းကို ငါက ကောင်းကောင်း သိထားတာ”

“ကဲပါ ဘလ္လက၊ ဒီတံပိုးပညာအကြောင်း ထပ်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ နင် ပြောချင်တာ ဘာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ သီသပါတီ၊ နင်နဲ့ ကဇွန်နာ ဒီအဝတ်အစားတွေ နဲ့ မ ဖြစ်ဘူးလေ၊ ယောက်ျားလို့ ဝတ်ရမှာ ပေါ့၊ နင်တို့ ရုပ်ဖျက်ရမှာ ပေါ့”

ဘလ္လက၏ အမိန့်သံပါသော စကားကို ကျွန်မတို့ မငြင်းသာ။

သီသပါတီ၏ ကြေးနီလက်ကောက်နှင့် ပုတီးစေ့ လည်ဆွဲသုံးကုံး

ပေးလိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့ လိုချင်သော ယောက်ျားအဝတ်အစား နှစ် စုံ ရလေသည်။
ကိုယ်ကျပ်မှာ ချွေးနံ၊ သေရည်နံ၊ ချဉ်စုတ်စုတ် အနံ့ဆိုးများ မခံသာအောင် နံစော်လှသည်။
ဝတ်ဝံ့ရေဖြင့် ချပ်ထားသည် မှန်သော် လည်း ဝတ်စုံမှာ ဟောင်းနွမ်းပေါက်ပြဲနေပေပြီ။
ခါးစည်းကြိုးမှာ လည်း ရရာ သံကွင်းများ ကို ဆက်ထားသည့် ခါးစည်းကြိုး၊ လက်စည်းနဲ့
ခြေစွပ် သိုင်းကြိုးတို့မှာ လည်း နွားသာရေ အညံ့စားကို ချပ်ထားသည် ဖြစ်၍ ညှိစိုစို၊
စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ငှက်တောင်စိုက်ထားသော ဦးထုပ်ကိုမူ ကျွန်မ

သဘောကျမိလေသည်။ ဦးပေါင်းသည် ကျွန်မနှင့်စာလျှင် မဆိုစလောက် ချောင်နေသည်။
သို့သော် ချောင်နေသည့်အတွက် ကျွန်မမျက်နှာကို ကောင်းစွာ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်သည်။

ကျွန်မထက် နှစ် နှစ် ကြီးသော် လည်း သေးသွယ်ပါးလျားသည့် သီသပါတီမှာ မူ
အဘိုးကြီး ဝတ်စုံဝတ်ထားသော ကလေးလေး တစ်ယောက် လို ဖြစ်နေသည်။ သီသပါတီမှာ
ဝတ်စုံ၏ အနံ့အသက်တို့ကို မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် ရှုံ့မဲ့ညည်းတွားနေတော့သည်။

ကျွန်မ ကတော့ ထူးဆန်း၍ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်သော ဤအတွေ့အကြုံကို
ရရှိသည့်အတွက် ပို၍ ပင် ပျော်လာသည်။ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ၏ ဝတ်စုံကို
ဝတ်လိုက်ရသော အခါ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကဉ္စနာဟူသော အ ဖြစ်ကိုပင်
မေ့သွားချင်သလိုလို...

ဘလျာက၊ သူလည်း ရပ်ဖျက်ရသည်။ တောက်ပြောင်သော သူ့ဝတ်စုံကို
မြင်းကုန်းနီးအောက်သို့ ဝှက်ထားလိုက်ရပြီး ခရမ်းပုပ်ရောင် ဆိုးထားသည့် အပေါက်အပြဲ
အဖာအထေးများ ပေါလှသော ဝတ်ရုံကြီးတစ်ထည်ကို တစ်ကိုယ်လုံးလုံးအောင်
ရစ်ပတ်ရသည်။ ကျားရိုးဆံထိုးဖြင့် အမြဲတစေ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ ချည်နှောင်ထားသော
ဆံပင်တို့ကို ဖြေချပြီး မြေနှီမှု နံ့များ လိမ်းကျံလိုက်ရသည်။ နီကြန့်ကြန့်ရှိသော သူ့မုတ်ဆိတ်များ
ကို ရွံ့များ လူးကာ ညစ်ပုပ်ပုပ်အရောင် ပြောင်းလိုက်ရသည်။

ဘလ္လုက၊ သီသပါတ်နှင့် ကဉ္စနာ မဟုတ်တော့။

ကဒမ္မနယ်သား အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် မြေး ယောက်ျားပျိုလေးနှစ် ယောက် ဖြစ်သွားသည်။

ဟောင်းနွမ်းသော ဝတ်စုံသစ်များ ကို ဝတ်ဆင်ကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေကြသည့် သူတို့နှစ် ယောက် ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိတော့သည်။

“ဒါ ရယ်စရာလား”

ဘလ္လုက က ကျွန်မကို ငေါက်သည်။

“ရယ်စရာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့ကို လှောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလို ရုပ်ဖျက်ရတာ ကို ငါ ပျော်လွန်းလို့ပါ ဘလ္လုကရယ်၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် ပျော်ဖို့ ကောင်းသလဲ၊ အခုဆိုရင် ငါတို့ဟာ လျှို့ဝှက်စွာ ပုန်းကွယ်သွားလာနေကြတဲ့ တောင်တန်းသားတွေ အတိုင်းပဲ”

“အေးပါ၊ နင် ကတော့ ထိတ်လန့်ရတဲ့ ပျော်စရာမျိုးကိုမှ ကြိုက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပဲ”

ထိတ်လန့်ရတဲ့ ပျော်စရာ... ဘလ္လုက၏ စကား မှန်ပေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငါက ဒါမျိုးမှ သဘောကျတယ်၊ ဒီလို ပျော်ရတဲ့အတွက် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ် ဘလ္လုက၊ ဒါအတွက် နင့်ကို ငါ တစ်ခုခုနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

“တကယ်လား”

“ကတယ်ပေါ့”

ကျွန်မ စိတ်ပါလက်ပါပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။ ဘလ္လုကက ကျွန်မနားသို့ တိုးကပ်လာကာ ကျွန်မလက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“ဒါဆိုရင်ငါ ကြားချင်နေတဲ့ စကားကို အခု ပြောလိုက်ပါလား ကမ္ဘာနာရယ်”

ကျွန်မကို သူ စိန်းစိန်းပါအောင် ကြည့်သည်။ ချက်ချင်း တောက်ပြောင်လာသော သူ့မျက်လုံးညိုကြီးများ ကို ကျွန်မ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ငါ့လက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်စမ်း ဘလ္လက၊ အဲဒီလို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားတာမျိုးကို ငါ မကြိုက်ဘူး”

ဘလ္လက ကျွန်မလက်ကို ပြန်လွှတ်သည်။ ၎င်းတောင်စိုက်ထားသော ဦးပေါင်းကို ကျွန်မ ပြန်ချွတ်ပြီး ကစဉ့်ကလျား ဝဲကျလာသော ဆံပင်များ ကို ခေါင်းငဲ့၍ သိမ်းလိုက်သည်။

“ဘလ္လက”

“ဘာလဲ ကမ္ဘာနာ”

“နင် နောက်ကို အဲဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့”

ဘလ္လက၏ မျက်နှာ ညှိုးကျသွားလေသည်။

“ငါ့အပေါ် အဲဒီလို စိတ်ထားမျိုး ထားတာ၊ အဲဒီလို စကားမျိုးပြောတာတွေ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ နင် ကြားချင်နေတဲ့ စကားမျိုးလည်း ငါ မပြောနိုင်ဘူး၊ ငါ့ဆီက ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်နဲ့၊ နင်ဟာ အဖကိုယ်တိုင်က အခွင့်အရေး ပေးထားတဲ့ သူ၊ ငါ့ကိုလည်း ငါ တတ်ချင်းတဲ့ ပုဆိန်နဲ့ လုံကို တိုက်ခိုက်မှု ကို သင်ကြားပေးထားတဲ့ ကျေးဇူးရှိလို့ ငါ သည်းခံပြီး နားထောင်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် နောင်ကို ငါ သည်းခံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးတွေ ပြောတာ ငါ ကြားလည်း မကြားချင်ဘူး၊ သိလား”

ဘလ္လကကို ကျွန်မ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မလှမ်းမကမ်းဆီတွင် ခြေဝတ်ကြိုးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ချည်နေဆဲ ဖြစ်သည့် သီသပါတီကို တွေ့ရလေသည်။ သီသပါတီရှေ့တွင် နူးထောက်လျက် ခြေဝတ်ကို ကျွန်မ ချည်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မ ကြိုးချည်ပုံ အနည်းငယ် ကြမ်းတမ်းသွားသည် ထင်သည်။

“ဘာ ဖြစ်နေသလဲ ကဉ္စနာ၊ ဘာတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်လာပြန်သလဲ”

“ဘာ ဖြစ်ရမှာလဲ ဘလ္လုကပေါ့၊ သူက...”

ဘလ္လုက အခွင့်အရေး ယူပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ သို့သော်

သီသပါတီသည် ကျွန်မ စကားများကို စိတ်ဝင်စားဟန် မပြဘဲ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၊ ကိုယ်ကျပ်ဝတ်ရုံကို ရင်ညွှန်နေရာဆီ ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

“ညီမလေး၊ နင် အခု စိတ်ဝင်စားရမှာက ဘလ္လုက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ ကိစ္စကိုပဲ စိတ်ဝင်စားရမှာ၊ ရုပ်ဖျက်ထားတာကို ပြန်ကြည့်ဦး၊ တကယ်ပဲ ယောက်ျားလေးနဲ့ တူပြီလားလို့”

“ဘာ ဖြစ်နေလို့လဲ အစ်မရဲ့”

သီသပါတီက ပြုံးစိမ့် အမူအရာဖြင့် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ကျပ် တစ်နေရာသို့ ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့် သူ့အပြုံး မှာ အဓိပ္ပါယ် တစ်မျိုးကြီး။

“ဘာလဲ လို့”

သီသပါတီက ကျွန်မနားနားသို့ ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောသည်။

“အို...”

အရှက်ကြောင့် ကျွန်မ ယောင်ရမ်း၍ လက်ပိုက်လိုက်မိလေသည်။ သီသပါတီက ကျွန်မကို ကျွန်းပင်ကြီး တစ်ပင်နောက်ကွယ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ညီအစ်မချင်း ဆိုသော်လည်း ကျွန်မ တကယ် ရှက်မိတော့သည်။

“ဪ... ကဉ္စနာ ကဉ္စနာ၊ ကိုယ့်အသက် ဆယ်ရစ်နှစ် ဆိုတာလည်း

ထည့်တွက်ဦး၊ ပြီးတော့ သူကတာ မိန်းကလေးတွေ လို နုနုနယ်နယ် နေခဲ့ရတာလည်း မဟုတ်၊ ဒီလောက် ကျန်းမာသန်စွမ်းနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို နည်းနည်းမှ သတိမထားမိဘူးလား၊ ယောက်ျားလေးလို ရုပ်ဖျက်ထားတာတဲ့၊ ယုံကြည်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မဟာ မိန်းကလေးပါလို့ အတိုင်းသား ကြွေးကြော်နေတာကို မသိဘူးလား၊ လာစမ်း၊ အစ်မကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျပ်ကို ပြန်ဝတ်ပေးမယ်၊

ကမ္ဘာ... ညည်း ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး သိလား”

အတွေးထဲတွင် မူ မိန်းမသား ဖြစ်ရခြင်းအတွက် စိတ်အနေ ကိုယ်အနေ ကံ့၊
ရခြင်းကို ပထမဆုံး ခံစားလိုက်ရသည်။

ဪ... မိန်းမသား ဘဝ....

“တောင်ခြေလွင်ပြင် ရောက်ရင် နင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး နေပါနော် ကမ္ဘာ၊
ငါ မှာ ထားလိုက်ပါရဲ့”

သုမနကူရ တောင်ခြေရင်း၏ ကျွန်းတောအုပ်ကြီးထဲသို့ ကျွန်မတို့
ရောက်ခဲ့ကြပေပြီ။ အေးစိမ့်စွတ်စိုသော တောင်ရိပ်က ကျွန်မတို့အပေါ် လေးပင်စွာ
လွှမ်းထားသည်။ ကျွန်းပင်ကြီးများ သည် ခံ့ညားဖြောင့်မတ်စွာ အပြိုင်းအရှိုင်း
ပေါက်နေကြလေသည်။ မွန်းတိမ်း နေပြောက်များ က တောကို ချည်နှံစွာ ထိုးဖောက်ကာ
ကျွန်မတို့ဆီသို့ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

မြင်းကို အပြင်းနှင့်ခဲ့ရသော ကြောင့် တစ်လမ်းလုံး ပင်ပန်းသမျှတို့မှာ
တောရိပ်ကို နင်းလိုက်သည်နှင့် ပြေပျောက်သွားတော့သည်။ သည်တောအုပ်ကို လွန်လျှင်
တောင်ခြေလွင်ပြင်သို့ ရောက်တော့မည် ။ ကျယ်ပြန့်ညီညာသော လွင်ပြင်ကွက်လပ်
လေးဖက်လေးတန်မှာ ပွဲလာပရိသတ် စင်မြင်များ ၊ မျိုးစုအလိုက် အရောင် အသွေး အမျိုးမျိုး
ကွဲပြားစွာ ဖြင့် လေတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေကြသည့် တံခွန်များ ၊ ထို့နောက်...

ကွက်လပ်တွင် တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည့် မျိုးစု သူရဲကောင်းကြီးများ လက်နက်မျိုးစုံ၊
တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ပွဲ မျိုးစုံ၊ အော်ဟစ်ကြုံးဝါး အားပေးသံ မျိုးစုံ... အို... တွေ့ရတော့မည်
မြင်ကွင်းကို မြင်ယောင်ရင်း ကျွန်မ ပျော်လိုက်သည်မှာ ဘယ်တုန်းကနှင့် မျှမတူ။

အိန္ဒြေဒသ အားလုံးမှ မျိုးစုပေါင်း များ စွာ ကိုလည်း တွေ့ရဦးမည် ။ သူတို့၏ ထူးဆန်းသော ဓလေ့ထုံးစံတွေ ကိုလည်း ကြည့်ရဦးမည် ။

အားလုံးတကာတို့ထက်မူ...

အဖ သာဟာသိကနှင့် ဟိုသစ္စာဖောက် ဆိုသည့် မြို့စားတို့၏ တိုက်ပွဲ.. သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို ကျွန်မ စိတ်အဝင်စားဆုံး၊ အဖ ဘာလက်နက်တွေ ကိုင်စွဲမည် လဲ၊ ဟို သစ္စာဖောက် ဆိုသည့် မြို့စားကကော ဘယ်လိုများ သူ့အသက်ဘေးက လွတ်အောင် ခုခံတိုက်ခိုက်မည် လဲ။

အို... သိပ် ကောင်းမယ်ပွဲ ဆိုတာ ကတော့ သေချာသည်။

သစ္စာဖောက်ကို သုတ်သင်နေသော အဖကမူ ပရိသတ်ထဲမှာ သူ့အလွန်ချစ်သော သမီး ကဇွနာ တစ်ယောက် ယောက်ျားလို ဟန်ဆောင်ရုပ်ဖျက်ပြီး ရောက်နေကြောင်း သိမှာ မဟုတ်။

ဘယ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းသည့် ပွဲလဲ...

ပျော်လွန်းသော ကြောင့် ကျွန်မ သံကုန်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သီသပါတီနှင့် ဘလ္လကတို့ကို ကတိပေးထားရသော ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ရုပ်ဖျက်ထားရသော ဘဝမှန် ပေါ်သွားမည် တစ်ကြောင်းကြောင့် သာ အောင့်အည်း ချုပ်ထိန်းနေလိုက်ရလေသည်။

“ကဇွနာ ဟို... ရှေ့မှာ ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဘလ္လက တောင်ကမူ တစ်ခုပေါ် အရောက်တွင် အဝေးဆီသို့ ညွှန်၍ ပြောသည်။ တောင်ကမူထိပ်တွင် ကျွန်မတို့ မြင်းသုံးစီး ယှဉ်၍ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။ ဘလ္လက ညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။

အနားသတ် စည်းရိုးသဖွယ် ဖြောင့်တန်းစွာ ရှိနေသော ချောင်းငယ်တစ်ခု၊ နေရောင် ဟပ်သော ကြောင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင် တောက်နေသည်။ ငွေခြည်စများ

ဖိတ်အန်ကျဲပြန်နေသည့် အလားပင်။

“အဲဒါ ဘာချောင်းလဲ ဘလ္လက”

ဘလ္လကက ရယ်လေသည်။

“ချောင်းမဟုတ်ဘူး ကဉ္စနာရဲ့ အဲဒါ မြစ်၊ သုမနကူဋတောင်ခြေမှာ ဖြစ်သွားလို့ သုမနကူဋမြစ်လို့ ခေါ်တယ်၊ မြစ်ငယ်လေး တစ်ခုပေါ့”

ကျွန်မ အလွန်သိချင်သော အရာတစ်ခုကို မေးလိုက်သည်။

“ကျောက်ငါးကြင်းတွေ ရှိလားဟင်”

“အများ ကြီး ရှိတာပေါ့ ကဉ္စနာ၊ ဒီသုမနကူဋ တောင်ခြေက ဒီမြစ်ဟာ အကြောင်းနှစ် ခုကြောင့် နာမည် ကျော်ရာမှာ နင်ပြောတဲ့ ကျောက်ငါးကြင်း အကြီးကြီးတွေ ပေါတာလည်း တစ်ခုသော အကြောင်းပေါ့”

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် ငါ ဒီမြစ်ထဲမှာ မှိန်း ထိုးရဦးမှာ ပေါ့၊ နောက်တစ်ခု နာမည် ကြီးတာကကော...”

“မြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းသွားရင် ပင်လယ်ကို ရောက်တယ်လေ၊ အဝေးကြီး စုန်ဆင်းသွားရတာ ပေါ့၊ နင်တို့ ငါတို့ မမွေးခင် ဟိုးနှစ် တွေ အကြာကြီးတုန်းက ပင်လယ်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ရှိတဲ့ မျိုးခြားမျိုးစုတွေ ဟာ ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး ဒီသုမနကူဋ မြစ်အတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ကြတာ အခု တောင်ခြေအထိ ရောက်ခဲ့ကြသတဲ့”

“အင်း...”

“အဲဒီ လို မျိုးခြားမျိုးစုတွေ က သုမနကူဋ တောင်ခြေလွင်ပြင်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အခါကျတော့ သုမနကူဋ နယ်သားတွေ ကလည်း အပြင်းအထန် ပြန်တိုက်ကြသတဲ့။ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ မျိုးစုစစ်ပွဲကြီးတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသတဲ့”

ငွေရောင် ဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသော မြစ်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ လွမ်းသလိုလို တိုက်ပွဲတွေ ကို မြင်ယောင်သလိုလို။

“နောက်ဆုံးကျတော့ သုမနကူဋသားတွေ နိုင်သွားတာပေါ့၊ ဒီမြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာ ပဲ ရန်သူတွေ ကို တို့ အိန္ဒြာသားတွေ က အနိုင်ယူခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီ အကြောင်းကြောင့် လည်း ဒီမြစ်ဟာ ကမ္ဘာလုံးတဝှမ်းတွင် တဲ့ မြစ်တစ်မြစ် ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“မြစ်အတိုင်း ဆက်စုန်သွားရင် ပင်လယ်ကို ရောက်တယ်လို့ နင်စောစောက ပြောလိုက်တယ်၊ ပင်လယ်ရောက်အောင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သွားရမလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း တစ်ခါမှ မသွားဖူးလို့ မသိဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲ”

“ငါ သွားချင်လိုက်တာ၊ ပင်လယ်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“မ ဖြစ်နိုင်တာတွေ အတွေ့ : မချဲ့စမ်းပါနဲ့ ကမ္ဘာနာရယ်”

“အို... ဘာကြောင့် မ ဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ၊ နင် ပြောတဲ့ ပင်လယ်တစ်ဖက်က မျှ :ခြားမျိုးစုတွေ တောင်မှ ပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်၊ မြစ်အတိုင်း ဆန်တက်ပြီး ဒီနေရာအထိ ရောက်အောင် လာခဲ့ကြသေးတာ မဟုတ်လား၊ နင်တို့ ငါတို့ မမွေးခင်တုန်းကတောင်မှ ဒီနေရာဟာ ပင်လယ်နဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြစ်ခဲ့သေးတာပဲ၊ အခု ဘာကြောင့် မ ဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ”

ဘလ္လုကက ဝတ်ရုံကို ပြင်ဝတ်ရင်း

“ကမ္ဘာနာရယ် နင် ပြောသလိုဆိုရင် ဟို... အချိန်တုန်းကလိုပဲ မျိုးခြား မျိုးစုတွေ ဒီကို ရောက်လာရဦးမလို့လို့...”

“အို... ရောက်လာတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ငါတို့ ရှိနေတုန်း ရောက်လာရင် ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်၊ မြစ်ကြောင်း တိုက်ပွဲမှာ ဝင်တိုက်လို့ရတယ်၊ သုမနကူဋရဲ့ ဒုတိယမြောက် ကမ္ဘာလုံး ဖြစ်သွားမယ်”

“ကဲ... နေကျလာပြီ၊ လွင်ပြင်ဆီ သွားကြစို့”

သီသပါတ်က သတိပေးစကား ဆိုသည်။

ကျွန်မတို့ မြင်းများ ကို တောင်ကမူ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဇက်လျှော၍

စီးခဲ့ကြသည်။ ကျောက်စရစ် ထူထပ်သော မြေမျက်နှာပြင်သို့ ရောက်သော အခါ မြင်းများ ကို အရှိန်မြှင့်လိုက်ကြသည်။

မြစ်ရေနဲ့ သင်းသည့် လတ်ဆတ်သော လေကို ကျွန်မ တဝကြီး ရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။ နီးကပ်စွာ တွေ့နေရပြီ ဖြစ်သော သုမနကူဋေ တောင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ကျွန်မစိတ်ထဲက ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

“ကဉ္စနာ ရောက်လာပြီဟေ့”

အခန်း (၅)

မြင်းကိုယ်စီနှင့် လူတွေ အများ ကြီးကြားတွင် ကျွန်မတို့သုံးယောက် လည်း ရောနှောသွားသည်။ ဘယ်သူကမှလည်း ကျွန်မတို့ကို သတိထားကြည့်ကြမည် မထင်၊ ကျွန်မတို့၏ အဝတ်အစားမှာ သုမနကူဋေသားများ အတိုင်း မည်းညစ်ညစ်နှင့် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ချာနေကြလေသည်။

ကျွန်မမှာ မျက်တောင်ခတ်လိုက်ရမည် ကိုပင် နှာမြေနေမိတော့သည်။ တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းများ အားလုံး ကျွန်မအတွက် အထူးအဆန်းချည်း ဖြစ်နေသည်။ မြင်းကိုယ်စီ၊ လက်နက်မျိုးစုံ ကိုယ်စီဖြင့် လူများ သည် ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ သို့သော် သီရိသဝတ္ထုမြို့တော် က ကဏ္ဍသဘင်ပွဲနွဲ့ကြသည့် ပရိသတ်နှင့်ကား ပကတိ ကွာခြားလှတော့သည်။ ယခု လူများ မှာ သီရိသဝတ္ထုမြို့သားများ လို ပရမ်းပတာ သေရည်လွန်ကဲစွာ ဖြင့် ဖရိဖရဲ ဖြစ်မနေကြ။

မြင်းသည်တော် များ သည် ထွားကျိုင်းလှသော စစ်မြင်းကြီးများ အပေါ်တွင် ခမ်းနားစွာ လိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့ သေရည်မှီဝဲထားကြမည် မှာ သေချာသော်လည်း

သေယပ်ဟန် လုံးဝမရှိ။ ဝတ်ရုံစကြီးများ သည် မြင်းကျောကုန်းထက်တွင် ခမ်းနားစွာ တွဲ ရ၍ ကျနေကြသည်။ ဒိုက်ဆွဲဆင်ယင်ထားကြသော လက်နက်များ ကလည်း စုံလင်ဆန်းပြားကြပေသည်။ ကျောတွင် စလွယ်သိုင်းထားသော လေးကိုင်းကြီးများ အောက်တွင် တအိအိ ရမ်းခါလျက် သူတို့ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မျိုးစုလိုက် တပ်ဖွဲ့ချီတက်သွားကြသည့် ရှေ့ဆုံးမှ တံခွန်တိုင်စစ်သည်မှာ တောက်ပသော ကိုယ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“သူတို့ကို ကြည့်ရတာ သိပ် ခံညားတာပဲနော်”

ဟု ဘလ္လကကို ကျွန်မ လှမ်းပြောမိသည်။

“တိုးတိုးပြောစမ်း ကဉ္စနာ၊ နင့်အသံကို လုံလုံခြုံခြုံထိန်းထားစမ်း၊ ဒီမှာ ရောက်နေကြတဲ့ လူတွေ အားလုံးဟာ အိန္ဒြာတစ်နယ်လုံးမှာ ရှိတဲ့ မျိုးစု ခေါင်းဆောင်နဲ့ လက်ရွေးစင် သူရဲကောင်းတွေ ချည်းပဲ၊ သူတို့မှာ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ နားနဲ့မျက်စိ ရှိတယ်”

ကျွန်မ လန့်သွားမိသည်မှာ အမှန်။

သီသပါတီမှာ မူ မျက်လုံးများ ပိုင်းနေအောင် ကြောက်နေလေသည်။ သည်မျှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော မြင်ကွင်းများ ကိုလည်း သူ အသေအချာ မကြည့်ရဲ ၊ တစ်ခါလောက် မျက်လုံးဝင့်ကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းပြန်ငုံပြီး ဦးပေါင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲချလိုက်နှင့် သူ တုန်လှုပ်နေသည်။

အို... အစ်မ သီသပါတီ ကတော့ ကြောက်ဖို့ မွေးဖွားလာသည်ပဲ။

“နှင့် ဦးပေါင်းကို ဆွဲချပြီး ခေါင်းငုံ့ထား ကဉ္စနာ၊ ရှေ့က လာတဲ့ မြင်သည်အစုဟာ သီရိသဝတ္ထက စစ်သည်တော် တွေ ”

ဘလ္လက သတိပေးသဖြင့် ကျွန်မ ဦးပေါင်းကို ဆွဲချလိုက်ရသည်။ မြင်းသည်တော် တစ်စု ခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဖြတ်သွားလေသည်။ ရင်ထဲမှာ

ဖိုသွားသော်လည်း ဤအရသာကိုပင် ကျွန်မ သဘောကျနေသည်။

“ဘလ္လုက တို့ ဒီအတိုင်း မြင်းဇက်သင့်ရာ လျှောက်သွားနေလို့ မ ဖြစ်ဘူး၊ မျှ
စုတစ်စုရဲ့ တစ်ခန်းသို့ သွားမှ ဖြစ်မယ်”

သီသပါတီက တုန်ယင်သော အသံဖြင့် တီးတိုးပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လူတွေ ရိပ်မိသွားမှာ ထက် တို့ ပင်ပန်းနေပြီ၊ အနားယူချင်တယ်၊
တို့ မြင်းတွေ လည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ငါ ဆာလည်း ဆာနေပြီ၊ ဩော်... ကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ အားလုံး
မေ့နေလိုက်ကြတာ၊ ဟို ကဒမ္ပနယ်သားတွေ ရဲ့ တစ်ခန်းကို သွားကြမယ်လေ၊ အဲဒီ မှာ ဟို...
အဘွားကြီး ဘယ်သူလဲ၊ သူ့နာမည် ...”

“ဝဠဝါမုဒီလား”

“အေး၊ အဲဒီ အမေဘီလူးမကြီးဆီ သွားရအောင်လေ၊ ငါ ဒီထွက်လာတာလည်း
အဘွားကြီး သိသားပဲ၊ အဘွားကြီးဆီမှာ ဝင်ပုန်းနေရအောင်လေ”

“ဘယ် ဖြစ်မလဲ ကဉ္စနာ”

“ဘာကြောင့် လဲ...”

“နင်က သုမနကူဋ တောင်ခြေပွဲအကြောင်း မသိလို့၊ ဒီမှာ သဘင်တစ်ခုရှိရင်
တစ်ခန်း ချရင် ကိုယ့်အမျိုးစုနဲ့ ကိုယ် သီးသန့်နေရတယ်၊ အခု တို့အဝတ်အစားတွေ က
သုမနကူဋ တောင်ခြေဒေသသား အဝတ်အစားတွေ ၊ အမေ ဘီလူးမကြီးရဲ့ ကဒမ္ပတစ်ခန်းမှာ
သွားနေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ကဒမ္ပ တစ်ခန်းမှာ ကဒမ္ပသားတွေ ပဲ ရှိရမယ်”

“အို.. ဒါဖြင့် လည်း တောင်ခြေဒေသသားတွေ ရဲ့ တစ်ခန်းကို သွားလိုက်ရုံပေါ့”

“ဒါလည်း မ ဖြစ်သေးဘူးလေ၊ တို့က အဝတ်အစားသာ
တောင်ခြေဒေသသားကိုး၊ တောင်ခြေဒေသသားတွေ နဲ့ တစ်ယောက် မှ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊
တို့အလိမ် ပေါ်သွားမှာ ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ...”

ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။ လျှို့ဝှက် ဟန်ဆောင်ထားရသော ဘဝဖြင့် ကျွန်မတို့သည် သီရိသဝတ္ထုတစ်ခန်းတွင် နေရန်လည်း မဖြစ်၊ ကဒမ္မတစ်ခန်းသွားရန်လည်း မဖြစ်၊ တောင်ခြေဒေသများ ထံ သွား၍ လည်း မဖြစ်။

“ဒုက္ခပဲ... ဒုက္ခပဲ”

သီသပါတိ၏ ညည်းသံမှာ ငိုသံပါလာလေသည်။ အစ်မကို ကျွန်မ သနားသွားသည်။ အလွန်ကြောက်တတ်သော အစ်မသည် ကျွန်မကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရရှာပေသည်။

“ကိုင်း... အို သွားစရာ တစ်နေရာပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အားလုံး သဘောတူရင် သွားကြရအောင်”

“ဘယ်လဲ ဟင်”

“မြစ်ဆိပ် တစ်နေရာရာလေ၊ ဘယ်သူမှ မလာနိုင်တဲ့ မြစ်ကမ်းပါး တစ်နေရာကို သွားကြရုံပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒီ မှာ ရေချိုး အနားယူ...”

“အို.. ဟုတ်ပြီ၊ ကျောက်ငါးကြင်းတွေ ကို ငါ မှိန်းထိုးပေးမယ်၊ အစ်မ သီသပါတိက မီးကင်ပေး၊ ညနေစာကို ငါးကင်ပဲ စားလိုက်ကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့မှ လွင်ပြင်တိုက်ပွဲ အချိန်မီ ပြန်လာ၊ မကောင်းဘူးလားဟင်၊ နေဦး ဘလ္လက တိုက်ပွဲတွေ က ဘယ်အချိန်လဲ”

“နေမဝင်ခင်နဲ့ မီးမထွန်းခင် ကြားမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ မြစ်ဆိပ်ကို သွားကြစို့၊ ကဲ... လာ အစ်မ”

ကျွန်မ မြင်းဇက်ကို ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။ သီသပါတိက နွမ်းဖျော့စွာ ဆိုလေသည်။

“နင့်သဘောပါပဲ ကဉ္စနာရယ်”

ပထမဦးစွာ တံပိုးသံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သုမနကူဇ တောင်ခြေလွင်ပြင် သူရဲကောင်းများ စွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲကို ဖွင့်လှစ်သော တံပိုးသံများ ။

ကျွန်မ ကြားခဲ့ဖူးသမျှ အသံတကာတို့တွင် သွေးအဆူဝေဆုံး စိတ်တက်ကြွစရာ အကောင်းဆုံး အသံပင် ဖြစ်တော့သည်။ တံပိုးသံများ ၏ ဆူညံစူးရှခြင်းအဆုံးတွင် ကွင်းပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။ မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းဆီသို့ ရွှေ့လျားနေပြီ ဖြစ်သော နေလုံးကြီးသည် တောင်ခြေလွင်ပြင် ကွက်လပ်ကြီးပေါ်သို့ ကြေးနီရောင် ဝတ်ရုံကြီး လွှမ်းခြုံပေးထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ညနေစာအ ဖြစ် ကျောက်ငါးကြင်းကို အဝအလင် စားခဲ့ပြီး၊ မြစ်ထဲတွင် လည်း စိတ်ရှိတိုင်း ကူးခပ်ခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်မ လန်းဆန်းလျက် ရှိလေသည်။ လူထက် စိတ်ကပို၍ လန်းဆန်း တက်ကြွနေမည် ထင်သည်။

သီသပါတီနှင့် ဘလ္လကတို့က ကျွန်မကို ဝိယာဉ်ပွဲ၍ ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးဦးသား ရသော နေရာမှာ တောင်ခြေဒေသသားနှင့် ကျေးကျွန်များ အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ အခြား မျိုးစုများ က သတ်မှတ်နေရာအလိုက် သစ်သားစင်မြင့်များ ပေါ်တွင် နေရာယူကြသော်လည်း ဒေသသားနှင့် ကျွန်များ ကိုမူ မြေကြီးပေါ်တွင် သာ ထိုင်စေသည်။ သို့သော် ဤသို့ ထိုင်ရခြင်းကို ကျွန်မ နှစ်သက် သည်။ အကြောင်းမူ ကျွန်မတို့ ထိုင်ရသော နေရာမှာ တိုက်ပွဲများ ကျင်းပမည့် ကွင်းပြင်နှင့် အနီးဆုံးကွင်းစပ် စည်းကြိုးနောက်တွင် ဖြစ်သော ကြောင့် ပင်။

ဤနေရာမှနေ၍ တိုက်ပွဲများ ကို အနီးကပ် တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်လား။
တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိပေသည်။ ကျွန်များ ၊ တောင်ခြေဒေသသားများ ကြားတွင်

အတိုးတိုး အဝေ့ဝေ့ ထိုင်ရသော ကြောင့် သူတို့ဆီမှာ တောင်ဆိတ်နံ့၊ သေရည်နံ့၊ ချွေးနံ့၊ ညှိစိုစိုအနံ့များ ကို မရှောင်တိမ်းသာ။

ဘလ္လုက သတိပေးထားသော ကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဝတ်ရုံကြီးဖြင့် လုံလုံခြုံခြုံဖြစ်အောင် ရစ်ပတ်ထားရသည်။ မျက်နှာကိုလည်း မျက်စိနှစ် လုံး ပေါ်ရုံမျှသာ ဖော်ထားရလေသည်။

တံပိုးသံများ ငြိမ်သက်သွားပြီး နောက်တွင် အချက်ကျ ထုရိုက်လိုက်သော စည်သံကြီးကို လေးပင်စွာ ကြားရပြန်သည်။ နားမှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားအောင် ဟည်း ဟည်း မြည် သော အသံကြီးကို ထောက်ခြင်းဖြင့် မျက်နှာပြင် အလွန်ကြီးမားသည့် စည်ကြီး ဖြစ်ရမည် ဟု ကျွန်မ တွေး မိသည်။

အချက်ကျ စည်သံကြီးနှင့်အတူ ကွင်းပြင်ထဲသို့ တိုက်ပွဲဝင်မည့် စစ်သည်တော် များ ရောက်လာကြလေသည်။ အဆင်အသွေး စုံသော ဝတ်ရုံများ၊ ခါးစည်းကြိုးများ မှာ နေရောင် အောက်တွင် တောက်ပနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် လှံသွားနှင့် ဓားပြားကြီးများ မှာ မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် အရောင် တလတ်လတ် ထွက်နေတော့သည်။

“ဟိုဘက် အစွန်ဆုံးက အနီရောင် ဝတ်ရုံနဲ့ အဖွဲ့ဟာ တို့ သီရိသဝတ္ထုက ဂမ္ဘာန များစု တပ်ဖွဲ့ပေါ့”

ဘလ္လုကက လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဂမ္ဘာန... ကျွန်မ၏ မျိုးစု၊ ထွားကျိုင်းသော စစ်သည်ကြီးများ ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မသွေးများ ဆူဝေလှည့်ပတ်လာကြပြီ ထင်ရသည်။ ကျွန်မ၏ ဂမ္ဘာန အနွယ်တို့သည် လင်္ကာဒီပ၏ အထက်မြက်ဆုံး မျိုးစု ဖြစ်သည်။ အိန္ဒြာဒေသ တစ်ခွင်တစ်ပြင်၏ ဂုဏ်ကျက်သရေအောင် သူရဲကောင်းများ လည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ မြင်ကွင်းတွင် တစ်ခုခု လိုနေသလို ထင်မိသည်။

ကျွန်မလိုက်ရှာသည်။ မတွေ့ရ၊ ထို့ကြောင့် ဘလ္လုကကို မေးရတော့သည်။

“ဘလ္လုက အဲဒီအထဲမှာ အဖလည်း မပါပါလား”

‘အဖ’ ဟု မသုံးစေချင်သည့် အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ဘလ္လကက ကျွန်မ၏ လက်ခုံကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ ဘေးဝန်းကျင်ကိုလည်း သူ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်သည်။

“ဘယ်ပါမလဲ၊ အခုဟာက တပ်ဖွဲ့လိုက် တိုက်ကြမယ့် တိုက်ပွဲ၊ လက်ရုံးရည်စွမ်း သက်သက် ပြကြမယ့်ပွဲ၊ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် အသေသတ်ကြမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ လဲကျရုံ၊ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရရုံပဲ တိုက်ကြမှာ ၊ ဝရီးက တိုက်ပွဲတွေ အားလုံးရဲ့ နောက်ဆုံးမှာ မှ သစ္စာဖောက် မြို့စားနဲ့ တစ်ဦးချင်း တိုက်မှာ ၊ အသေတိုက်ကြမှာ ၊ ဒါကြောင့် မထွက်လာသေးတာ”

“ငါတော့ အဲဒီပွဲကို ကြည့်ချင်လှပြီ”

“ကြည့်ရမှာ ပေါ့၊ စကား မပြောနဲ့၊ တိတ်တိတ်နေ”

ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက် တီးတိုးပြောနေချိန်တွင် တိုက်ပွဲ စပြီ ဟူသော ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ မူ တ်လိုက်သည့် တံပိုးသံများ ပေါ်လာသည်။ ကွင်း၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။ အနက်ရောင် ခါးစည်း ဝတ်ဆင်ထားသည့် များစုတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကွင်းလယ်သို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဂန္ဓာန မျိုးစု တပ်ဖွဲ့လည်း ကွင်းလယ်သို့ ထွက်လာကြလေရာ ကွင်း၏ ဗဟိုစက်ဝိုင်းတွင် တပ်ဖွဲ့နှစ် ခု မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြလေသည်။

“တစ်ဖက်က တပ်ဖွဲ့ဟာ မဓရနယ်သား မျိုးစုတပ်ဖွဲ့ပေါ့”

ဘလ္လကက ကျွန်မကို ရှင်းပြလေသည်။

မဓရတပ်ဖွဲ့ကို ကျွန်မ အနီးကပ် မြင်ရလေပြီ။ စစ်သည်များ သည် ကိုယ်ကာယ ထွားကျိုင်းကြသည်မှန်သော် လည်း လှုပ်ရှားမှု နှေးကွေးလေးလသံမည် ဟု ကျွန်မ ထင်ရသည်။ ထို့ထက်မူ သူတို့၏ လက်စည်း၊ ပခုံးစည်းနှင့် ခါးကျပ်တို့မှာ အဆောင်အယောင် နည်းနည်း ကဲနေသည်ဟု ထင်သည်။ စစ်သည်တော် အဆောင်အယောင်နှင့် မတူဘဲ မင်းညီမင်းသားများ ၊ ကျွန်ပိုင်ရှင်များ ၊ နက္ခတ်ဆရာများ ကဲ့သို့ လှလှပပ ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်နေသည်။

“ဘလ္လက”

“ဘာလဲ... ဘာပြောဦးမလို့လဲ၊ စကားမပြောပါနဲ့လို့ ပြောထားတာကို”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါ မေးချင်တာ ရှိလို့ပါ”

“ဘာလဲ၊ မေး”

ဘလ္လက၏ အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်မ စိတ်ထဲက ပြုံး မိနေသည်။ ကျွန်မကို သူပိုင်စိုးပိုင်နင်း အာဏာပြုချင်သော်လည်း၊ ပြဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း တကယ်တမ်းမူ ကျွန်မ၏ အငြိအငြင်ကို သူ မခံရဲ၊ သူချည်း အရှုံးပေးရသည်သာပင်။

“ဟို... မခုရ စစ်သည်တွေ ရဲ့ ဝတ်စားတန်ဆာတွေ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ရတနာတွေ ၊ ပုလဲတွေ စီခြယ်လို့ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နဲ့”

“ဒီလိုပဲ ကမ္ဘာနာရဲ့ ၊ မခုရ နယ်သားတွေ ဟာ ရတနာတွေ ဝတ်ရတာ ကို အလေ့စုံကြတယ်၊ ကြားကြားဝါဝါလည်း နေတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ လင်္ကာဒီ တောင်ပိုင်းက ပုလဲနဲ့ ပတ္တမြားတွေ နဲ့ သူတို့ဆီက ကျွန်တွေ နဲ့ အရောင် ၊ အဝယ် အလဲအလှယ် လုပ်ကြတယ်လေ၊ ကျွန်ရောင် ၊ ပြီး ရတနာ ဝယ်ကြတာပေါ့”

ကျွန်ရောင် ၊ ပြီး ရတနာ ဝယ်ကြတယ်...၊ ဘလ္လက၏ စကားသည် ကျွန်မ၏ ရင်ကို မသက်မသာ ဖြစ်သွားစေသည်။ ဘာကြောင့် မှန်း မသိ။ စစ်ပွဲမှာ ရလာသော သုံ့ပန်းများ ကို ကျွန်ပြု၊ ကျွန်များ ကို ခိုင်းစေ၊ ရောင် ၊ ဝယ်ကာ အခြားပစ္စည်းများ နှင့် လဲလှယ်ကြသည့် ဓလေ့ကြီးကို ကျွန်မ အသွေးအသားထဲက စက်ဆုပ်နေမိသည်။ ကျွန်များ ဆုံးရှုံးသွားရသည့် လွတ်လပ်မှု ကို သူတို့အစား ကျွန်မ နှစ်မြှောတသစွာ ရင်နာနေမိသည်။ ယခု ကျွန်နှင့် ရတနာကို လဲလှယ်ကာ ရတနာကို ခုံခုံမင်မင် ဝတ်ဆင်တတ်ကြသည်ဆိုသော မခုရနယ်သားများ ကိုလည်း ကျွန်မ မုန်းတီးသွားမိပေသည်။

တိုက်ပွဲ ကွင်းစပ်တွင် ထိုင်နေရင်း ကျွန်မ၏ လွင့်ပျံ့သွားသော အတွေ့များ သည် လက်နက်ချင်း ထိခတ်သံများ ပေါ်လာမှ ပျက်ပြားသွားခဲ့သည်။

သူတို့တိုက်ခိုက်နေကြပြီ။ မျိုးစုတစ်စုလျှင် တစ်ဖက် ဆယ်ယောက် စီ။

တစ်ယောက် ကို အနည်းဆုံး လက်နက်နှစ် မျိုး ကိုင်စွဲကြသည်။ သူတို့ တက်ဆုတ် တိုက်ခိုက်ကြသည့် တိုက်ကွက်များ ကို ကျွန်မ အဓိကထား ကြည့်သည်။ ရင့်ကျက်လိမ္မာသော စစ်သည်တော် များ ဖြစ်သည်ကိုကား သံသယ ဖြစ်စရာမရှိ။ ခြေ လက် အသိမ်း အနုတ်၊ အခု အခဲ၊ အခုတ် အထိုး လျင်မြန် ကျွမ်းကျင်ကြပေသည်။ သို့သော် ကျွန်မ မျက်စိထဲတွင် မူ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာချေ။ သူတို့ အသုံးပြုသော အရှောင်အတိမ်း တိုက်ကွက်များ ကို အဖ သာဟာသိက ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို သင်ပြခဲ့ဖူးပေသည်။ ကျွန်မ သိပြီးသား တိုက်ကွက်များ ချည်း ဖြစ်သည်။ ပြောစရာရှိသည်မှာ သူတို့အားလုံး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“အစ်မတော့ အသက်ရှူကျပ်လာပြီ ကဇွနာ”

ဝဲဘက်မှ အစ်မသီသပါတီက တိုးတိုးလေး ညည်းရှာသည်။ ဟုတ်ရှာပေမည် ။ အစ်မသည် ဤသို့သော ပွဲမျိုးကို လုံးဝ ကြည့်လေ့သူ မဟုတ်ပေ။ အစ်မ ဝါသနာပါ ကျွမ်းကျင်သည့် အလုပ်များ မှာ စပျစ်သေရည်ချက်ခြင်း၊ ပုတီးစေ့ သီခြင်း၊ ခြေစွပ် လက်အိတ် ချပ်ခြင်း၊ သိုးသားနှင့် ဂျုံစေ့ ဟင်းချို ချက်ခြင်း စသော အလုပ်များ သာ ဖြစ်သည်။

“ခဏလေး သည်းခံလိုက်ပါ အစ်မရယ်၊ ကဇွနာလည်း ဒီပွဲတွေ ကို ကြည့်နေရတာ စိတ်မပါပါဘူး၊ အဖနဲ့ ဟိုသစ္စာဖောက် မြို့စား တိုက်ပွဲသာ ကြည့်ချင်တာပါ”

“နင် ကြည့်ချင်တာ ကြည့်ပြီးရင်တော့ နင့် စကားအတိုင်းပဲနော် ကဇွနာ၊ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ညဉ့်တွင်း ချင်း သီရိသဝတ္ထုကို ပြန်ရမယ်”

“အင်းပါ အစ်မရယ်”

နောက်ထပ် မျိုးစုတစ်ဖွဲ့နှစ် ခု ထွက်လာကာ တိုက်ကြပြန်သည်။ ဘယ်ဒေသက မျိုးစုတွေ မှန်းလည်း မသိ။ သိလည်း မသိချင်သော ကြောင့် ဘလ္လကကို ကျွန်မ မမေးတော့ပေ။ ကွင်း ပတ်ပတ်လည်တွင် အပြည့်အသိပ် ရှိကြလေသော ပရိသတ်ကြီးကမူ အဆက်မပြတ် တဟေးဟေး အားပေးနေကြသည်။ မိမိနှင့် သက်ဆိုင်သော မျိုးစုတို့အသံက

အကျယ်လောင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ လက်နက် လွင့်ကျသွားသူ၊ မြေပေါ်၌ လဲကျပြီး ရင်ဘတ်ကို ခြေဖြင့် အနင်းခံရသူ၊ လည်မျိုးကို ဓားဦးဖြင့် အတော့ခံရသူ စသော အရှုံးသမားများ ကိုလည်း လှောင်ပြောင်ကြသည်။

ဘလ္လုကသည်ပင် တိုက်ပွဲ၌ စိတ်ပါဝင်စားနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ တောင်ခြေဒေသသား အဘိုးကြီး တစ်ယောက် လို ရပ်ဖျက်ထားသည်ကို သူ မေ့ကာ စိတ်ရှိတိုင်း ဟစ်အော်အားပေးနေသည်။ သို့သော် တစ်ကွင်းလုံး ပရိသတ်များ သည်လည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လက်ရုံးလက်မောင်းများ ဆန့်တန်းကာ ဦးပေါင်းဝတ်ရုံစများ ကို ပစ်မြှောက်ကာ ဟစ်အော်နေကြသည် ဖြစ်၍ သူ့အတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိပေ။

စင်စစ်မူ သုမနကူရ တောင်ခြေပွဲသည် အိန္ဒြာဒေသတစ်ခွင်လုံးတွင် အကြီးကျယ်ဆုံး၊ ကြုံတောင်ကြုံခဲ အ ဖြစ်ဆုံးပွဲပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မပင် မြင်ဖူးဖို့ ထားဘိ၊ ကြားပင် မကြားဖူးသေးသော မျိုးစုပေါင်းများ စွာ တို့ ဆုံကြသည့်ပွဲ ဖြစ်သည်။ မျိုးစုချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြသည့် တိုက်ပွဲများ ကိုမူ အိန္ဒြာဒေသ တောင်တန်းနှင့် လွင်ပြင် စည်းလုံးချစ်ကြည်ရေး အတွက် 'အသေမတိုက်ရ' ဟု တင်းကျပ်စွာ စည်းကမ်းထုတ်ထားသည်။

မည် သို့ရှိစေ မျိုးစုပေါင်း များ စွာ တို့ကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ကြည့်မြင်ရသည်ကပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပေသည်။

သို့သော် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ ကျွန်မအတွက်မူ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်နေသည်။ ဤလွင်ပြင်ပွဲသို့ ရောက်ဖူးချင်သော တက်ကြွသည့် ဆန္ဒများ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ရပ်ဖျက်ကာလျှီ့ဝှက်ပုန်းကွယ်နေရခြင်းကြောင့် အနေကျဉ်းကျတ်ခြင်းကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်မည် ထင်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက အဖနှင့် သစ္စာဖောက် မြို့စားဆိုသူတို့၏ တိုက်ပွဲ၊ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို ကြည့်ချင်လွန်းနေသော ကြောင့် ယခုပွဲများ ကို ငြီးငွေ့နေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည် ။

ကွင်းပြင်ထဲ၌ မူ အုပ်စုလိုက် ပွဲများ ပြီးသည့်နောက် နှစ် ဦးချင်း ပွဲများ ၊ နှစ် ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ပွဲများ ၊ မြေပြင် သုံးယောက် နှင့် မြင်းပေါ် တစ်ယောက် ပွဲများ အမျှ

မျိုး ဆက်လက် ကျင်းပနေသည်။

ဘာပွဲကမှ ကျွန်မကို မဆွဲဆောင်နိုင်တော့။ ယခုအခါ ပွဲကြည့်မျိုးစုတို့သည် သေတကောင်းများ ကို ထုတ်ကာ သေသောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သေအရှိန်ဖြင့် သူတို့အဖို့မူ ကွင်းလယ်တိုက်ပွဲများ သည် ပို၍ တက်ကြွစရာ ကောင်းနေပေမည် ။ ကျွန်မတို့ သုံးဦးသား ရောက်နေရသော တောင်ခြေဒေသသားနှင့် ကျွန်များ ၏ နေရာမှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်မည် ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် မူ အညံ့ဆုံးသေရည်များ ကို သောက်စားမူးယစ်ကာ မိမိတို့၏ လွတ်လပ်ခြင်း ဝိညာဉ်ဆုံးရှုံးနေခြင်းကို မသိသာ ဆိုးရွားစွာ ဖြင့် မျိုးစုတိုက်ပွဲကို တဟေးဟေး တဝါးဝါး ဟစ်အော် အားပေး ကြည့်ရှုရင်း မိုက်မဲစွာ အသက်ရှင်နေကြသော ကျွန်စုများ ကို ကြည့်၍ ကျွန်မ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်မိတော့သည်။

သူတို့သည် အချိန်တန်လျှင် သူတို့သခင် မျိုးစု သူကောင်းများ ထံတွင် ကျွဲတစ်ကောင်နှင့်မခြား အလုပ်လုပ်ကြဦးမည် ။ သိုးတစ်ကောင်နှင့်မခြား အရိုက်အနှက် ခံကြရဦးမည် ။ နောက်ဆုံးတွင် ငြောင့် ထောင်ထားသော လှောင်ကျင်းထဲက ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်လို၊ လှံချက်ပေါင်းများ စွာ ဖြင့် အသက်ဆုံးကြဦးမည် ။ သူတို့တစ်သက်သာမက သူတို့၏ သားသမီး မြေးမြစ် ဆွေစဉ် မျိုးဆက်များ ကိုပါ ကျွန်ဘဝဖြင့် အသက်ရှင် နေသွားအောင် သူတို့ အမွေပေးခဲ့ကြဦးမည် ။

ကျွန်များ ၏ ဘဝသည် ဘာများ အဓိပ္ပါယ် ရှိသနည်း။

ကျွန်များ ကို ကျွန်မ အော့နှလုံး နာလှသည်။ အဖျင်းဆုံး မြည် :တစ်ကောင်ထက် ပို၍ ထုံထိုင်းသော သတ္တဝါများ ဟု ကျွန်မ မြင်လာသည်။

အို.... သခင် ဆိုသူများ ကကော၊ မျိုးစု သူကောင်းများ ကကော ဘာများ ထူးသေးသလဲ၊ အကောင်းဆုံး စပျစ်သေရည်တွေ ကို ရွှေတကောင်းကြီးတွေ မှာ ထည့်၍ အကောင်းဆုံး အသားကင်များ နှင့် သူတို့ စားသောက်ကြမည် ။ ရတနာတွေ ဝတ်ဆင်ကြမည် ။ အလှဆုံး ဝတ်ဝံ့မွှေးနှင့် ကျားသစ်ရေတွေ ကို ဝတ်စုံချုပ်ဝတ်ကြမည် ။ သုံးကျွန် မိန်းမချောတွေ နှင့် ပေါင်းသင်းကြမည် ။ ကျွန် ယောက်ျားတွေ ကို အရက်စက်ဆုံး ခိုင်းပြီး

နောက်ဆုံး သတ်ပစ်ကြမည်။ သို့မဟုတ် ရတနာနှင့် လဲလှယ်ကြမည်။ ပြီးတော့ အလှဆုံး မြင်းကြီးတွေ စီးကာ တစ်နယ်ပြီးတစ်နယ် စစ်တွေ လျှောက်တိုက်ကြမည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့လည်း စစ်ပွဲတစ်ပွဲပွဲမှာ သေဆုံးလျှင် သေဆုံး၊ သို့မဟုတ်လျှင် အဆိပ်ကြောင့် ရောဂါ တစ်ခုခုကြောင့် သေဆုံးကြဦးမည်။

ကျွန်မတို့ အိန္ဒြာတစ်ခွင်လုံးက လူတွေ မှာ ဒီလိုပဲ ကျင်လည်နေကြသည်။

ကျွန်မ မကျေနပ်၊ အသက်ရှူရှိုက်နေရသော လေကိုပင် မနှစ် မြို့သလိုလို။

ဘာကို မကျေနပ်ရမှန်းလည်း မသိ၊ တစ်ခုခုကို ကျွန်မ အပြင်းအထန် တောင့်တမိသည်။ သို့သော် ခက်သည်က ကျွန်မ တောင့်တမိသော အရာသည်ပင်လျှင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဘာမှန်းမသိ။

ဘာမှန်းမသိသော အရာကို လိုချင်မိခြင်းသည် အရူးမိုက်ဆုံး ဆန္ဒ ဖြစ်မည် ပင် ထင်သည်။ အို... ဒီလိုဆို ကျွန်မကကော ဘာ ထူးသေးသလဲ။ ကျွန်မသည် အားလုံးထက် ပို၍ မိုက်မဲသူ ဖြစ်နေပြီ ထင်သည်။

ကိုယ့်အတွေးတွေ ကို ကိုယ်တိုင်လည်း အစရှာမရတော့။ ထိုအခါ အဆုံးလည်း ပျောက်ကွယ်နေတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ ၊ ခေါင်းထဲမှာ ၊ အို... အသွေးအသားထဲမှာ ပါ ရှုပ်ထွေးမည် ၊ မှောင့်နေသည်။ ခုနေခါ တစ်ယောက် ယောက် နဲ့ စကားတွေ အများ ကြီး ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပြောချင်ရာ ပြောကြစတမ်းလေ။

ဘလ္လုကနှင့် ပြော၍ လည်း မဖြစ်၊ ဘလ္လုကသည် လက်ရုံးထက်မြက်၍ အတွေ့ အကြုံကြွယ်ဝသူ ဖြစ်သော်လည်း ထုံထိုင်းရိုးအသူ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ မြင်နေသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ ခင်မင်သော်လည်း အထင်ကြီးမရ။

အစ်မ သီသပါတီကိုတော့ ထည့်၍ ပင် မစဉ်းစားချင်။

သို့သော် တစ်ယောက် ယောက် နှင့် စကားတွေ ပြောချင်သည်။

ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်နေသော အကြောင်းအရာတွေ ကို ရှင်းလင်း မပေးနိုင်သည်ဘဲ

ရှိစဉ်းတော့၊ ကျွန်မလိုပင် ရှုပ်ထွေးစွာ တွေးမိနေသူမျိုး တစ်ယောက် ။ ကျွန်မ၏ ဘာမှန်းမသိသော ပြဿနာကို နားလည် စာနာပေးနိုင်သူမျိုး...

ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲတွင် နာမည် တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ယခင်အခါများ က အခေါ်ရခက်သော နှုတ်မှ အထွက်ခက်သော နာမည် တစ်ခု။

ဝဠဝါမုဒီ၊ သို့မဟုတ် အမေ ဘီလူးမကြီး။ အသက် တစ်ရာငါးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော ကဒမ္မ နယ်သား၊ မျိုးစုခေါင်းဆောင် အဘွားကြီး၊ ဟုတ်ပြီ အဘွားကြီးလည်း ဤတောင်ခြေ လွင်ပြင်ပွဲသို့ မျိုးစုခေါင်းဆောင်အ ဖြစ် တက်ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘလ္လုက... ဘလ္လုက”

“ဘာလဲ”

“ကဒမ္မနယ်သား မျိုးစုတွေ ဘယ်နေရာလောက်မှာ ရှိသလဲဟင်”

“ဟိုဘက်မှာ ရှိမှာ ပေါ့၊ နေစမ်း ကဉ္စနာ စကားမပြောစမ်းနဲ့၊ ဟိုမှာ မြင်းစီးချင်းတိုက်ပွဲက သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းနေတယ်၊ မြင်းနက်ကြီးပေါ်က စစ်သည်ဟာ တို့ ဂမ္ဘာနု မျိုးစုဝင်ပဲ”

ဘလ္လုကလည်း တိုက်ပွဲတွင် အာရုံနစ်မြုပ်နေပြီ၊ သူ့ကို အားမကိုးသာတော့။

“အစ်မ သိသပါတီ”

“ဘာလဲ ကဉ္စနာ”

“ဟို ကဒမ္မ တောင်တန်းဒေသဆီက ဆင်းလာတဲ့ ဝဠဝါမုဒီ ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဟောဒီ ပရိသတ်တွေ ထဲမှာ အဲဒီ အဘွားကြီးလည်း ပါမှာ ပဲ၊ အဲဒီ အဘွားကြီးကို အစ်မ တွေ့အောင် ရှာပေးစမ်းပါ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကဉ္စနာရယ်”

“တွေ့အောင်သာ ရှာပေးစမ်းပါ”

သီသပါတိက လေးဖက်လေးတန် စင်မြင့်များ ဆီသို့ ကြည့်သည်။ ကျွန်မလည်း လိုက်ကြည့်သည်။ အရောင် အသေးစုံ ရောနေသော မျိုးစုများ ကြားတွင် ကဒမ္မမျိုးစုသည် ဘာရောင် ဝတ်ထားမှန်းလည်း မသိ။

“ကဒမ္မမျိုးစုရဲ့ တံခွန်အရောင် ဟာ အဖြူလိုတော့ ဘလ္လုက ပြောဖူးတယ် ကဉ္စနာ”

“ဘလ္လုက၊ ကဒမ္မ မျိုးစုရဲ့ အရောင် ဟာ အဖြူလား”

ဘလ္လုကကို ကျွန်မ လှုပ်ရမ်းဆွဲဆောင်၍ မေးယူရသည်။ သူ စကားပြန်မပြောအား၊ ခေါင်းကို နှစ် ချက် သုံးချက် ညှိတ်၍ အဖြေပေးသည်။

“ဟော ဟိုဘက်မှာ အဖြူရောင် တံခွန် ကဉ္စနာ”

သီသပါတိ ပြရာသို့ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်သည်။ အနီရောင် လက်ကိုင်ရိုးနှင့် အဖြူ ရောင် တံခွန်ကို တွေ့ရပေပြီ။ ကွင်း၏ တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စင်မြင်အပေါ်ဘက်နေရာ ဖြစ်သော ကြောင့် မျက်နှာများ မှာ မသိမကွဲ ဖြစ်နေသည်။ ဦးပေါင်း ဝတ်ရုံစများ လည်း ပျံ့ဝဲနေသော ကြောင့် မြင်ကွင်း ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။ အာရုံကို အသုံးချ၍ စူးစိုက်ကြည့်သော လည်း မသိကွဲ။ သို့သော် တွေ့အောင် ရှာမည် ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဖ သာဟာသိက၏ အမဲလိုက် သင်ခန်းစာတစ်ခုကို အမှတ်ရလိုက်မိသည်။ သားကောင်တစ်ကောင်သည် သူနှင့် အရောင် ချင်း တူသော တောအုပ် သစ်ခက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် အဝေးမှနေ၍ သားကောင်ရှိနေမည် နေရာသို့ ရှာသော နည်း။ အဖ၏ သင်ကြားမှု ။

“သမီး လက်ထဲမှာ သားရေချပ် ပါရင်လည်း သားရေချပ်ကို အသုံးပြု၊ မပါရင်လည်း သစ်ရွက်တစ်ရွက်လောက် ခူးပြီး သစ်ရွက်ကို လိပ်လိုက်၊ သမီး နားမှာ

ဆွဲထားတဲ့ ကြေးနီကွင်းအရွယ်လောက် အဝိုင်း ဖြစ်အောင် လိပ်လိုက်၊ ပြီးရင် အလိပ်ကို မျက်စိနဲ့ ကပ်ပြီး ကြည့်ပေတော့။ ကြည့်တဲ့နေရာမှ သမီးစိတ်ထဲက တစ်ကွက်ချင်း တစ်ဝိုင်းချင်း၊ တစ်ဝိုင်းချင်း တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ရွှေ့ကြည့်ရမယ်၊ သေသေချာချာ ကြည့်၊ တစ်နေရာ မဟုတ် တစ်နေရာကြည့်၊ သမီးရဲ့ သစ်ရွက်လိပ် စက်ဝိုင်းထဲမှာ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ သားကောင်းပုန်းနေတဲ့ အကွက်ကလေးကို တွေ့လာရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ပြန်ကဲရှုပ်ထွေးဝေဝါးနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို အစိတ်အပိုင်းလေးတွေ ဖြစ်အောင် ခွဲပြီး တစ်ခုချင်း လိုက်ရှာတဲ့ နည်းပဲ။ ပြေးမလွတ်ဘူး သမီး၊ သားကောင်ကို တွေ့မှာ ပဲ”

ယခု ကျွန်မမှာ သားရေး ချပ်လည်း မရှိ၊ သစ်ရွက်လည်း မရှိ။ သို့သော် အဖ၏ သင်ကြားမှု အပေါ်တွင် ကျွန်မ နည်းသစ်တစ်ခု စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ပြုံးမိရင်း “အမေဘီလူးမကြီးရေ အမေ့ကို ကျွန်မ သားကောင်လို သဘောထားပြီး အခု ရှာတော့မယ်” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ညာဘက်လက်ကို ကွင်း၍ စက်ဝိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သည်။ အလင်းရောင် မဝင်ရအောင်လည်း လက်ချောင်းများ အားလုံး အသုံးပြုလေသည်။ ထို့နောက် သစ်ရွက်လိပ်ကို သဘောထားကာ လက်ကို မျက်စိတွင် ကပ်လိုက်သည်။ စက်ဝိုင်းထဲမှ မြင်ကွင်းကို တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ရွှေ့၍ ရှာသည်။ ကြာကြာမရှာရ၊ လေးခုမြောက်စက်ဝိုင်းထဲတွင် အဘွားကြီး ဝဠဝါမုဒီ၏ မျက်နှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ကဉ္စနာ”

“အဘွားကြီးကို ရှာနေတာ၊ တွေ့ပြီ”

“တွေ့တော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အစ်မ အသာနေစမ်းပါ”

လက်ကို မျက်စိမှာ မခွာဘဲ ကျွန်မ ဆက်ကြည့်သည်။ အဘွားကြီးသည် သူ့ ကဒမ္မနယ်သား မျိုးစုများ အလယ်တွင် နှစ်မြှုပ်နေလေသည်။ သို့သော် သူ့ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသော မျိုးစုခေါင်းဆောင် အထိမ်းအမှတ်၊ ငှက်တောင်တပ် ခမောက်မှာ အရောင်

အသွေး စုံလင်စွာ ဖြင့် ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်မ ပျော်လာသည်။ အကောင်းဆုံး ကစားနည်းတစ်ခုကို ကစားနေရသလို ပျော်လာသည်။

ကျွန်မ၏ စက်ဝိုင်းထဲမှ အဘွားကြီးသည် ကွင်းလယ်တိုက်ပွဲကို မကြည့်ဘဲ မိုးကောင်းကင်ထက် မော့ကြည့်နေသည်။ ကြည့်နေပုံမှာ လည်း တစ်ခုခုကို မြင်တွေ့၍ ကြည့်နေခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အတွေ့ :တစ်ခုခုတွင် ဝင်စားရင်း ငေးမိငေးရာ ငေးကြည့်နေသော အကြည့်မျိုးဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

ဟုတ်သည်။ ဒီအဘွားကြီး ကျွန်မလိုပင် တောင်ခြေလွင်ပြင်ထဲက တိုက်ပွဲကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တစ်ခုခုကို တွေ့ :နေတာ ဖြစ်ရမည် ။ သူ ဘာတွေ များ တွေ့ :နေမည် လဲ။ အို... ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် သူ့ကို သည်လို တွေ့ :လိုက်ရသော ကြောင့် ကျွန်မ ကျေနပ်သွားသည်။ တစ်နေ့ညက သီရိသဝတ္ထုမှာ သူတို့တံစခန်းမှာ ညအိပ်ရင်း သူတို့အိမ်က မြင်းတစ်ကောင်နှင့် ဦးပေါင်းတစ်ခု ခိုးပြီး သုမနကူဇုကို ထွက်ပြေးလာသည်ကိုလည်း သူ သိသည်။ ဤတောင်ခြေကွင်း တိုက်ပွဲ၏ ပရိသတ်ထဲမှာ ကျွန်မ ရောက်နေမည် ကိုလည်း သူ သိသည်။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ သီရိသဝတ္ထုကို မပြန်ခင် သူနှင့် တွေ့ :သွားမည် ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုနည်းနှင့် တွေ့ :ရတွေ့ :ရ၊ တွေ့ :ကြလျှင်လည်း သူ့ကို သားကောင်လို သဘောထားကာ အမဲကောင် ရှာနည်းဖြင့် ကျွန်မ ရှာကြည့်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြမည် ။ အဘွားကြီး သိပ် သဘောကျသွားမည် ။

ကျွန်မ ပျော်သွားပြီ၊ စောစောက ရှုပ်ထွေးနေသော အတွေ့ :ကို ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။ လက်ကို မျက်စိမှာ ပြန်ခွာလိုက်သည်။ ကွင်းထဲမှ တိုက်ပွဲကို စိတ်ဝင်စား ကြည့်လိုက်ဦးမည် ဟု စိတ်ကူးကာ ဘလ္လက၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ဘလ္လက အခု လဲကျသွားတာ ဘယ်မျိုးစုလဲ”

ကွင်းထဲသို့ ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သော အခါ မြင်းညိုကြီးတစ်ကောင် လဲကျနေပြီး မလှမ်းမကမ်း မြေကြီးပေါ်တွင် ဝတ်ရုံစဖြင့် ရစ်ပတ်ရှုပ်ထွေးကာ ပြန်မထနိုင်သည့် စစ်သည်တစ်ဦးကို တွေ့ :နေရသည်။

“နင် ဘာတွေ ကြည့်နေတာတုံး၊ လဲကျသွားတဲ့ စစ်သည်ဟာ ဂရု မျိုးစုဘက်က ဆိုတာ တစ်ကွင်းလုံး သိလို့ အော်ဟစ်နေကြတာ မကြားဘူးလား၊ တို့ ဂမ္ဘာနဘက်က အနိုင်ရလို့ အားပေးနေကြတာ နင် မကြားဘူးလား”

“ဟုတ်လား... ငါဖြင့် မကြားမိပါဘူး”

“နင်ဟာလေ အတော် ထူးဆန်းတဲ့ ကောင်မလေး...”

ဘလ္လုက၏ စကားမဆုံးလိုက်။ ကွင်းအပြင်ဘက်ဆီမှ တံပိုးသံများ ၊ စည်ခရာသံများ နှင့်အတူ မြေပြင် သိမ့်သိမ့်တုန်မှုပဲ့တင် ကျယ်လောင်လှသော မြင်းခွာသံများ ကို တစ်ခဲနက် ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဘလ္လုက တုန်လှုပ်စွာ ၊ သို့သော် တိုးညှင်းစွာ ရေရွတ်သည်။

“ဒါ... ဒါ... မိဖုရား ပေါလမိတ္တာ အသုံးပြုတဲ့ တံပိုးသံပဲ”

အခန်း (၆)

ဘလ္လုက၏ နှုတ်မှ ‘ပေါလမိတ္တာ’ ဟူသော အမည် ကို ကြားလိုက်ရသည်မှာ ကျွန်မ နားကိုပင် ကျွန်မ မယုံနိုင်။ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားသည် သီရိသဝတ္ထုနေပြည်တော် မှာ ဘိသိက်မင်္ဂလာပွဲ ခံယူကျင်းပနေသည်။ မိဖုရားနှင့် သည်တောင်ခြေ လွင်ပြင်ပွဲသဘင်နှင့် ဘာဆိုင်သနည်း။

တစ်ခဲနက် ကြားနေရသော တံပိုးသံနှင့် မြင်းခွာသံများ ကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ကွင်းပြင်ပတ်လည် ပရိသတ်အားလုံး ဖြိုင့်ဖြိုင့် ထကြသည်။ ကွင်းလယ်က တိုက်ပွဲဝင်နေသူ စစ်သည်များ လည်း ရောက်သည့်နေရာတွင် တိုက်ပွဲကို လက်စသိမ်းနေကြသည်။ ကွင်းပြင်စင်မြင့်၏ အခမ်းနားဆုံး နေရာထက်မှ အကြီးအမှူး များ လည်း ထိုင်ခုံမှထကာ ကွင်းထဲသို့ ဆင်းလာနေကြသည်။ အားလုံး သဲသဲလှုပ်လှုပ်။

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီနည်း။

“ဘလ္လုက အဲဒါ ဘာ ဖြစ်တာလဲ ဟင်၊ သူတို့ ဘာကို မြင်လို့...”

ကျွန်မ အမေးစကားလည်း အဆုံးသတ်ခွင့် မရလိုက်တော့ချေ။ ကျွန်မ၏ အမေးကို ဘလ္လုက အဖြေပေးစရာလည်း မလိုတော့။ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းက ပြည့်စုံလုံလောက်သော အဖြေ။ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေသည် ကျွန်မကို ကျယ်လောင်စူးနစ်စွာ အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

ကွင်းထဲသို့ တံခွန်တိုင် မြင်းစီးရဲမက်များ ကဆုန်ချဝင်လာသည်။ ကွင်းထဲရှိ တိုက်ပွဲဝင် မျိုးစု သူရဲကောင်းများ သည် ရောက်ရာနေရာမှ အလန့်တကြား လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ မြင်းစီးရဲမက် သုံးဆယ်ခန့်သည် ကွင်း ဗဟိုစက်ဝိုင်းကို ပတ်ပတ်လည် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ သို့သော် အပြင် ထွက်ပေါက်ရှိရာဘက်ကိုမူ နေရာလပ် ချန်ကာ ဖွင့်ပေးထားကြသည်။

ထိုနေရာလပ်အတိုင်း ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကား ရွှေရောင် တဝင်းဝင်း

မြင်းလေးကောင်၊က ရထားတစ်စင်း။ ရထား၏ မြားကာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
ခရမ်းရင့်ရောင် တံခွန်နှစ် ခု။ ရထားထက်တွင် ပါလာသူများ ကာ မဟာကာလသေန ဘုရင်နှင့်
သူ.... သူ....။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသည့် ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား။

“ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ မိဖုရားကြီး သက်တော် ရှည်ပါစေ”

“လင်္ကာဒီပ အခွန် ရှည်ပါစေ”

“သီရိသဝတ္ထုကို နတ်ဘုရားများ စောင့်ရှောက်ပါစေ”

တစ်ကွင်းလုံးမှ မျှီစု ပရိသတ်များ ၏ ကောင်းချီးပေး ကြွေးကြော်သံများ သည်
ကျွန်မနားထဲသို့ လှိုင်းလုံးကြီးများ ပုတ်ခတ်သလို တွန်းထိုးဝင်ရောက်လာကြချေသည်။

“ကဇ္ဇနာ ကဇ္ဇနာ တို့ ပြေးကြစို့၊ နင် ကျွန်ရွေးပွဲ မဝင်ဘဲ ထွက်ပြေးလာတာကို
မိဖုရား သိသွားပြီ၊ ငါ... ငါလည်း ရာဇဝတ်သား...”

ဘလ္လုကမှာ စကား အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ပုန်းကွယ်စရာ ရှာနေသည်။
ခေါင်းစွပ်အဝတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖုံးအုပ်နေသည့် ကြားက မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးဆုတ်ဖြူ
ရော်နေသည်ကို အတိုင်းသား တွေ့နေရလေသည်။ ဘလ္လုကသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ
အော်ဟစ်ကြွေးကြော်နေသူများ ကြားထဲသို့ တိုးဝင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ပရိသတ်ထုကို
ဖယ်ရှား၍ မရ ဖြစ်နေသည်။ အစ်မ သီသပါတီက ကျွန်မ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လာသည်။
အစ်မလက်များ မှာ ပကတိ အေးစက်လျက် ချွေးစေးများ စိုရွှံလျက် ရှိသည်။ ကျွန်မလက်ကို
ဆုပ်ထားသည့် ကြားထဲက သူ့ခမျာ လက်ချောင်းများ ဆတ်ဆတ် တုန်နေတော့သည်။

ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကျွန်ရွေးပွဲကို ကျွန်မ
မတက်ခဲ့ခြင်းကို မိဖုရား သိသွားပြီ။ သစ္စာတော် ကို မနာခံသူအ ဖြစ် ကျွန်မကို အပြစ်ပေးရန်
သူလိုက်လာပြီး ဘလ္လုက ခမျာ လည်း ကျွန်မကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ရတော့မည် ။

သို့သော် ကြောက်နေသည့် ကြားထဲက ပေါလမိတ္တာအား ကြောက်ရွံ့မိသော
မိမိအ ဖြစ်ကို မိမိ မနှစ် မြို့နိုင် ဖြစ်လာသည်။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ငါ ကြောက်ရမှာ လဲ။ သူဟာ

ငါ့ကို လူပုံကြားမှာ အရှက်ခွဲခဲ့သူ၊ သူဟာ ငါ့ရဲ့ ဂန္ဓာနမျိုးစုသွေးကို ချုပ်ချယ်ချင်တဲ့ တခြားမျိုးစုက မိန်းမသားတစ်ဦးပဲ။ သူဟာ ငါ့ရဲ့ သီရိသဝတ္ထုနယ်ကို ဘုရင့်မိဖုရားဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ လာပြီး တွင် ကျယ်ချင်တဲ့ သူပဲ။ သူဟာ ဇမ္ဗူကောလက လာတဲ့ တစ်မိန်းမသား တစ်ဦးပဲ...

ကြောက်စိတ်ကို မုန်းတီးစိတ်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်သော အခါ ကျွန်မ ဆောက်တည်ရာ ရလာသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဘလ္လုက အသာနေစမ်းပါ။ လူအုပ်ထဲမှာ ရောပြီး ရပ်နေစမ်း။ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ။ ဒီလောက်များ တဲ့ လူတွေ ထဲမှာ ငါတို့ကို သူ မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ ဒီကို ရောက်လာတာဟာ ငါ့ကို လိုက်ဖမ်းဖို့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ ပါ”

ဘလ္လုကကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ကျွန်မဘေးတွင် ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကောင်းချီးကြွေးကြော်နေကြသော လူအုပ်နှင့်ရော၍ ကျွန်မလည်း လက်ကို မြှောက်ကာ ရောယောင်အော်ဟစ်နေလိုက်သည်။ သို့သော် သူတို့လိုတော့ ကောင်းချီးစကား ကျွန်မ မအော်။ စကားလုံး မပါသော အသံများ ဖြင့် သာ ဟေးဟေးဟားဟား အော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြောက်စိတ်လည်း မရှိတော့သဖြင့် ကျွန်မ ကိုယ့်အ ဖြစ်ကို တွေးကာ ရယ်ချင်နေလေသည်။

ကွင်းလယ်မှ တံခွန်တိုင် ရဲမက်များ သည် မြှောက်ချီထားသော တံခွန်များ ကို မြေသို့ စိုက်ချလိုက်ကြသည်။ တံပိုးသံ ခပ်ရှည်ရှည် တစ်ခုလည်း ပေါ်လာသည်။ ပရိသတ်၏ တဟေးဟေး အော်သံများ လည်း တစ်စ တစ်စ ပြိုကွဲသွားရာမှ နောက်ဆုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“ကဉ္စနာရယ် ငါ ကြောက်လိုက်တာ၊ ကြောက်လွန်းလို့ သေတော့မယ် ထင်တယ် ..”

သီသပါတိက ကျွန်မနားနားကပ်၍ တုန်ယင်ထစ်ငေါ့စွာ ပြောနေပြန်သည်။ သူ့ကို အားပေးသော အနေဖြင့် သူ့ပခုံးကို တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်ရလေသည်။

တံပိုးသံ အဆုံးဝယ် ရဲမက်တစ်ဦး၏ အောင်မြင်သော အသံဝါကြီးတစ်ခုက

တစ်ကွင်းလုံးသို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ နန်းတော် သုံး သံတော် ဆင့်မှို သူ့အသံ သည်မျှ အောင်မြင်ခြင်းပင်။

“မြင့်မြတ်သော မဟာကာလသေန ဘုရင်ကြီးနဲ့ မြင့်မြတ်သော မိဖုရားကြီး ပေါလမိတ္တာ ဒေဝီတို့ဟာ သုမနကူဋ တောင်ခြေလွင်ပြင်ကို သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲ ရှုစားရန်အတွက် ကြွရောက်လာပါတယ်။ မိဖုရားကြီးရဲ့ ဆန္ဒအရ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို ယခုည မကျင်းပတော့ဘဲ နက်ဖြန် နေအရုဏ်တက်ချိန်မှ ကျင်းပမှာ ဖြစ်တယ်။ ယခု အခြား အလှပြ တိုက်ပွဲများ ကိုသာ ဆက်လက် ကျင်းပသွားရန် မိဖုရားကြီးက အမိန့်တော် မှတ်လိုက်တယ်”

သံတော် ဆင့်၏ ကြေညာသံ အဆုံးတွင် တစ်ကွင်းလုံး အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ကြပြန်သည်။ သို့သော် တစ်ကွင်းလုံးမှ အသံသည် ကျွန်မ၏ ဘေးတစ်ဖက်ဆီမှ ဘလ္လုကနှင့် အစ်မ သီသပါတီတို့၏ သက်ပြင်းချသံလောက် မကျယ်လောင်ဟု ကျွန်မ ထင်မိလေသည်။

“ကဲ... ငါ မပြောလား။ သူ့ ဘာသာ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲ ကြည့်ချင်လို့ လာတာပါ။ ဒီ ဇမ္ဗူကောလနယ်က မိန်းမဟာ ငါ့လို မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို လိုက်ဖမ်းဖို့အတွက်များ ဒီအထိ လိုက်မလာပါဘူး”

ဘလ္လုက၏ မျက်နှာ အခုမှ သွေးရောင် ပြန်တက်လာသည်။ ကွင်းလယ်မှ မြင်းစီးရဲမက်များ လည်း အပြင်သို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာနေကြပေပြီ။ ခရမ်းရင့် တံခွန်တပ် မြင်းလေးကောင်က ရွှေရထားလည်း ကွင်းစပ်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းသွားသည်။ ပြု င်ပွဲအကြီးအမှူး များ က အောက်ဆင်းကာ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားကို ကြိုနေကြသည်။ သူတို့စင်မြင့်သို့ တက်၍ ပွဲကြည့်ကြတော့မည် ။ ကွင်းထဲမှလည်း အလှပြတိုက်ပွဲ ဆက်လက် ကျင်းပရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အခု ငါတို့ ဘာဆက်လုပ် ကြမလဲ။ ငါတော့ ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး၊ မိဖုရား ဒီရောက်တုန်း တို့ သီရိသဝတ္ထုကို ပြန်ပြေးကြစို့”

“အို... ဘာ ဖြစ်လို့ ပြန်ပြေးရမှာ လဲ၊ တို့ လာတာ အဖနဲ့ ဟိုမြို့စားရဲ့ တိုက်ပွဲကို ကြည့်ဖို့ လာတာပဲ”

“အစ်မတော့... ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွယ်၊ နင်တို့ သဘောအတိုင်းသာ ကြိုက်သလို စီစဉ်ကြပါတော့”

ညတိုက်ပွဲများ ဆီသို့ အာရုံရောက်နေစဉ် ကျွန်မတို့ သုံးဦးသားမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်နေကြရလေသည်။ ဘလ္လကက ပြန်ဖို့ အတွင် သာ ပြောသည်။ ကျွန်မကမူ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို မကြည့်ရမချင်း မပြန်နိုင်၊ ဟို... သစ္စာဖောက် ကဒမ္မမြ၊ စားဆိုသူ အဖလက်အောက်မှာ ဘယ်လို မရှုမလှ ရှုံးနိမ့်သွားမည် ကိုသာ ကြည့်ချင်နေသည်။ အဖ၏ တိုက်ခိုက်ရည်ကို ကြည့်လိုလှသည်။ သူတို့ လက်နက်မျိုးစုံနှင့် တိုက်ကြသည်ကိုသာ မြင်ချင်သည်။

“ကိုင်း... ဘလ္လက၊ နင် ပြန်ချင်ရင် ပြန်၊ အစ်မလည်း လိုက်သွားချင် သွား၊ ငါတော့ နက်ဖြန်ပွဲကို ကြည့်ပြီးမှ ပြန်မယ်၊ ဒီပွဲကြည့်ပြီးရင် ငါ ဟိုမိဖုရားရဲ့ ကျွန် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပစေတော့၊ ဒါ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံး စကားပဲ”

“ကဉ္စနာရယ်... နင်ဟာ မည် : မှော င်နေတဲ့ တိုင်းပြည်က ဘုရင့်သမီးတော် ပါပဲ”

ဘလ္လက ညည်းတွားလေသည်။ ကျွန်မ ရယ်မိတော့သည်။ ဘလ္လကသည် သူ တစ်ခုခု အကျဉ်းအကျပ် တွေ့ပြီး အရှုံးပေးရတော့မည် ဆိုလျှင် သူ့ထံမှ မည် : မှော င်နေတဲ့ တိုင်းပြည် ဟူသော ငရဲဘုံကို အမြဲ ရည်ညွှန်းပြောလေ့ ရှိသည်။ ယခုလည်း သူ အရှုံးပေးပါပြီ ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ပင်။

“တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်ဟာ၊ အခု ငါတို့ ဒီကွင်းထဲက မြန်မြန် ခွာကြစို့၊ ငါ ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး၊ ဟို တစ်ဖက်က စင်မြင့်မှာ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား တစ်ယောက် လုံး ထိုင်နေတာကို ငါ မကြည့်ရဲဘူး၊ ဒီ ပွဲလည်း ငါ မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

“အင်းပါ... ငါကလည်း နက်ဖြန်ပွဲကို ကြည့်ချင်တာပါ၊ ငါလည်း ပြန်ချင်တယ်”

“ပြန်တာ ကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ တို့များ ဘယ်သွားကြမှာ တုံး”

အစ်မ သီသပါတိက မေးသည်။ ဘလ္လက တွေ သွားသည်။ ဟုတ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် ရပ်ဖျက်ထားကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့် သီသပါတိက ယောက်ျားလေးအဖြစ် ဘလ္လကက အဘိုးအို တစ်ယောက် အဖြစ် သုမနကူဇု တောင်ခြေဒေသသားအသွင် ရပ်ဖျက်ထားကြသူများ ။

“အို... ငါတို့က တောင်ခြေဒေသသားတွေ လို ဝတ်ထားတာပဲ၊

တောင်ခြေဒေသကိုပဲ သွားနေရမှာ ပေါ့”

“ဘယ်သွားလို့ ဖြစ်မလဲ ကဉ္စနာ၊ နင် အဲဒီ လို ပေါ့ပေါ့တန်တန် မပြောစမ်းနဲ့”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“နင်ရော ငါတို့ပါ တောင်ခြေဒေသသားမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒေသသား အစစ်တွေ ကတို့ကို သစ်ပင်မှာ ချိတ်ပြီး ခူးလေးနဲ့ ပစ်သတ်လိုက်မှာ ပေါ့”

“ဒုက္ခပဲ... ဘာလုပ်ကြမလဲ”

သီသပါတိ၏ ညည်းသံကို ကြားရပြန်သည်။ ကျွန်မကမူ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတစ်ခုအကြောင်း ဤမျှ စိတ်အရှုပ်ထွေးခံ၍ စဉ်းစားမနေချင်။

“မြစ်ဆိပ်ပဲ ပြန်သွားကြစို့”

“ဘယ်ကို...”

“ငါတို့ နေ့လယ်က သွားခဲ့တဲ့ နေရာကိုပဲ၊ ဒီပွဲကို အာရုံစိုက်နေကြတော့ မြစ်ဆိပ်မှာ ငါတို့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့နိုင်ပါဘူး”

“အင်း... နောက်ဆုံးတော့ ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ကဉ္စနာရယ်”

သေ မူးယစ်ကာ၊ တိုက်ပွဲအရှိန်ဖြင့် သွေးကြွအော်ဟစ်နေကြသော ကျွန်များ ကြားထဲသို့ တိုးဝင်ရင်း ကျွန်မတို့ ကွင်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ စိတ်မော လူမော

ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်မမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကာ အိပ်လည်း အိပ်ချင်နေတော့သည်။

အို... မြစ်ဆိပ်ရောက်မှ ကျောက်ငါးကြင်းတွေ တဝစားပြီး အိပ်ပစ်လိုက်မည် ။

ကြယ်တွေ ကို ရေတွက်ကြည့်သည်။ ကြယ်များ ကို ရေတွက်၍ ကစားရခြင်း၌ ကျွန်မ အလွန်ပျော်သည်။ လင်းချည် မှိတ်ချည်၊ ပေါ်ချည် ပျောက်ချည် ကြယ်ကလေးများ သည် ကျွန်မနှင့်အတူ ဆော့ကစားနေသည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်မဆီသို့ ငုံ့ကြည့်ကာ ‘ကဉ္စနာ ရေ... တို့ ဒီမှာ ၊ ကဉ္စနာ ရေ.. တို့ ဒီမှာ ’’ ဟု အော်နေကြသည်ဟု ထင်သည်။

ကြာတော့လည်း ထိုကစားနည်းကို ကျွန်မ ပျင်းလာသည်။

ကျောက်ဆောင်တွင် မှီရာမှ ထလိုက်သည်။ သီသပါတိကား မီးဖိုဘေးတွင် အိပ်မောကျနေပေပြီ။ ဘလ္လုကလည်း ကျောက်ဆောင်စွန်း တစ်ဖက်တွင် အိပ်နေလောက်ပြီ။ ဆုံးစမဲ့ ညဉ့်၏ အောက်ဝယ် ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်း အိပ်မပျော်နိုင်။ ကျောက်ငါးကြင်းကင်များ ကို တစ်ဝကြီး စားပြီးခါစက မျက်ခွံများ လေးလံလာသော်လည်း ညနေက ကွင်းထဲတွင် ကျွန်များ ကြားထဲ တိုးဝှေ့ခဲ့ရသော ကြောင့် စွဲကပ်ပါလာသော အနံ့များ ကို သုတ်သင်ရန် ကျွန်မ မြစ်ထဲ ရေဆင်းကူးခဲ့သည်။ နွေးထွေးသော မြစ်ရေကြောင့် လန်းဆန်းသန့်စင် လာသော်လည်း လေးလံနေခဲ့သော မျက်ခွံများ ပျောက်ဆုံးသွားကြ ကတော့သည်။

အိပ်၍ မရတော့။ အရှေ့မြောက်ဘက်ဆီမှာ လွင့်ဝဲနေသော နဂါးငွေ့တန်းကြီးကို ကြည့်၍ ကျွန်မ အတွေ့များ လည်း လွင့်သွားသည်။ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား၊ ကျွန်ရွေးပွဲ၊ အဖ သာဟာသိက သစ္စာဖောက်သုတ်သင်ပွဲ၊ အစော်ကားခံရခြင်း၊ ကဒ္ဓမ္မမျိုးစုခေါင်းဆောင် အသက်တစ်ရာငါးနှစ် ရှိ အဘွား ဝဠုဝါမုဒီ...

နှစ် ရက်အတွင်း : ဖြစ်ခဲ့သမျှတို့ကို ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

အဖ သာဟာသိကကိုလည်း သတိရသည်။ ဪ... အဖသည် သူ့သမီး ကမ္ဘာနာ တစ်ယောက် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း မြစ်ကမ်းတစ်နေရာတွင် ရောက်နေသည်ကို မသိရှာ၊ အဖကို သတိရမိခြင်းနှင့်အတူ နက်ဖြန် ကြည့်ရမည့် သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲ အကြောင်းကိုပါ တွေ့မိသည်။ အဖသည် ဘယ်လို လက်နက်မျိုးစုံကို ကိုင်စွဲလေမည် နည်း။ အဖ ဘယ်သို့ တိုက်ခိုက်လေမည် နည်း။ ရန်သူ တစ်ယောက် နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်သော အဖ၏ တိုက်ပွဲကို ကျွန်မ မကြည့်ဘူးချေ။ အဖ၏ တိုက်ခိုက် စွမ်းရည်ကို သင်ကြားပေးသော အခါများ တွင် သာ တွေ့ဖူးသည်။ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲတံ၊ အမည် ကိုယ်နှိုက်ကပင် သုတ်သင်ပွဲ၊ အဖ အနိုင်ရရှိမည် ပွဲ၊ အဖ လက်ရုံးစွမ်း ပြမည် ပွဲ။

တိုက်ပွဲကို မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ ဟိုသစ္စာဖောက် ကဒမ္မမြို့စားဆိုတဲ့ သူကကော၊ ဘယ်လောက် တိုက်ရည် ခိုက်ရည် ရှိသလဲ မသိ။ မြို့စားဆိုတော့ သူလည်း မျှစုခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် အနေနှင့် လက်ရုံးစွမ်း သေးမည် သူ မဟုတ်။ အို... ဒါပေမယ့် ဒင်းဟာ သစ္စာဖောက်ပဲ။ လင်္ကာဒီပ တောင်ပိုင်းက ပုလဲနှင့် ပတ္တမြားတွေ ကို ကျွန်တွေ ခေါ်ပြီး တိတ်တဆိတ် ခိုးယူသည်။ မခုရပြည်ကို ရောင်း ချသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တွေ ကို တစ်ယောက် မကျန် သတ်ပစ်သည်။ ကြီးလေးသော အပြစ်၊ ညံ့ဖျင်းယုတ်နိမ့်သော အမှု ။

ရုတ်တရက် ဝင်လာသော အတွေ့တစ်ခုကြောင့် ရင်မှာ မရှင်းမလင်း ဖြစ်သွားသည်။

နက်ဖြန် ကျင်းပမည့် သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို ဟို မိဖုရားပါ လာကြည့်မည် ။

ကျွန်မတို့က ညနေကအတိုင်း တောင်ခြေဒေသသား အဝတ်အစားများ ဝတ်၍ ရုပ်ဖျက်ပြီး ကွင်း၏ မြေပြင်နေရာ ကျွန်တွေ ကြားထဲမှာ အတိုးတိုး အဝှေ့ဝှေ့ နေရာယူပြီး ကြည့်ရဦးမည် လော။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဟုတ်။ လွတ်လပ်သော ဂမ္ဘာနာ မျိုးစုဝင် မိန်းမပျို တစ်ယောက် ၊ သူရဲကောင်းတို့ ဂုဏ်သတင်း ဝေဆာရာ လင်္ကာဒီပ၏ သီရိသဝတ္ထုနယ်သူ တစ်ယောက် ။ ပေါလမိတ္တာက စင်မြင့်ထက်မှာ မိဖုရားအ ဖြစ် တင့်တယ်စွာ ပွဲကြည့်နေချိန်မှာ ကျွန်မက ပုန်းကွယ်ဝပ်လျှိုးကာ ကျွန်တွေ ကြားထဲ ဝင်နေရမည် လား... မဝင်နိုင်။

ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဘယ်နေရာက သွားကြည့်ရမလဲ။

မျိုးစုအဖွဲ့ တစ်ခုခု၏ စင်မြင့်နေရာ...။

ကြာရှည် မစဉ်းစားတော့။ ဘလ္လကနှင့် သီသပါတီတို့ မသိစေရအောင် တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ မြင်းဇက်ကို အသာအယာ ဖြုတ်ယူရသည်။ မြင်းပေါ်သို့ ချက်ချင်း မတက်ရဲသေး။ ဘလ္လကတို့ နီးသွားကြလိမ့်မည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း သော င်စပ်အထိ မြင်းကို ဆွဲယူသွားပြီးမှ မြင်းကြီး၏ လည်ဆံကို ပွတ်သပ်ချောမော့ကာ မြင်းပေါ် ညှင်ညှင်သာသာ တက်လိုက်ရသည်။

“ဘလ္လကနဲ့ အစ်မ၊ နင်တို့ အံ့ဩသွားအောင် ငါ လုပ်ပြမယ်”

ရွက်ဖျင်တဲကို လှုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင်။ မီးတောက်များ လူးလွန်ဆဲ မီးဖိုမှ အလင်းရောင် ကြောင့် တဲအတွင်း ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။ ကျွန်မ တဲထဲသို့ တိုးဝင်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

“အဘွား”

“ဟင်... ကဉ္စနာ သမီး”

“အဘွား... အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ အခု မြစ်ဆိပ်က လာတာ၊ ဟိုမှာ ဘလ္လကနဲ့ သီသပါတီတို့ အိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ကဉ္စနာ၊ မင်း ဒီသုမနုကူလူ တစ်ဝိုက်မှာ ရောက်နေပြီဆိုတာတော့ အဘွားသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်ကြီးမှာ ရောက်လာမယ် မထင်ဘူး”

အဘွား ဝဠဝါမုဒီက အေးစက်နေသော ကျွန်မလက်များ ကို ဆုပ်နယ်ကာ မီးဖိုရှေ့သို့ ခေါ်သွားသည်။ မီးရောင် တွင် မြင်နေရသော သူ့မျက်နှာပေါ်မှ

လှိုင်းတွန့်အရစ်ကြီးများ မှာ အရပ်ဆိုးလှသော်လည်း စစ်သည်တော်ကြီး တစ်ဦး၏ ကြက်သားများနှင့် မခြား အင်အားကြီးမားလှသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိလေသည်။

“အဘွား... ဒဏ်ရာတွေ သက်သာသွားပြီနော်”

မှိုင်းမှုန်သော မျက်လုံးများ ဌ အရောင် ပြက်ခနဲ လက်သွားသလို ထင်ရသည်။ အဘွားလည်း မြင်းစီးရဲမက်၏ ကျာပွတ်ကို မေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

“အဲဒါတွေ မပြောကြစို့နဲ့၊ သမီး အခု ဘာကိစ္စ လာသလဲ”

ဖြစ်ခဲ့သမျှ အစအဆုံးကို ကျွန်မပြောပြလိုက်သည်။ အဖြစ်သနစ်များကို သာမက ကျွန်မ ရင်ထဲက အစိုင်အခဲကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

“မနက် အရုဏ်တက် သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲမှာ ကျွန်မတို့ အဘွားရဲ့ ကဒ္ဒမ္မမျှစု စင်မြင့်ကနေ ကြည့်ချင်တယ်၊ ကဒ္ဒမ္မနယ်သားလိုလည်း ဝတ်ထားမယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ကို ဝတ်စုံသုံးစုံ အဘွား ငှားနိုင်မလား”

“ဘယ်လို ပြောတာလဲ သမီး၊ မင်းကို အဘွားဆီမှာ ခေါ်ထားချင်ဆိုတာ၊ မင်းရဲ့ လုံခြုံရေး ဟာ အဘွားဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ အဘွားသိပြီးသားပါ”

“ဟိုမိဖုရားရဲ့ အန္တရာယ်က လုံခြုံရေး လား”

“အစစ အရာရာပေါ့ကွယ်၊ မင်းကို အဘွား ချစ်ပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း အဘွားကို ချစ်ပါတယ်၊ အဖက လွဲရင်ပေါ့လေ”

အဘွားကြီးက ရယ်လေသည်။ ရယ်လိုက်သော အခါ နုပျိုသွားသယောင်၊ နုပျိုသွားသယောင် ဟူသော အထင်ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်မလည်း ရယ်မိပြန်သည်။ တစ်ရာငါးနှစ် ရှိသော ဤအဘွားကြီးနှင့် နုပျိုသွားသယောင်ဟူသော အနေမှာ အသက်ရှစ်ဆယ်ခန့် ဖြစ်နေသော ကြောင့် ပင်။

“အဘွားက အသက်ရှည်လိုက်တာနော်”

“ကျန်မာသန်စွမ်းပြီး လွတ်လပ်တဲ့ လင်္ကာဒီပ တောင်ပေါ်သားတွေ ဟာ အသက်ရှည်ကြတာပဲ သမီး၊ သမီးရဲ့ အဖ သာဟာသိကကြီးဆိုရင်လည်း အသက် ခုနစ် ဆယ် ရှိနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖဟာ လုလင်ပျို တစ်ယောက် လို သန်စွမ်းနေဆဲပဲ”

“အင်း... သုသင်ပွဲမှာ တော့ ဟိုသစ္စာဖောက် မရှုမလှ ဇာတ်သိမ်းဦးမှာ မြင်ယောင်သေးတော့တယ်၊ ကောင်းတယ်”

သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲအကြောင်း တွေ မိရင်းမှာ ကျွန်မ တစ်ခု စဉ်းစားမိပြန်သည်။

“ဟို... မိဖုရားက ဘာကြောင့် များ ဒီပွဲကို လာကြည့်တာပါလိမ့်နော် အဘွား”

အဘွားကြီး၏ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော မျက်ခုံးများ တွန့်သွားကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဘွားလည်း ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ သူဟာ သီရိသဝတ္ထု နေပြည်တော် က နန်းတော် မှာပဲ နေရမယ့်အချိန်၊ ဘာကြောင့် တကူးတကနဲ့ ဒီကို လာရသလဲ၊ ပြီးတော့ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို ကြည့်ဖို့ လာတာတဲ့...။ ဒီကိစ္စရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လေးနက်တဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိရမယ်လို့ အဘွား တွေ မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

“ပေါလမိတ္တာဟာ သွေးထွက်သံယိုမှု တွေ ၊ တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်မှု တွေ ကို ခံမင်တတ်တဲ့ မိန်းမသားမျိုးလည်း ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး အဘွား၊ သူဟာ ဓမ္မိက တောင်သေလာက ကျောက်ဖြူနဲ့ ထုထားတဲ့ အရပ်တစ်ရပ်လို နူးညံ့ဖြူဖွေးနေတဲ့ မိန်းမလှ တစ်ယောက် ပါ”

“အင်း... နက်ဖြန်ကျရင်တော့ အဖြေတစ်ခုခု ပေါ်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ကွယ်၊ ကဲ... သမီးလည်း မပြန်နဲ့တော့၊ ဘလ္လကနဲ့ သီသပါတီတို့အတွက် အဘွား စီစဉ်လိုက်မယ်၊ သူတို့လည်း ယောက်ျားဝတ်စုံပဲနော်”

“ဒါပေါ့ အဘွား၊ ကျွန်မကိုတော့ အဘွားရဲ့ ကိုယ်ရံတော် စစ်သည်ဝတ်စုံ ပေးနော်”

“သမီး အဘွားနားပဲ နေရမှာ ပါ”

နွေးထွေး နူးညံ့လှသော ဝတ်စုံရေ အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် လှဲရင်း အဘွား ဝဋ္ဋဝါမှီနှင့် ကျွန်မတို့ တစ်ညလုံး စကားပြော ဖြစ်ကြသည်။ အဘွားကြီးက ကဒမ္မနယ်၊ သူရဲကောင်းများ ၊ မျိုးစုလူစွမ်းကောင်းများ ၊ စစ်ပွဲများ အကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်မမှာ မူ အထွေအထူး ပြောစရာ မရှိ။ သို့သော် အဘွားကြီး အလွန်စိတ်ဝင်စားမည့် အကြောင်းတစ်ခုကိုတော့ ပြောပြလိုက်သည်။

ညနေက ကွင်းထဲမှာ လက်ချောင်းများ ကို စက်ဝိုင်းပြုလုပ်လျက် သားကောင်ရှာသော နည်းမျိုးဖြင့် လူအုပ်ထဲက သူ့ကို ကျွန်မ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည့်အကြောင်း။

အဘွားကြီး လိုက်လံစွာ ရယ်ရှာသည်။ “မင်းဟာ မုဆိုးကောင်း တစ်ယောက် လည်း ဖြစ်နေပါပကော” ဟုလည်း ဆိုလေသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ မီးလှုံရင်း၊ စကားပြောရင်း၊ စပျစ်ရည် သောက်ရင်း အရုဏ်တက် အချိန်ကို ကျွန်မတို့ နှစ် ဦးသား စောင့်နေခဲ့ကြလေသည်။

တောင်ခြေလွင်ပြင်ရှိ တိုက်ပွဲကွင်းဆီသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် မျှားစုအဖွဲ့များ အတော် လေး စုံညီရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ စင်မြင့်ခုံအနီးနှင့် ကွင်းစပ်မြေပြင်မှာ လည်း တောင်ခြေဒေသသားနှင့် ကျွန်အစုများ သည် ဆူညံစွာ တိုးဝင်နေရာယူလျက် ရှိကြသည်။

အရုဏ်မတက်သေး။ ည၏ ချုပ်ငြိမ်းစ အရောင် ပင် ကောင်းစွာ မစင်သေး။

အနောက်ဘက်ဆီသို့ ဆင်းနေသော လဝန်းကိုပင် အတိုင်းသား တွေ့နိုင်သေးသည်။
ကဒမ္မနယ်သား မျိုးစုတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ကျွန်မ သတ်မှတ်ထားသော စင်မြင့်တွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သည်အခါတွင် မူ ကျွန်မသည် မနေ့ကလို ဟောင်းနွမ်း၍
အနံ့မကောင်းသော တောင်ခြေဒေသသား ဝတ်စုံနှင့် မဟုတ်တော့ပေ။ ကဒမ္မမျိုးစု
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အဘွားကြီး ဝဠဝါမုဒီ၏ သက်တော် စောင့် ကိုယ်ရံတော် တပ်သားဝတ်စုံကို
အကျအနစ် ဝတ်လျက် အဘွားအနီးတွင် ခုံခုံညားညား လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ သူတို့ ထုံးစံအရ
အနီနှင့်အနက် အစင် ငှက်မွေးတပ် ဦးထုပ်ကို ကျွန်မ ဆောင်ထားသည်။ ကြက်သွေးရောင်
ဝတ်ရုံကြီးကို ပခုံးတစ်ဖက်၌ ချိတ်လျက်၊ လက်ထဲတွင် လည်း သုံးမြှောင်လှံရှည်ကို
ကိုင်ထားရသည်။

ဘလ္လုကနှင့် အစ်မ သီသပါတီတို့လည်း ကမဒ္ဒစစ်သည်များ အဖြစ်
ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သို့သော် သူတို့မှာ ရိုးရိုး စစ်သည်၊ ကျွန်မလို ကိုယ်ရံတော် မဟုတ်ပေ။

သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင် ထိုင်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကျွန်မ ကွင်းပြင်ထဲသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြေပြင်ကို ညှိနေသူများ မှအပ ဘယ်သူမှ မရှိ၊ အဖနှင့် သစ္စာဖောက်
မြို့စားတို့ကိုလည်း အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရသေး။ ဒုတိယ လှမ်းကြည့်လိုက်သော
နေရာမှာ စင်မြင့်ထိုင်ခုံများ အားလုံးတွင် ကွင်းနှင့် အနီးဆုံး အခမ်းနားဆုံး ပြင်ဆင်ထားသော
နေရာ ဖြစ်သည်။ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားလည်း ရောက်မလာသေးပေ။

ပရိသတ်မှာ မူ မနေ့ကထက် ပိုများ သည်။ တစ်ကွင်းလုံး ပြည့်နေသည်။
သုမနကူဋေ တောင်ရိပ်ကြောင့် လွင်ပြင်တစ်ဝိုက်တွင် အအေးဓာတ် လွှမ်းနေသော်လည်း
ကိုယ်ရံတော် ဝတ်စုံကြောင့် ကျွန်မမှာ နွေးထွေးနေသည်။ ညဉ့်နီရုံး၏ နှင်းမြူတို့သည်
နောက်ဆုံးအသုတ်အ ဖြစ် ထူထပ်စွာ ဆိုဆိုင်းလာပြီးနောက် အရုဏ်တက်
နေခြည်အောက်တွင် ချက်ချင်း လိုလို ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ နေခြည် တစ်စ နှစ် စ
ကျရောက်လာလေပြီ။

မဟာကာသသေန ဘုရင်နှင့် ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားတို့ကား ရောက်မလာကြသေး။

ပထမဆုံး နေရောင် ၏ အောက်ဝယ် တစ်ကွင်းလုံး ပရိသတ်၏ အဆင်အသွေး ရောင် စုံတို့ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လာရပြီး ဖြစ်လေသည်။ မျိုးစုအလိုက် တံခွန်များ ကို လွှင့်ထူထားကြသည်မှာ ရှုမငြီးသော မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မဓုရနယ်မှ ရက်လုပ်သော ကော်ဇောသည်ပင် သည်မျှ အရောင် မစုံနိုင်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

အရုဏ်တက် အပြီးတွင် ကား တစ်ကွင်းလုံး ခြေချစရာ နေရာမရှိတော့အောင် ပြည့်သွားလေသည်။

“ဟို မိဖုရားကလည်း ခုထိ ရောက်မလာသေးဘူး”

စောင့်နေရသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ကျွန်မ ရေရွတ်မိတော့သည်။

“အကောင်းဆုံး နံနက်စာကို စားပြီးမှ လာမှာ ပေါ့ကွယ်”

အဘွားက ပြန်ဖြေသည်။ ယနေ့ နံနက် အဘွားဝဋ္ဋဝါမုဒီကို တွေ့ရသည်မှာ အသက် တစ်ရာ့ငါးနှစ် ရှိ အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက် နှင့် မတူဘဲ ရင့်ကျက်သော တပ်မှူး ကြီး တစ်ယောက် နှင့် တူနေသည်။

“အင်း... ပရိသတ် ကတော့ မကြုံဘူးအောင်ကို များ တာပဲ၊ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို အဘွား အခု အသက်အရွယ်အထိ ဒါပါနဲ့မှ သုံးကြိမ်ပဲ ကြည့်ဖူးသေးတယ်၊ ပထမဆုံး အကြိမ်တုန်းက အဘွား အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ် ၊ သစ္စာဖောက် ကတော့ ၈၇၉ မျှ ဖုတ်က၊ သူ့အပြစ်က မျိုးစုအတွက် သိုလှောင်ထားတဲ့ ရိက္ခာတွေ ကို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ခိုးယူတာ၊ ခိုးပြီးတော့ သူက ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ဝေးလံတဲ့ တိုင်းပြည်ကို ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ အဲဒီ တုန်းက သစ္စာဖောက်ကို သုတ်သင်သူ ကတော့ အဘွားရဲ့ အဖ တပ်မင်းကြီးပဲ”

ရင့်ကျက်လေးနက်သော အသံဖြင့် အဘွားကြီး ပြောနေလေသည်။

“ဒုတိယ အကြိမ် ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ် က၊ အဲဒီ သစ္စာဖောက်က ပိုပြီး အပြစ်ကြီးတယ်၊ သူ ကတော့ မဓုရနယ်သား ကျွန်ုပ်ိုင်ရှင် တစ်ယောက် ပဲ၊ ကျွန်ုပ်ိုင်ရှင် ဆိုပေမယ့် သူဟာ စစ်သည်တော် ကောင်း တစ်ယောက် ၊ သူက နှစ် နဲ့ချီပြီး ဂျုံတွေ ကို

သိုလှောင်ထားပြီးမှ တစ်နယ်လုံးက သီးနှံစိုက်ခင်းတွေ ကို ရေလွှမ်းမိုးအောင် လုပ်ပစ်တယ်။ တစ်နယ်လုံး စားနပ်ရိက္ခာ ပြတ်တော့မှ သူ လှောင်ထားတဲ့ ဂျုံတွေ ကို အဆမတန် ကြီးမားတဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ လဲလှယ်ယူတယ်လေ။ အင်း... ဒင်းကို သုတ်သင်လိုက်တာ ကတော့ သမီးရဲ့ အဖ သာဟာသိကကြီးပဲပေါ့”

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“နေပါဦး အဘွား၊ အဲဒီ သစ္စာဖောက်တွေ ကို လေးမြားနဲ့ ဖြစ် ဖြစ်၊ လုံရှည်နဲ့ ဖြစ် ဖြစ် မစီရင်ဘဲ ခုလို ပရိသတ်ရှေ့မှာ တစ်စုံ တစ်ယောက် နဲ့ ဘာကြောင့် ယှဉ်ပြီး တိုက်စေရတာ လဲ၊ ဒီပွဲမှာ သူ အနိုင်ရရင် သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်က လွှတ်ပေးရမှာ တဲ့လား”

“အင်း... မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ ဒီလိုကွဲ့ သမီးရဲ့ ... သမီး ပြောသလို သူ့ကို စီရင်ပစ်လိုက်လည်း ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပရိသတ်ရှေ့မှာ တိုက်ပွဲ ဝင်စေခြင်းအားဖြင့် သူနဲ့ တိုက်ရတဲ့သူ၊ သူ့ကို သုတ်သင်မယ့်သူနဲ့အတူ လင်္ကာဒီပ တစ်ကျွန်းလုံးက မျိုးစုတွေ အားလုံးဟာ တစ်စုတည်း ရှိကြကြောင်း သူဟာ သစ္စာဖောက်ပီပီ မျိုးစုအဖွဲ့အစည်းထဲမှာ တစ်ယောက် တည်းသာ ကျန်တော့ကြောင်း၊ သူ့ကို တစ်မျိုးစုလုံးက သတ်ဖြတ်လိုက်တာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မသေခင်မှာ ကောင်းကောင်း နားလည်သွားစေချင်လိုပဲ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ချောက်ချားမှု ဝေဒနာကို သူ ခံစားသွားစေရမယ်လေ၊ ဒီသုတ်သင်ပွဲဟာ နန်းတော် အမိန့်အရ ကျင်းပတဲ့ သုတ်သင်ပွဲ မဟုတ်ဘူး။ မျိုးစု တစ်ဖွဲ့လုံးရဲ့ တစ်ခဲနက် သဘောတူညီချက်အရ သုတ်သင်ပွဲ ဆိုတာ သူ သိသွားစေရမယ်၊ ဒီအသိနဲ့အတူ သူ့ဝိညာဉ်ဟာလည်း အမြဲထာဝရ မည်းမှောင်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်သွားရမယ်၊ ဒီအဓိပ္ပါယ်နဲ့ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲ လုပ်တာပဲ”

ကျွန်မ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်အထိ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အပြစ်ပေးခြင်းပင်။ အသက် ခန္ဓာနှင့်တကွ ဝိညာဉ်ကိုပါ အပြစ်ဒဏ် ခတ်လိုက်သည့် သုတ်သင်ပွဲ။

“သမီး ကြည့်နေ၊ ခဏနေရင် မြင်ရတော့မှာ ပဲ ပရိသတ်အားလုံးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ

သာဟာသိကကြီးရဲ့ ဓားသွားပေါ်ကို ရောက်သွားကြလိမ့်မယ်၊ သစ္စာဖောက်ဟာ တစ်ယောက်
တည်းသော ရန်သူနဲ့ တိုက်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်မျိုးစုံ၊ တစ်လောကလုံးနဲ့ တိုက်ရတာ မို့
ကြီးစွာ အမှတ်အကြောက်နဲ့အတူ သေဆုံးသွားလိမ့်မယ်”

“တကယ်လို့ သစ္စာဖောက်က နိုင်ခဲ့ရင်ကော အဘွားရယ်”

အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒိက ပြုံး၍

“သစ္စာဖောက် ဆိုမှတော့ အမှန်တရားဟာ သူနဲ့အတူ မရှိတော့ဘူးလေ၊
လောကမှာ ဘယ်သစ္စာဖောက်က နိုင်ဖူးလို့လဲ သမီး”

“ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး သေခြင်း တရားပဲနော် အဘွား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သေခြင်းတရား အမျိုးမျိုးရှိတဲ့အနက်မှာ အယုတ်ညံ့ဆုံး၊
အသိမ်ဖျင်းဆုံး၊ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး သေခြင်းတရားပဲပေါ့”

လောကတွင် သစ္စာဖောက်သည် တစ်ယောက် တည်း၊ ကြောက်စရာ
အကောင်းဆုံး သေခြင်းတရား၊ မည် မှောင့်သော တိုင်းပြည်သို့ သွားရမည်၊ ဝိညာဉ်...
သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲ၏ နက်ရှိုင်းအေးစက်သော အနက်အဓိပ္ပါယ်များ ကို ကျွန်မ တွေ
မိနေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် တံပိုးသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ပရိသတ် တစ်ခုလုံး ဖြိုင်ဖြူ
ငယ်၍ အုတ်အော်သော ငင်းတင်း ဟစ်ကြွေးကြသည်။ ခရမ်းရင့်ရောင် တံခွန်များ၊
မြင်းခွာသံများ၊ အချက်ကျစည်သံများ နှင့် အတူ ဘုရင်နှင့် မိဖုရား ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်မနှင့် အဘွား ထိုင်သော ခုံတန်း၏ အောက် တစ်ထစ်နိမ့်သော ခုံတွင် တွင်
ထိုင်နေကြသည့် ကျွန်မ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဘလ္လကနှင့် သီသပါတီတို့က နောက်လှည့်၍
ကျွန်မကို မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်မက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော သုံးမြှောင်လှံရှည်ကို သူတို့
မြင်သာအောင် လှုပ်ရမ်းပြလိုက်သည်။

ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့ နေရာယူပြီးကြသည်နှင့် သံတော် ဆင့်များ က ကျွဲချို

တံပိုးရှည်ကြီးများ ကို တစ်ပြိုင်တည်း မှုတ်လိုက်ကြသည်။ တံပိုးသံမှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အသံချင်း မတူသော ကြောင့် ထူးခြား စုံလင်သည့် စူးစူးနက်နက် အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မ ကြားနေကျ စစ်ချီတံပိုးသံ၊ တပ်နုတ်၊ တပ်သိမ်း၊ မြို့တံခါးပိတ် အချက်ပြ တံပိုးသံများ နှင့် လုံးဝ မတူ။ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော အသံ ဖြစ်သည်။ နားစည်မှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးအတွင်း ရှိ သွေးကြောများ ထဲထဲ ထိုးဖောက် ပြောနေသော အသံလုံးပွတ်ကို ဆွဲညှစ်ဖမ်းယူပြီး ရက်စက်ခါးသီးစွာ ဆုပ်ခြေပစ်သည့် အသံမျိုးဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

“ကြားလား သမီး၊ ဒီတံပိုးသံရဲ့ အဓိပ္ပါယ် ကတော့ မည်သော ငါတို့ တိုင်းပြည်မှ သင် သစ္စာဖောက်ကို အလျင်အမြန် ခေါ်ဆောင်နေပြီ၊ သင်၏ ဆေးကြောမရနိုင်သော အယုတ်ညှစ်ဆုံး အပြစ်ဒဏ်များ အတွက် သင့် ဝိညာဉ် ထာဝရ အကျဉ်းခံရန်အတွက် ယခု လာလှည့်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်”

အဘွားကြီး၏ အသံသည်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည်။ အဘွားသည်လည်း ကျီကျီကျာကျာ နှလုံးချောက်ချားဖွယ် တံပိုးသံကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ခက်ထန်သော အသွင်များ ပေါ်ပေါက်နေဟန် ရှိလေသည်။

“ဒုတိယအကြိမ် သုတ်သင်ပွဲတုန်း ကတော့ သစ္စာဖောက်က တိုက်ပွဲဝင်နေရင်းနဲ့ ရူးသွပ်သွားတယ်၊ ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ က သွေးတွေ ကို သူ့ဘာသာသူ လက်နဲ့ လိမ်းသပ်၊ လျှာနဲ့ လျက်ပြီး ကွင်းစပ်မှာ စိက်ထားတဲ့ တိုင်ဆီ သူ့ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်တော့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နတ်ဘုရားများ က ဘယ်လောက်အထိ အပြစ်ဒဏ် ခတ်ထားကြသလဲ မသိဘူး၊ သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ် ကွဲကြွေပြီး သွေး ခြင်းခြင်းနီနေတဲ့ ကြားက သူ မသေနိုင်ဘူး။ သာဟာသိကကြီးက ဓားနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးလိုက်မှာ ပစ်လဲပြီး သေသွားတယ်”

ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာသည်။ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းများ ကို မွန်းကျပ်စွာ ခံစားနေရသည့် ကြားထဲမှာ ပင် သုတ်သင်ပွဲကို မြန်မြန် ကြည့်ချင်လာသည်။

လေပြင်းတစ်ချက် ဝင်လာသလို တစ်ကွင်းလုံးဆီမှာ အသံနက်ကြီးတစ်သံ တညီတည်း ထွက်လာသည်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ အမှန်ကား

အားပေးသော အသံ၊ အဖ သာဟာသိက ထွက်လာပေပြီ၊ အဖသည် ဘုရင်နှင့် မိဖုရားရှိရာ စင်မြင့်ရှေ့သို့ သွား၍ ဦးညွှန်လိုက်ပြီးနောက် ကွင်းလယ်သို့ လျှောက်လာသည်။ အဖ လက်ထဲတွင် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်းလည်း မရှိ။ ရှုပ်ထွေးသော ဝတ်ရုံစကို ဝတ်ဆင်လည်း မထား။ အဖ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ခါးချပ်သင်တိုင်းငယ်သာ ဝတ်ထားသည်။ ခါးစည်းကား အနီရောင် ။

“အဖြူရောင် ခါးချပ်သင်တိုင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က သစ္စာတရားရဲ့ တမန်တော် တဲ့”

အဘွားက မနားတမ်း ရှင်းပြနေသည်။

အဖသည် ကွင်းလယ်သို့ ရောက်သော အခါ ခြေစုံရပ်လိုက်လေသည်။

အရုဏ်တက် နေခြည်ဝယ် အဖ၏ ကြေးနီးရောင် အသွင်သည် ခမ်းနားကြီးမားလှချေသည်။ ကျွန်မမှာ စိတ်တက်ကြွလွန်းသဖြင့် မိမိ၏ နှလုံးခုန်သံကိုပင် ပြန်ကြားနေရတော့သည်။

တစ်ကွင်းလုံး ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပရိသတ်အားလုံး၏ မျက်လုံးပေါင်းများ စွာ တို့သည် ကွင်း၏ အခြားဘက် တံခါးပေါက်ဆီသို့ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ တစ်ခဲနက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွင် နှလုံးခုန်သံက တခုနီးနီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာမည် စိုးသော ကြောင့် ကျွန်မလက်ထဲမှ လှံရှည်ရိုးဖြင့် ရင်ကို ဖိထားရတော့သည်။

တံခါး တစ်ချပ် ပွင့်သည်။ နောက် တစ်ချပ် ဆက်ပွင့်သည်။

မည် သူမျှ ထွက်မလာ။ ပွင့်နေသော တံခါး၏ လေးထောင့်ပေါင်အတွင်း မှာ အမှောင်ကိုသာ တွေ့နေရသည်။ တိတ်ဆိတ်မှု ကား ရှည်ကြာလှတော့သည်။ လှုပ်ရှားမှု အားလုံး ပျောက်ဆုံးနေသည်။ လေတိုးသော တံခွန်များ ဆီမှ လွင့်ခါသံ တဖျပ်ဖျပ်သည်သာ အကျယ်လောင်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့်အတွက် ကျွန်မ အသံကုန် အော်မိမည် ကိုပင် စိုးရိမ်နေမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ပင်...

အမှောင်တွင် တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်ရှားမှု ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လှုပ်ရှားမှု သည် တစ်စထက်တစ်စ ထင်ရှားလာသည်။ အမှောင်ထဲမှ နောက်ထပ် အမှောင်တစ်ခု တိုးထွက်လာသည်။ နေရောင် ကျရောက်သော နေရာသို့ ရောက်မလာသေး၍ ကောင်းစွာ မမြင်ရ။ ကျွန်မမှာ အာရုံစိုက်ရလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်ကာ မျက်ရည်များ ပင် ထွက်လာသည်။ မြင်ကွင်းက ဝေဝါးနေသည်။ မျက်ရည်များ ကို ဖယ်ရှားရန် မျက်ခွံကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် မိုးကောင်းကင် မျက်နှာကြက်ကို ရိုက်ခတ်သွားစေမည့် ဟစ်အော်သံများ ၊ လှောင်ပြောင်သံများ ၊ ချက်ကျဉ်ညာ ကျိန်ဆိုသံများ ပွက်ပွက်ညံ့သွားလေသည်။ ကျွန်မ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်တောင်ကို နှစ် ကြိမ် သုံးကြိမ် ပုတ်ခတ်ကာ မြင်ကွင်းကို ကြည့်လင်စေရသည်။

သစ္စာဖောက်ကို တွေ့ရလေပြီ၊ သစ္စာဖောက် ကဒမ္မမြို့စား။

ပရိသတ်၏ အော်ဟစ် ကျိန်ဆိုသံများ သည် သူ ခြေထောက်များ ကို တုပ်နှောင်ထားလိုက်ဟန် ရှိသည်။ နှစ် လှမ်း သုံးလှမ်း လျှောက်လာပြီးနောက် သူ ဆက်၍ ရွေ့လျားမရ ဖြစ်နေသည်။ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အော်ဟစ်နေကြသော အသံစုံတို့သည် နောက်ဆုံးတွင် ...

“သစ္စာဖောက်... သစ္စာဖောက်... သစ္စာဖောက်...”

ဟူသော စကားလုံးတွင် သံပြိုင် ညီညာ ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း... မြို့စား... မြို့စား၊ အမျိုးဇာတ် မြင့်မြတ်ပြီး ငယ်ရွယ်သန်စွမ်းသလောက် ယုတ်ညံ့တဲ့ အမှု ကိုမှ ပြုလေတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ လင်္ကာဒီပရဲ့ အဖိုးတန် ရတနာတွေ ကို တူးဖော်၊ မခုရကို ရောင် ၊ ကျွန်တွေ ကို သတ်ပစ်၊ ဒင်းဟာ လင်္ကာဒီပရဲ့ ရတနာတွေ ကို အရင်းအနှီးပြု၊ မခုရရဲ့ စစ်အင်အားကိုဝယ်ပြီး လင်္ကာဒီပကို အုပ်ချုပ်ချင်တဲ့ သူ၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ အခု မြေပြင်ကကော ကောင်းကင်ကပါ ဒင်းကို ဒဏ်ခတ်ပြီ”

အဘွားကြီး အံ့ကြိတ်ကာ ရေရွတ်နေလေသည်။ သူ့အသံ

ခက်ထန်နေသလောက် သူ့အသွင် တင်းမာနေသလောက်၊ သူ၏ မှု နံသီ မျက်ဝန်းများ မှာ မျက်ရည်စ အချို့ ဝေနေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိလေသည်။

သစ္စာဖောက် မြို့စားသည် ကွေးညွတ်ခွေယိုင်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ ရှိရာစင်မြင့်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားခိုက်တွင် သူ့ကို ကျွန်မ အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။ သစ္စာဖောက်တစ်ဦး၏ နောက်ဆုံး ကာလဝယ် ဒင် မျက်လုံးများ ဘယ်လိုနေပါလိမ့်ဟု။

မျက်လုံးများ ပြုံး ကျယ်နေသော်လည်း ကန်းကွယ်နေသကဲ့သို့ပင်။

သစ္စာဖောက် မြို့စားသည် အဖနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိပေပြီ။

အဖက မြို့စားကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ မြို့စားကမူ အဖကို မျက်နှာလွှဲလျက် စင်မြင့်တစ်နေရာဆီသို့ ကြည့်နေသည်။ သူ ကြည့်နေသော နေရာကား ဘုရင်နှင့် မိဖုရားရှိရာ စင်မြင့်။ အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးမှ သူ မျက်နှာ ပြန်လွှဲသည်။

အမှု ထမ်းများ က လက်နက်မျိုးစုံကို ယူလာကြသည်။

ကျွန်မတစ်သက်တွင် အမျိုးစုံလင်သော လက်နက်များ ကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မမြင်ဖူးသော လက်နက်များ ကိုပင် တွေ့နေရသည်။ အမျိုးအမည် မခေါ်တတ်။

လက်နက် အစုံအလင် တင်ထားသည့် ခုံတစ်ခုကို အဖနှင့် သစ္စာဖောက်တို့၏ နောက်တွင် ချပေးလိုက်သည်။ ကြည့်အကောင်းဆုံး တိုက်ပွဲကို မြင်ရတော့မည် ။ ကျွန်မ အတောင့်တဆုံး၊ အမြင် ချင်ဆုံး တိုက်ပွဲ။ အသက် တစ်ရာငါးနှစ် ရှိ အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒီပင်လျှင် သူ့သက်တမ်း၌ သုံးကြိမ် သုံးခါသာ ကြည့်ဖူးသော ပွဲ။

သစ္စာဖောက်က ခုံပေါ်မှ လက်နက်တစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဓား....

အဖကလည်း အလားတူ လက်နက်ကိုပင် ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

တိုက်ပွဲ စချေပြီ။

သစ္စာဖောက်က ဓားကို စုံကိုင်လျက် မြှောက်သည်။ အဖက တစ်ဖက်တည်း ကိုင်လျက် လွှဲရမ်းပစ်လိုက်သည်။ သစ္စာဖောက် လက်ထဲက ဓား လွင့်စဉ်သွားလေသည်။ ကျွန်မ စိတ်ပျက်သွားသည်။ အပြန်အလှန် အကြိတ်အနယ် တိုက်ပွဲ ဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်တော့။

“ဒီလို ဖြစ်တတ်တာပဲ သမီး... စောင့်ကြည့်နေပါ။ လက်နက်တွေ အများ ကြီး ရှိသေးတယ်”

သစ္စာဖောက် ဒုတိယ ကိုင်စွဲသော လက်နက်မှာ သုံးခွလုံချွန် ဖြစ်သည်။ အဖလည်း သုံးခွ လုံချွန်ကို လှမ်းယူကာ အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သစ္စာဖောက်က လုံကို အလျင်စလွှတ်သည်။ ညံ့ဖျင်းလှသော ပစ်ချက်ပင်၊ လုံသည် အဖ ခြေရင်း မြေကြီးတွင် ဝင်စိုက်နေသည်။ အဖက မဆိုင်းမတွ ပြန်လွှတ်သည်။ သစ္စာဖောက် ကြောက်လန့်တကြား ရှောင်တိမ်းသည်။ သို့သော် ဘယ်ဘက်ပဲ လက်ပြင်သို့ လုံစွဲလေသည်။ ပရိသတ်ထံမှ အော်ဟစ်သံများ ပထမဆုံးအကြိမ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သစ္စာဖောက်သည် လုံကို သွေးရူးသွေးတန်း ဆွဲနုတ်သည်။ သုံးပတ် သိမ်ထားသော အသွားနှင့် လှံရိုး အဆက်နေရာမှ နေ၍ ကျိုးသွားသည်။ လုံသွားကား သစ္စာဖောက်၏ ပခုံးလက်ပြင်တွင် အစွဲအမြဲ၊ သွေးများ ခြင်းခြင်းနီ ဖြာကျလေသည်။

“ဒါ သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲရဲ့ ထုံးတမ်းဥပဒေပဲ သမီး၊ လက်နက်မျိုးစုံ ချပေးထားတယ်၊ သစ္စာဖောက်ဟာ ကြိုက်ရာလက်နက်နဲ့ တိုက်၊ ဘယ်လိုပဲ တိုက် တိုက်၊ ဘယ်လိုပဲ ခုခံ ခုခံ၊ ဘာလက်နက်ကိုပဲ အားကိုး အားကိုး၊ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ရှုံးနိမ့်ရမှာ ပဲ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ညွှန်းဆိုတယ်”

အဘွား၏ ဖွင့်ဆိုချက်များ ကြောင့် တိုက်ပွဲမှာ ပို၍ ကြည့်ကောင်းနေသည်။

သစ္စာဖောက်သည် ဆူးချွန်တပ် တင်းပုတ်ကို ယူပြန်သည်။ သူ တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသလောက် အဖကမူ အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ ပင်။ သည်တစ်ခါတော့ လူချင်း ယှဉ်၊ တင်းပုတ်ချင်း ယှဉ်မိကြသည်။ ရိုက်ခတ်သံများ ကြားလာရသည်။ အဖသည်

သားကောင်ကို သတ်မစားခင် ပုတ်ခတ်ကစားသော ကျားသစ်နက်ကြီး ပမာ၊ လှပ သိုက်မြှ
က်စွာ တိုက်ခိုက်နေသည်။ အဖ၏ တိုက်ကွက်များ သည် အဆန်းတကြယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။
တစ်ဖက်က ဖရိဖရဲ ဝင်လာသော တိုက်ကွက်များ ကိုပင် အဖ စနစ်ကျစွာ တုံ့ပြန်သည်။
တင်းပုတ်ကို ဝဲလက်မှာ ယာလက်သို့၊ ယာလက်မှ ဝဲလက်သို့ ကူးပြောင်းကိုင်စွဲ ပြသွားသည်မှာ
မီးနတ်ပူဇော်သော ကခြေသည် တစ်ယောက် ထက်ပင် ကြည့်ကောင်းနေသေးတော့သည်။

သစ္စာဖောက်၏ တိုက်ကွက်များ ကား ကစဉ့်ကလျားပင်။ ရှောင်တိမ်းသော
ခြေလှမ်းများ မှာ လည်း ဖရိဖရဲ နိုင်လှသည်။ သို့သော် ဒင်းသည် မြို့စား တစ်ယောက်
အနေနှင့် သတ်ပုတ်မှု အရာတွင် အစွမ်းအစ ရှိခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။
ပျက်ယွင်းနေသော သူ့တိုက်ကွက်များ ကို တစ်ခါတစ်ခါ ပြန်၍ ဆယ်ယူသည်ကို တွေ
နေရသည်။

တင်းပုတ်ပွဲလည်း မကြာလိုက်၊ ပြင်းထန်သော ရိုက်ခတ်သံနှင့်အတူ
သစ္စာဖောက်၏ တင်းပုတ် ကျိုးသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် အဖ၏ တင်းပုတ်လုံးသည်
သစ္စာဖောက်၏ ညဘက်ရင်အုံမှ အရေပြားကို အလွှားလိုက် ကျစေကာ သစ္စာဖောက်၏
ကိုယ်လုံးကို အနီရောင် ခြယ်ပေးလိုက်လေသည်။

“အင်း... သိပ်တော် တဲ့ သာဟာသိကကြီးပဲ။ သုတ်သင်ပွဲကို အလှပဆုံး
ဖြစ်အောင် သူပဲ လုပ်တတ်တယ်၊ အခု ကြည့်... တင်းပုတ်နဲ့ အသေမသတ်ဘဲ ဒဏ်ရာ
ရအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကြည့်နေ သမီး၊ သူဟာ သစ္စာဖောက် မြို့စားကို ကိုယ်ခန္ဓာ
နေရာအနှံ့အပြား ဒဏ်ရာ ဆယ်ခုလောက် ရစေပြီးမှ အဆုံးစီရင်လိမ့်မယ်”

အဘွားက အားပါးတရ ရေရွတ်သည်။ သို့သော် သူ့အသံ ခါတိုင်းထက်
တုန်နေသလိုပင်။

စတုတ္ထမြောက် တိုက်ပွဲလက်နက်မှာ ထိပ်နှစ် ဖက်စလုံးတွင် သံချွတ်ကောက်များ
အပြည့်တပ်ထားသော သံတုတ်ရှည် ဖြစ်သည်။ ဤလက်နက်ကို မြင်ရုံသာ မြင်ဖူးသော်လည်း
ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကိုင်ခဲ့ဖူးချေ။ အလွန်လေးလံပြီး သံတုတ်၏ ဗဟိုနေရာတွင် သာ

လက်ကိုင်စရာ ရှိသည်။ လက်နှစ် ဖက်နှင့် ကိုင်၍ တိုက်ခိုက်ရပြီး အရှည်မှာ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ၏ တစ်ရပ်စာမက ရှိလေသည်။

သစ္စာဖောက်သည် သံတုတ်ကို စုံကိုင်ကာ နေရာမှ ရပ်နေသည်။ အဖက သံတုတ်ကို ဝှေ့ရမ်းလျက် ရှေ့တိုးသည်။ သစ္စာဖောက် နောက်ဆုတ်ရင်း ခုခံနေသည်။ သံတုတ်ချင်း ထိခိုက်တိုင်းမှာ ပင် မီးပွင့်များ ဖွားဖွား လွင့်စဉ်လာကာ သစ္စာဖောက်သည် လဲပြု မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကို နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် ဘယ်လောက် လေးလံမည် ကို ခန့်မှန်းသိတော့သည်။ သံတုတ် တိုက်ပွဲတွင် မူ သစ္စာဖောက်သည် အကြောက်အကန် ခုခံရင်းဖြင့် ကွင်းကို ပတ်၍ ပြေးနေသည်။ အဖ၏ သံတုတ်ထိပ် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ သံချွန်ကောက်များ သည် သစ္စာဖောက်၏ လက်မောင်း၊ လက်ဖမိုး၊ ကျောပြင်များ တွင် အနှံ့အပြား ဒဏ်ရာ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ မြို့စား တစ်ကိုယ်လုံး သွေးရောင် ဖုံးနေချေပြီ။ အဖ၏ ကိုယ်တွင် ကား ချွေးပင် စို့ဟန် မတူသေး။ ပရိသတ်၏ အားပေးဟစ်အော်သံမှာ လည်း အဆက်ပြတ်သည် မရှိတော့။

သစ္စာဖောက်သည် ခုခံရင်း ကွင်းကို လှည့်ပတ်ပြေးရင်းဖြင့် ဘုရင်နှင့် မိဖုရား ထိုင်သည့် စင်မြင့်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ အဖက ခြေ နှစ် လှမ်းလောက် နောက်ဆုတ်၊ လူချင်း အနည်းငယ် အကွာတွင် သစ္စာဖောက်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ ကြည့်ရာသို့ ကျွန်မ လိုက်ကြည့်သော အခါ မိဖုရား ပေါလမိတ္တာ၏ အမူအရာ ပျက်ယွင်းနေသည်ကို အတိုင်းသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပေါလမိတ္တာသည် ဘုရင်ကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သာ မျက်လုံးများ ဖြင့် တိုက်ပွဲကို ကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် စတုတ္ထပွဲကို ပြီးသွားပြန်သည်။ အဖ၏ သံတုတ်သည် သစ္စာဖောက်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ချိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဒင်းဟာ ပုလဲနဲ့ ပတ္တမြားတွေ ကို တူးဖော်ပြီး ဒင်းနဲ့အတူ လိုက်ပါလာတဲ့ ဒင်း ခိုင်းစေခဲ့တဲ့ ကျွန်တွေ ကို အမြောက်အမြား သတ်ပစ်တုန်းက ဒါထက် ပိုကြမ်းကြုတ်တဲ့ နည်းတွေ နဲ့ သတ်ခဲ့တာ တချို့ကို လက်ချိုးပစ်တယ်၊ တချို့ကို မျက်လုံး ဖောက်ပစ်တယ်၊ တချို့

“ကိုတော့ အရှင်လတ်လတ် မြေထဲ မြုပ်ပစ်တယ်”

အဘွား၏ စကားများ သည် သုတ်သင်ပဲကို ပို၍ ပြည့်စုံသက်ဝင်လာအောင် ရုပ်လုံး ဖော်ပေးနေသည့်အလား။

“ပဉ္စမမြောက် လက်နက် ကတော့ လှံရှည်ဓားမောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

အဘွားက စိတ်ချပိုင်နိုင်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဟင်.... အဘွားက ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

ခုံပေါ်တွင် နောက်ထပ် လက်နက်ခြောက်ခု ကျန်နေသေးသည်။ အဘွား ပြောသည့် လှံရှည်ဓားမောက် အပါအဝင် လေး၊ မြား၊ နူးလေး၊ သံစူးချွန်... စသည်များ ။

“သမီး ကြည့်နေပါလေ”

ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဘွား ကြိုပြောသည့်အတိုင်း သစ္စာဖောက်သည် တစ်ဖက်တွင် အသွားရှည် တစ်တောင်ခန့် ရှည်သည့် လှံသွား၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် ထိပ်ဦးပိုင်း ချိုင့်ခွက်ကော့ပုံအောင် ပြုလုပ်ထားပြီး အခုတ်၊ အချိတ်၊ အဆွဲ အားလုံး သုံးနိုင်သည့် ဓားတပ်ထားသော လှံရှည်ဓားမောက်ကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ အပြန်အလှန် ရှိလိမ့်မယ်နဲ့ တူရဲ့ သမီးရေ”

သစ္စာဖောက်သည် လှံနှင့် စတိုက်မည် လား၊ ဓားမောက်နှင့် စတိုက်မည် လား၊ ကျွန်မ တွေးနေမိသည်။ ကျွန်မ အတွေးမှာ သွားသည်။ သူသည် လှံသွားနှင့် ဓားမောက်များ ကို တစ်လှည့်စီ တစ်ကြိမ်စီ အဆက်မပြတ် သုံး၍ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ သူ ဘယ်လက်မှာ စောစောက ပွဲတွင် ကျိုးသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ညှာလက်ဖြင့် ပင် သူ ကောင်းစွာ ကိုင်တွယ် တိုက်ခိုက်လာသည်။ လက်နက်၏ အသွားနှစ် ဖက်သည် အမျှ ၊ အစားချင်း မတူကြ။ တစ်ဖက်က ထိုးစိုက်ရသည့် လှံ၊ တစ်ဖက်က ခုတ်ထစ်ချိတ်ဆွဲရသည့် ဓား၊ သည်နှစ် လက်ကို အဆက်မပြတ် တစ်လှည့်စီ လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ သေးငယ်သော အရည်အသွေး မဟုတ်။

အဖေသည် သစ္စာဖောက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြု၍ တိုက်လေသည်။

သစ္စာဖောက်က ဓားလက်သုံးလျှင် အဖေက လုံဖြင့် ၊ သစ္စာဖောက်က လုံကိုသုံးလျှင် အဖေက ဓားဖြင့်။ အဖေသည် ဝင်မတိုက်ချေ။ သစ္စာဖောက် လှုပ်ရှားလာသမျှကိုသာ အသာအယာ ဖယ်ရှားနေသည်။ တစ်ဖက်မှ ဝင်လာသော ထိုးချက် ခုတ်ဆွဲချက်များ မှာ ကျွမ်းကျင်ပြင်းထန်လှသော်လည်း အဖေကမူ ပေါ့ပါး လွယ်ကူစွာ ပင် ပုတ်ထုတ်ပစ်နေလေသည်။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ တိုက်ပွဲကား အလွန် ကြည်ကောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

သစ္စာဖောက်သည် လောဘတကြီး နိုင်သော်လည်း အဖေကိုယ်ပေါ်သို့ ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ပေးနိုင်မည် ဟု ယုံကြည်ထားဟန် တူသည်။ ပြီးခဲ့သော တိုက်ပွဲများ လို ကစဉ့်ကလျား ဖရိုဖရဲ မရှိတော့။

“ရူးသွားပြီနဲ့ တူတယ်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒင်း စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီ”

ပရိသတ်များ က ဝိုင်းအော်ကြသည်။ အဘွားကမူ တင်းမာသော အကြည့်များ ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သစ္စာဖောက် ရူးသွပ်မသွားသေးကြောင်း အဘွားကို ကြည့်၍ ကျွန်မ အလိုလို သိနေသည်။ လုံရှည် ဓားမောက်လက်နက်ကို သူ အားကိုးကြောင်း သိသာလှသည်။

သို့သော် ရထားသော ဒဏ်ရာများ မှ သွေးများ စွာ ထွက်ခဲ့သော ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းများ မမှန်ချင်တော့ပေ။ သူ ရွေ့လျားရာတစ်လျှောက်လုံးရှိ မြေပြင်ပေါ်မှာ လည်း သွေးစီးကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ တိုက်ပွဲမှာ လျင်မြန်လာသော ကြောင့် လုံဖျားနှင့် ဓားသွားတို့၏ လှုပ်ရှားနေမှု ကိုသာ အနီးရောင် လွှမ်းလျက် တွေ့နေရတော့သည်။

“သာဟာသိက... သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်လိုက်တော့”

“လုံသွားနဲ့ မ၊ယူပြီး ဒင်းကို ဒီဘက်ကို ပစ်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“သစ္စာဖောက်ကို သတ်ပါ... သစ္စာဖောက်ကို သတ်ပါ”

ပွဲသည် သွေးအဆူဆုံး အဆင့်သို့ ရောက်နေပေပြီ။ သွေး၏ အနီရောင် သည် ပရိသတ်ကို ရူးသွပ်ခမန်း တက်ကြွစေနေပြီ။ အို... ကျွန်ကော၊ ကျွန်မလည်း တိုက်ပွဲ၏ ဖမ်းစားမှု ကို နှလုံးသွေး ဆူပွက်စွာ ခံစားနေရပေပြီ။ သို့သော် သူများ တွေ လို ကျွန်မ အော်၍ မ ဖြစ်။ ကျွန်မသည် ကဗ္ဗကိုယ်ရံတော် စစ်သည်တစ်ဦး၊ ကျွန်မ၏ အသံကို ထုတ်ဖော်၍ မ ဖြစ်။

တစ်ကွင်းလုံးက အော်ဟစ်လေလေ သစ္စာဖောက်၏ လုံချက်မှာ မှာ :ယွင်းလေလေပင်။ လုံသွားကို ခုတ်ဆွဲရန် သူ အသုံးပြုတတ်ပြီး ဓားကို ထိုးနှက်ရန် ကြုံ :စားသည့် အမှာ :များ ကို တွေ့လာရသည်။ အဖမူကား လင်္ကာဒီပတွင် သူမှတစ်ပါး အခြားမည် သည့် သူရဲကောင်းမှ စွမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်သည့် လုံရှည်ဓားမောက် ကစားကွက်များ ကို အမျိုးမျိုး ပြသရင်း သစ္စာဖောက်၏ ကိုယ်နေရာ အနံ့အပြားကို ဒဏ်ရာတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။ သစ္စာဖောက်လည်း အပြိုပြို အယွင်းယွင်း ခုခံမှု များ ကို ပြုလုပ်ကာ ကွင်းကို လှည့်ပတ်၍ ဆုတ်ပြန်သည်။ ဆုတ်ရင်းဖြင့် ဘုရင်နှင့် မိဖုရားရှိရာ စင်မြင့်ရှေ့သို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

အသေးစိတ်ကို ကျွန်မ တွေ့နေရသည်။

သွေး ခြင်းခြင်းနီနေပြီ ဖြစ်သော သစ္စာဖောက်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ အမိပ္ပါယ်ပါလှသည်။ သူကြည့်သည့် နေရာကား ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား၊ ကျွန်မ အထင် ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ဟု ထင်သည်။ ထို့နောက် သစ္စာဖောက်သည် လုံရှည်ဓားမောက်ကို မြှောက်ချီလွှဲရမ်းကာ အဖဆီသို့ လုံသွားဖြင့် လွှတ်လိုက်သည်။ အဖ၏ ဖျတ်လတ် ကျွမ်းကျင်မှု ကား အံ့မခန်းပါပေ။ ဝဲပျံလာသော လုံရှည်ဓားမောက်ကို အဖက ဓားသွားဘက်ဖြင့် ဆီးဖမ်းကာ တစ်ပတ်မျှ ဝှေ့ရမ်းပြီး တစ်ချက်တည်းမှာ ပင် သစ္စာဖောက်ထံသို့ ပြန်၍ လွှတ်လိုက်သည်။ လုံသည် ချက်ချင်း မှာ ပင် သူ လာရာဘက်သို့ ပျံသန်းသွားသည်။

သစ္စာဖောက် ရှောင်တမ်း၍ မရ။

သူ၏ အကောင်းတစ်ဖက်ကျန်သော ယာဘက်ပခုံး လက်ပြင်သို့ လှဲသွား
ဝင်စွဲကာ မြေသို့ စိုက်သွားသည်။ သစ္စာဖောက် လဲကျသွားသည်။ လှဲသွားသည် မြေတွင်
စွဲလျက် သူ့ကို တုပ်နှောင်ထားပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မှာ လှဲကို နတ်စရာ ဘယ်လက်လည်း
မရှိတော့။

“အင်း... သစ္စာဖောက်အနေနဲ့ နောက်ထပ် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ
မကိုင်နိုင်တော့ဘူ ဆိုရင် အပြီးတိုင် သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရတယ်၊ ပွဲပြီးသွားပြီ”

အဘွားက တိုးညှင်းစွာ ရေရွတ်သည်။

“သတ်လိုက်တော့... သတ်လိုက်တော့”

“ခေါင်းဖြတ်လိုက်... သာဟာသိက ခေါင်းဖြတ်လိုက်”

ပရိသတ်ကလည်း နိဂုံးကို အဆုံးအဖြတ် ပေးကြလေသည်။ သုတ်သင်ပွဲ
အစဉ်အလာကို သူတို့ အားလုံး သိထားကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

“သုတ်သင်ပွဲကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါ”

“အမှောင် တိုင်းပြည်ကို ပိုလိုက်ကြစို့”

အဖလည်း လှံရှည်ဓားမောက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်ကာ လဲကျနေသော
သစ္စာဖောက် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ အဖ အဘယ်သို့ အဆုံးစီရင်မည် နည်း။
ပရိသတ်လည်း ချက်ချင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ အဖ၏ အဆုံးသတ် စီရင်မှု ကို
တက်ကြွထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်း နေကြသည်။

လှံရှည်ဘက်မှ ကိုင်ကာ ဓားသွားကို အပြင် ထုတ်သည်။

ထို့နောက် လက်ကို လွှဲ၍ မြှောက်ချလိုက်သည်။

သည်မျှအထိတော့ ကျန်မ မကြည့်ရဲ။ မျက်စိ မှိတ်ထားလိုက်သည်။

သို့တိုင်အောင်ပင် လည်ပင်းမှနေ၍ တိတိရိရိ ပြတ်ကာ လွင့်စဉ်သွားသော ဦးခေါင်းနှင့်
ရိုက်ခွဲလိုက်သော ရေအိုးပမာ လှည့်ပင်းပြတ်မှ ဒလဟော သွန်ကျလာမည့် သွေးများ ကို

မြင်ယောင်လိုက်သည်။

အသံတစ်သံ ရူးရှုစွာ ပေါ်လာသည်။

သွေးပျက်ခမန်း အော်ဟစ်သံ။

“မသတ်နဲ့”

မိန်းမသံ တစ်ခုပါလား....

ကျွန်မ မျက်စိ ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ဓားကို မြှောက်ချထားရင်းမှ အံ့ဩတကြီး
မျက်နှာဖြင့် စင်မြင့်ထက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသော အဖေ။ ယခုတိုင် ကိုယ်တွင် အမြဲအစွဲ
ရှိနေသေးသော ဦးခေါင်း၏ မျက်နှာပြင်ထဲမှ ပြူး ကျယ်နေသော သစ္စာဖောက်၏ မျက်လုံးများ ။

ထို့နောက်မူ...

စင်မြင့်ထက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ အဖနှင့်သစ္စာဖောက်တို့ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး၍
အော်ဟစ်နေသည့် ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား။

တစ်ကွင်းလုံးတွင် သူ့အသံ ရိုက်ခတ်နေသည်။

“မသတ်နဲ့ ငါ့အမိနဲ့၊ မသတ်နဲ့ ငါ့အမိနဲ့....”

တစ်ကွင်းလုံးရှိ ပရိသတ်မှာ အသက်ကင်းမဲ့သွားသည့်အလား ပီဘီတိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်သွားသည်။ အတိုင်းမသိ အံ့ဩခြင်း၊ မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တွေ
မြင့်လိုက်ရခြင်း တို့သည် အားလုံး၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်ဆို့သွားစေသည်။ အားလုံးသည်
ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားထံသို့သာ တညီတညွတ်တည်း အာရုံ စိုက်နေကြသည်။

မိဖုရားသည် စင်မြင့်ခုံပေါ်သို့ ပြန်မထိုင်ဘဲ သံတော် ဆင့်ကို လက်ဝှေ့ရမ်း၍

ခေါ်လိုက်သည်။ မဟာကာလသေန ဘုရင်မူကား အစစ အရာရာ မိဖုရားကို အလိုလိုက် ခွင့်ပြုထားဟန်ဖြင့် စင်မြင့်တွင် မလှုပ်မရှား ထိုင်နေလေသည်။

လေ တဟူးဟူး တိုးသံနှင့် တံခွန်များ ဆီက တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်သံကိုသာ ကြားနေရသည်။ မိဖုရားသည် သံတော် ဆင့်ကို တစ်စုံတစ်ခု အမိန့်ပေးနေသည်။ ထို့နောက် သံတော် ဆင့်သည် အဆောင်အယောင် အားလုံးကို ခြံရံလျက် ကွင်းလယ်သို့ ထွက်လာသည်။

အောင်မြင်သော အသံဝါကြီးဖြင့် သံတော် ဆင့်က ကြေညာလိုက်သည်။

“ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားရဲ့ ဘိသေက မင်္ဂလာပွဲအခါနဲ့ ကဏ္ဍနတ် ဒေဝတာရဲ့ ရက်သတ္တ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်ပွဲအခါတော် မှာ ကောင်းကင်ဘုံက နတ်ဒေဝတာများ ရဲ့ အလိုတောအရ ကဒမ္မမြို့စားရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်တယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ သဘင်ပွဲ အချိန်အခါ အတွင်းမှာ မည် : မှာ င်တဲ့ တိုင်းပြည်ဆီ ပိညာဉ်တစ်ခု ရောက်သွားမှာ ကို မိဖုရားကြီး မလိုလားဘူး။ ထူးခြားသော အချိန်အခါ ကာရဲ့ ထူးခြားသော ခွင့်လွှတ်မှု ကို မြင့်မြတ်သော မဟေသီ မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ အမိန့်တော် အရ ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်သည်။

အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒီ ထံမှ မာန်ဖီသော သားရဲတစ်ကောင်၏ ဝမ်းခေါင်းသံမျိုးကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်။

သံတော် ဆင့်သည် အမိန့်ကို ထုတ်ဆင့်ပြီးနောက် စင်မြင့်ဆီသို့ ပြန်သွားလေသည်။

လဲကျနေသော သစ္စာဖောက်၏ ပခုံးမှ လှဲကိုလည်း စစ်သည်များ က ဆွဲနုတ်ကာ သစ္စာဖောက်ကို ပွေ့ချီခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ အဖကား လှံရှည်စားမောက်ကို အောက်သို့ လွှတ်ချကာ လေးပင်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ကွင်းအပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

သစ္စာဖောက်ကား အပြစ်မှ လွတ်ကင်းချမ်းသာ သွားပေပြီ။

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ ကို ကြားရတော့မည် ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်နေသည်။ ပေါလမိတ္တာ၏ အမိန့်ကို ကောင်းချီပေးသံ သို့မဟုတ် အိန္ဒြဒေသကြီး၏

အစဉ်အလာတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးလိုက်သော ကြောင့် မကျေနပ် အော်ဟစ်သံ....

မည် သည့်အသံမျှမကြားရ။ ပရိသတ်သည် နတ်ဆရာ၏ ညှို့စေခြင်းကို ခံထားရသူများ ပမာ ငေးငိုငြိမ်သက်နေကြသည်။

ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် မူကား အဝေးဆီမှ တဝန်းဝန်း ပြေးဝင်လာနေသော လှိုင်းလုံးကြီးများ ၏ သဲ့သဲ့အသံမျိုး တစ်ခု မြည် ဟည်းလာသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ သည် တဖြည်းဖြည်း ကမ်းစပ်ကျောက်ဆောင်သို့ နီးလာသည်နှင့်အမျှ အသံပို၍ ကျယ်လာသည်။

ဝေးလံသော ဇမ္ဗူကောလနယ်ဆီမှ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာသော သူစိမ်းမိန့်မ တစ်ယောက် ၏ အမိန့်သံတစ်ခုအောက်ငယ် ကျွန်မတို့၏ များ လှစွာ သော မျှ :စုများ ဤကဲ့သို့ ဆွံ့အ နေကြသည်ကို ကျွန်မ မနှစ် မြို့နိုင်။ မျိုးစုနယ်ဝင်ပေါင်း များ စွာ တို့၏ နှစ် ပေါင်းရှည်ကြာ အစဉ်အလာတစ်ခုသည် မိဖုရားသစ်တစ်ပါးကြောင့် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျက်စီးသွားရတော့မည် လား... အိန္ဒုကို ချစ်မြတ်နိုးလှပါသည်ဆိုသော လင်္ကာဒီပကို ချစ်မြတ်နိုးလှပါသည် ဆိုသော ကျွန်မတို့ ဂမ္ဘာနသွေးများ သည် ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ...

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသည်။

ဆိုနစ်သော အစိုင်အခဲကို မည် သို့ ဖွင့်ထုတ်ရမှန်းလည်း မသိ။

တစ်ကွင်းလုံးကို ကျွန်မ မုန်းတီးလာသည်။ ဝိညာဉ်သေများ စုပေါင်းထားသော ညဉ့်မိုက်အတွင်း သို့ ရောက်နေရသလို စက်ဆုပ်ရွံရှာလာသည်။

အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ဘယ်လိုနေမလဲ...

အဘွားကြီးသည် မျက်စိအစုံကို ပိတ်လျက်၊ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို မျိုသိပ်နေရဟန်။ သူ့ မျက်ရစ်များ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကိုပင် မြင်ရသည်။ အရေး အကြောင်းများ ရှုပ်ထွေးနေသော မျက်နှာပြင်မှာ သွေးရောင် လွှမ်းလာသည်။

ကဒမ္မနယ်သားများ ၏ မျက်နှာများ ကို တစ်ခုစီ ကျွန်မ လိုက်ကြည့်သည်။

သူတို့အားလုံး အဘွားဝဋ္ဋဝါမုဒီကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဝင်းဝင်းတောက်သော
မျက်လုံးကြီးများ ၏ အရောင် မှာ ပြိုကျခါနီး တာတမံကြီးထဲမှ ရေအလျဉ်းသို့ပင်။

မမျှော်လင့်သော အခြင်းအရာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

အဘွား ဝဋ္ဋဝါမုဒီသည် ပိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကာ ထိုင်နေရာမှ
ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ အသက်တစ်ရာကျော် အဘွားကြီး၏ အားကောင်းမောင်းသန်
လှုပ်ရှားမှု ကာ မယုံနိုင်စရာပင်။

အဘွားကြီးသည် ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်သည်။

တုန်ယင်ထစ်ငေါ့ခြင်း ကင်းသော အသံ သူ့ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သစ္စာဖောက်ကို အပြစ်ပေးပါ”

ထုထည်ကြီးမားလှသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွင် အဘွား၏ အသံ ကျယ်လောင်စွာ
လွင့်ပျံ့သွားသည်။

“လင်္ကာဒီပရဲ့ အစဉ်အလာအရ သစ္စာဖောက်ကို အပြစ်ပေးရမယ်၊ သူဟာ အိန္ဒြာ
မြေပေါ်မှာ နေပြီး အိန္ဒြာလေကို ဆက်လက်ရှုရှိုက်နေဖို့အတွက် အသက်ရှင်ဖို့ မသင့်တော် တဲ့
လူယုတ်မာ ဖြစ်တယ်။ မျိုးစုများ စွာ ရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူတယ်၊ ကျွန်တွေ ကို သတ်တယ်၊
သူ့ကို အဆုံးစီရင်ဖို့ ကဒမ္မနယ်သား မျိုးစုဝင်များ အားလုံးကိုယ်စား ကျွန်ုပ်
တောင်းဆိုလိုက်တယ်”

ပရိသတ်ထံမှ အသံတဝေါဝေါ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဘွားက လက်ကို ဝှေ့ရမ်း
ပြလိုက်သော အခါ ပြန်၍ ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။

“သူ့ကို အဆုံးစီရင်ဖို့ အခြားသော မျိုးစုများ ထက် ကျွန်ုပ်တို့ ကဒမ္မနယ်သားတွေ
က ပိုပြီး အလိုရှိကြတယ်၊ သူဟာ ကဒမ္မနယ်ရဲ့ ဂုဏ်ကို ကြီးစွာ အမည်းစက် ထင်စေခဲ့သူ
ဖြစ်တယ်၊ ကဒမ္မဟာ သူ့ရဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ အသက်ရှင်ခြင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
ဆက်လက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ အသက်ရှင်ခြင်းဟာ ကဒမ္မရဲ့ သိက္ခာကို မြေပေါ် ချနင်းခြင်းနဲ့

အတူတူပဲ”

စောစောပိုင်းက ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသော အစိုအစေ့များ
တဖြည်းဖြည်း ပြိုကွဲလျော့ပါးသွားသည်။

“သစ္စာဖောက် သုတ်သင်ပွဲကို ကျွန်ုပ်တို့ ကဒမ္မသားများ ရောက်လာခြင်းဟာ
ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် စွန်းထင်နေတဲ့ အမည် :စက်ကို သင်းရဲ့ သေဆုံးမှု နဲ့ ဆေးကြောဖို့ ဖြစ်တယ်၊
သင်းဟာ အခု သုတ်သင်ပွဲမှာ စွပ်စွဲထားတဲ့ ပြစ်ချက်တွေ ထက် ပိုပြီး ယုတ်ညံ့တဲ့ အပြစ်တွေ
ကို ကျူး လွန်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကဒမ္မသားများ အသိဆုံး ဖြစ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား ကဒမ္မနယ်သားတို့”

စင်မြင့်တွင် ထိုင်နေကြသော ကဒမ္မနယ်သားများ တဝန်းဝန်း
မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ကွင်းလုံးရှိ ကျန်မျိုးစုများ ကား ထိုင်နေကြဆဲ။
ကျွန်မလည်း မတ်တတ် ရပ်လိုက်ရသည်။

“သင်းရဲ့ အသက်နဲ့ ငါတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လဲလှယ်ကြရမှာ မဟုတ်လား
ကဒမ္မနယ်သားများ ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ အမေ ဘီလူးမကြီး ပြောတာ မှန်တယ်”

“သစ္စာဖောက်ကို အဆုံးစီရင်ပါ”

“ကဒမ္မရဲ့ သိက္ခာကို ဆယ်ပေးပါ”

ဟစ်ကြွေးသံများ တစ်ခဲနက် ပေါ်လာသည်။ အားလုံး ဖြိုင့်ဖြူ
ငိုထကြသည့်အထဲတွင် ဘလ္လကနှင့် အစ်မ သီသပါတီတို့လည်း ရော၍ မတ်တတ်
ရပ်ကြရလေသည်။

ဘုရင် မဟာကာလသေနက သူ့လက်ထဲက ရာဇနင်္ဂနာကို မြှောက်သည်။
ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားမူကား မလှုပ်မယှက်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ အသံကြားလိုက်ရသဖြင့်
ကျွန်မတို့ အော်ဟစ်နေရာမှ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ကြသည်။

“ကဒမ္မနယ်သားများ ကဏ္ဍဒေဝတာရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်း ရက်သတ္တပတ်မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိဖုရားက အကျဉ်းသားအပေါ် သနားဂရုဏာထားပြီး အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ သင်တို့ ဘာမှ ထပ်ပြီး တောင်းဆိုခွင့် မရှိဘူး”

ယခုအခါ တိုက်ပွဲသည် ဘုရင် မိဖုရားနှင့် ကဒမ္မခေါင်းဆောင် အဘွား ဝဋ္ဋဝါမဒီတို့အကြား တိုက်ပွဲ ဖြစ်သွားပေပြီ။ ကျန်မျိုးစုများ ကာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သစ္စာဖောက် ကဒမ္မမြို့စားရဲ့ တစ်သက်တာပတ်လုံး ကျူး လွန်ခဲ့တဲ့ အခြား အပြစ်တွေ ကိုသာ ဘုရင်မင်းမြတ် သိရင် အခုလို အသက်ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကဒမ္မမြို့စား ဘာတွေ ကျူး လွန်ခဲ့သေးသနည်း။... ကျွန်မလည်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“မြို့စားက ဘာတွေ ကို ကျူး လွန်ခဲ့သေးလို့လဲ”

အဘွားက သူလူများ အားလုံးကို ထိုင်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်မပါ ထိုင်လိုက်ရသည်။ တစ်ကွင်းလုံးတွင် မတ်တတ် ရပ်နေသူမှာ အဘွား တစ်ဦးတည်းသာ။

“သူဟာ မြို့စားအရိုက်အရာကို မရခင်ကတည်းက လူယုတ်မာတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ မျိုးစုရဲ့ ဂုဏ်ကို အကြိမ်ကြိမ် စော်ကားခဲ့တယ်။ သူ ဆယ့်ရှစ်နှစ် သား အရွယ်တုန်းက သူ ချစ်ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းမပျိုလေးရဲ့ ချစ်သူကို အမဲလိုက်ဖို့ ခေါ်သွားပြီး တောထဲမှာ သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ မျိုးစုကိုတော့ ဝက်ဝံအကုတ်ခံရလို့ သေဆုံးတယ်လို့ လိမ်ညှာခဲ့တယ်။ နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်မှာ သေရည်မှူးယစ်ပြီး ဆွေမျိုးစုအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးရဲ့ သမီးပျိုလေးကို စော်ကားခဲ့တယ်။ နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်မှာ သူနဲ့မတည့်တဲ့ မျိုးစုခေါင်းဆောင် တစ်ဦးရဲ့ မြင်းဇောင်းကို မီးတိုက်ပစ်ခဲ့တယ်။ အဆိုးဆုံး ကတော့ အသက် သုံးဆယ့်လေးနှစ် မှာ သူ့ဖခင် မြို့စားကြီးကို အဆိပ်ဆူးနဲ့ လုပ်ကြံပြီး မြို့ စားအရာကို လုယူခဲ့ခြင်းပဲ။ အခု နောက်ဆုံးမှာ တော့ သူဟာ ကဒမ္မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာမက လင်္ကာဒီပတစ်ကျွန်းလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ စော်ကားတဲ့ အမှု ကို ပြု

ခဲ့တယ်။ ဒါ ကတော့ အားလုံးသိပြီး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း လင်္ကာဒီပ တောင်ပိုင်းက ပုလဲနဲ့ ပတ္တမြားတွေ ကို ခိုးယူပြီး တိုင်းတစ်ပါး ဖြစ်တဲ့ မဓရပြည်က စစ်အင်အားနဲ့ လဲလှယ်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းပဲ။ အမှန်တော့ ကဒမ္မဟာ သူ့ကို မြို့စားအရာက ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ သူဟာ များစုမရှိ၊ နယ်မြေ ဒေသ မရှိ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း မရှိတဲ့ တစ်ကိုယ်တော် လူယုတ်မာတစ်ဦးသာ ဖြစ်တယ်”

“ကဒမ္မခေါင်းဆောင် အဘွားကြီး၊ မြို့စားရဲ့ ပြစ်ချက်တွေ ကို သင်က တစ်ခုစီ အတိအကျ ဖော်ပြောပြနိုင်အောင် သင့်မှာ ဘာသက်သေ အထောက်အထား ရှိသလဲ”

ဤစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားပင် ဖြစ်လေသည်။ မိဖုရားသည် ဒေါသကို ချုပ်တည်းထားဟန် တူသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများ နီရဲနေကြမည် ဟု ကျွန်မ အတပ်သိလိုက်လေသည်။

“သက်သေ အထောက်အထား... တဲ့လား”

အဘွား၏ အသံသည် တိုးဝင်သွားသည်။ မျက်လုံးများ ကို မှိတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဖွင့်ဟ ပြောဆိုရမည့် စကားလုံးသည် နှုတ်နှင့်မဆုံလောက်အောင် ကြီးမားနေသည့်အလား ပင်ပန်းကြီးစွာ အသက်ရှူရှိုက်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကား အဘွားထံမှ တုန်ယင်သော အသံနက်ကြီး ပေါ်လာသည်။

“သက်သေအထောက်အထား ကတော့ သင်းဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မြွေ တစ်ယောက် က ဖွားမြင်တဲ့ မြစ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပဲ”

ကျွန်မရင်ထဲတွင် ဟာသွားသည်။ သစ္စာဖောက် မြို့စားသည် အဘွား၏ မြစ် တစ်ယောက် ...။ အို... ဒါကြောင့် လှံရှည်ဓားကောက် လက်နက်မကိုင်ခင်က အဘွား ကြို၍ တပ်အပ်ပြောခဲ့ခြင်းပင်။ နတ်ဒေဝတာများ စောင့်ရှောက်တော် မူပါ။ ကျွန်မ ဆုမတောင်းစဖူး တောင်းမိသည်။ အဘွားသည် သူ၏ သွေးဆိုးသွေးညစ်ကို ဖောက်ထုတ်နေခြင်းပါလား။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့ ထိုင်ရာ စင်မြင့်အောက်ရှိ

တံခါးပေါက်ဆီမှ လျင်မြန်သော လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တံခါးပေါက်ကား စောစောက ဒဏ်ရာရထားသည့် သစ္စာဖောက်ကို သယ်မသွားသည့် အပေါက်။

တံခါးပေါက်ထဲမှ တစ်စုံ တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသော ကျားနာတစ်ကောင်ပုံမျိုး။ ထိုသူ့လက်ထဲတွင် လုံတိုတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ ထိုသူသည် လုံတိုကို မြှောက်လိုက်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ စင်မြင့်အောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေး ခြင်းခြင်းနီလျက်။

သူကား သစ္စာဖောက် မြို့စား...

တစ်မုဟုတ်ချင်း မြန်ဆန်လှသော အ ဖြစ်အပျက်ပင်။

ဘာ ဖြစ်တော့မည် ကို ကျွန်ုပ် ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ‘အဘွား’ ဟု ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်မိသည် ထင်သည်။ အဘွားကိုလည်း ကျွန်ုပ် တွန်းထိုး ပစ်လိုက်သည်။ လုံတိုသည် အဘွား မတ်တတ်ရပ်ခဲ့သော နေရာဆီသို့ ပျံသန်းလာသည်။ ကျွန်ုပ် တွန်းပစ်လိုက်သော ကြောင့် အဘွား လဲကျသွားသည်။

လုံတိုသည် နောက်တွင် ရပ်နေသော ကဒမ္မ ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက် ၏ ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။ ကိုယ်ရံတော် သည် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လျက် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျလာသည်။ ထုတ်ချင်းခပ် လုံ စွဲလျက်။

ကျွန်ုပ် ဘာကိုမှ မမြင်၊ ဘာကိုမှလည်း မကြားတော့၊ ကျွန်ုပ် သိလိုက်သည်မှာ အနီးရှိ စစ်သည်တစ်ဦးထံမှ လေးကို ဆွဲလုလိုက်ပြီး ကျည်တောက်ထဲမှ မြားတံကို ညှို့တွင် တပ်ကာ စင်အောက်မှာ ရှိနေသော သစ္စာဖောက်ထံသို့...

လက်အလွှတ်တွင် တုန်ခါသွားသော လေးညှို့၏ အသံ ကျွန်ုပ်တို့ထံ၌ မြည် နေဆဲမှာ ပင် မြားတံသည် သစ္စာဖောက်၏ လည်မျိုသို့ ထုတ်ချင်းပေါက် စွဲဝင်သွားသည်။ သစ္စာဖောက်သည် လေထဲ၌ တစ်ချက်မျှ မြောက်သွားကာ လဲကျသွားလေသည်။

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ ကို သည်တော့မှ ကျွန်ုပ် ကြားမိတော့သည်။

ကျွန်မ ရူးသွပ်သွားပြီ ထင်သည်။ သစ္စာဖောက်၏ လည်မျိုမှ သွေးများ ကို ကြည့်ရင်း နောက်ထပ် မြားတစ်စင်းကို သွေးထဲမှ လိုချင်တောင့်တလာသည်။ ဟုတ်သည်။ မုန်းတီး စက်ဆုပ်မှု များ အားလုံး၊ ရှုပ်ထွေးပြည့်ကျပ် နေခဲ့ကြသော ဝေဒနာများ အားလုံးကလည်း “နောက်ထပ် မြားတစ်စင်း... နောက်ထပ် မြားတစ်စင်း” ဟု အော်ဟစ် တောင်းဆိုနေကြသည်။

မြား၏ ပစ်ကွင်းသည် လှပဖြူဖွေးသော လည်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်ရမည် ။

လင်္ကာဒီပသို့ အခြားတစ်ပါးသော အရပ်မှ လာရောက်၍ တစ်မိန်းဆန်သော အမိန့် အာဏာသံများ ကို ထွက်ပေါ်စေသည့်.... လည်တိုင်...

ပေါလမိတ္တာ မိဖုရား...

မြားတံကို လေးညှို့တွင် တပ်ဆင်လိုက်သော အချိန်တွင် ကား တစ်ကွင်းလုံး သော သော အုတ်အုတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ မိဖုရား၏ တပ်သားများ သည် စင်မြင့်ထက်မှ ခုန်ချကာ ကွင်းကို ဖြတ်၍ ကျွန်မတို့ထံ ပြေးလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တပ်သားအချို့က လက်နက်များ ကို အသင့်ပြင်၍ မိဖုရား အမိန့်ကို အသင့် စောင့်နေကြဟန်ပင်။

ကျွန်မ၏ ရှေ့နောက် ဝဲယာ စင်မြင့်ဆီမှ ကဒ္ဒမ္ပနယ်သား စစ်သည်များ လည်း အချို့က အဘွားအနီးသို့ ခြံရံလျက်၊ အချို့က လက်နက်များ ကို အသင့်ပြင်လျက် ရှိကြသည်။ အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးနေသော ကြောင့် ကျွန်မ၏ မြားတံကို ပေါလမိတ္တာထံ ချိန်ရွယ်၍ မရ ဖြစ်နေသည်။

အချို့သော ကဒ္ဒမ္ပ စစ်သည်များ ကား သစ္စာဖောက် လက်ချက်ကြောင့် ကိုယ်ရံတော် ကျဆုံးရသော ကြောင့် အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်ကာ ကွင်းလယ်သို့ ခုန်ဆင်းရန် တက်ကဲ ဖြစ်နေသည်။ အဘွား ဝဠဝါမုဒီမှာ မူ သူ့လူများ ကို ဘယ်က စထိန်းရမုန်းပင် မသိ ဖြစ်နေတော့သည်။

မြင်ကွင်း အနည်းငယ် ရှင်းလင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားရှေ့တွင် စစ်သည်များ မရှိသော အခိုက်အတန့် ကျွန်မ
လေးနှင့် မြားကို သူ့ဆီ တည့်တည့် ချိန်လိုက်သည်။

သူကလည်း ကျွန်မရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ အံ့သြသော ၊ ထို့နောက်
ကောက်ကျစ်သော အပြုံး တစ်ခု သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ကျွန်မကို
မှတ်မိသွားပေပြီ။ အဘွားကြီးကို တွန်းဖယ်ကာ သစ္စာဖောက်၏ လည်မျိုသို့ လေး ဖြစ်
ပစ်ခဲ့သူသည် ကဒမ္မသား ကိုယ်ရံတော် စစ်သည်မဟုတ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့ဆီက
လမ်းမလယ်ကောင်တွင် တစ်နေကုန် ခူးထောက်နေစေရန် သူ အပြစ်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း
ကျွန် ပွဲသို့ မဝင်ဘဲ တိမ်းရှောင်နေသူ အမိန့် ဖီဆန်သူ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သူ
သိသွားပြီ။

ကျွန်မမှန်း သူ သိသွားပြီ။

သူ့ကို ပစ်ရန် ပို၍ ခိုင်လုံသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားနှင့် ကျွန်မသည် ရှုပ်ထွေးသော အကြောင်းများ အားဖြင့်
တကယ့် ရန်သူကြီးများ ဖြစ်သွားကြပြီ။ တစ်ယောက် ယောက် ကတော့
ပပျောက်သွားစေရမည် ။

လေးညှို့ကို အားကုန် ဆွဲလိုက်သည်။

သို့သော် မြားတံကို လွှတ်ခွင့် မရလိုက်တော့။ အရောရော အထွေထွေ
ဟစ်အော် လှုပ်ရှားနေကြသော စစ်သည်များ က ကျွန်မဘက်သို့ ပြိုကျလာသည်။
စင်မြင့်တစ်နေရာဆီတွင် တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေပြီ ထင်သည်။ ကျွန်မ လဲပြိုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

ပေါလမိတ္တာ မိဖုရားသည် ကျွန်မဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးရင်း တစ်ခုခု
အော်ဟစ်နေသည်။ လက်နက်သံ၊ ဟစ်အော်သံများ ဆူညံနေသော ကြောင့် သူ့အသံကို
မကြားရ။ သို့သော် ခက်ထန်သော သူ့အသွင်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မကို ဖမ်းဆီးရန်
အမိန့်ပေးနေကြောင်း သေချာသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် စစ်သည်များ သည် စင်မြင့်မှ
ခုန်ဆင်းကာ ကျွန်မရှိရာသို့ ပြေးလာကြလေသည်။

“သမီး ပြေးကြစို့”

အဘွား၏ စကားကို ငြင်းနေရန် အကြောင်းမရှိ။

ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလာသော စစ်သည်ထံ လက်ထဲမှ မြားကို လွှတ်လိုက်ပြီး
လေးကိုပါ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ မိဖုရား၏ အမိန့်ကို ကိုယ်စားပြုသော တိုက်ခိုက်ရေး
တံဖိုးသံသည် တစ်ကွင်းလုံး သော သော ညံ့နေပြီ။ ကျွန်မ အဘွားနှင့် တကွသော
ကဒမ္မအုပ်စုမှာ မိဖုရား၏ ရန်သူ၊ မိဖုရား၏ အမိန့်ကို ဖိဆန်သူ အဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြပြီ။

ဤတွင် :ထဲတွင် ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ရန်ကား မိုက်မဲသော အပြုအမူပင် ဖြစ်မည် ။

ကျွန်မတို့မှာ လူနည်းစု၊ ကဒမ္မမှအပ ကျန်ပရိသတ်အားလုံးသည် မိဖုရား၏
အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာကြရမည့် သူများ ။

ကွင်းစပ် စင်အောက် မြေပြင်တွင် ကဒမ္မအချို့နှင့် မိဖုရား၏ စစ်သည်များ
တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျွန်မတို့ စင်မြင့်နောက်ဘက်သို့
ခုန်ချခဲ့ကြသည်။ ကဒမ္မ တစ်ခန်းမှ မြင်းများ အဆင်သင့် ရောက်နေကြသည်။ အဘွား၏
တပ်သားများ ကား ဖျတ်လတ်၍ အကင်းပါးကြပေသည်။ အနီးဆုံး မြင်းပေါ်သို့ ကျွန်မ
တက်လိုက်သည်။ အဘွားလည်း မြင်းပေါ် ရောက်နေပြီ။

ယခုမှပင် ကျွန်မ သတိရတော့သည်။ စိုးရိမ်ခြင်း ကြီးစွာ ဖြင့် ...

“အစ်မကော... အစ်မ သိသပါတိ...”

ကျွန်မ နောက်ထည့်ထည့် မြင်းတစ်စီးပေါ်မှ ဖြေသံ ထွက်လာသည်။

“သိသပါတိ ဒီမှာ အကြောက်လွန်ပြီ မေ့နေတယ်၊ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး
ထွက်တော့”

ဘလ္လုက၏ တင်းမာသော အသံ။

“သမီး အရှေ့မြောက်ဘက်ဆီ လိုက်ခဲ့တော့”

အဘွားက အော်ပြောရင်း မြင်းစိုင်းသွားလေသည်။ မြားတံ အချို့ ကျွန်မတို့
ရှိရာသို့ ကျလာပေပြီ။ သူတို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝိုင်းလာကြပြီ။

မြင်းဇက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ကာ ဝမ်းမိုက်သို့ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်လိုက်သည်။

တိုက်ပွဲ၏ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ ၊ တံပိုးသံများ ကျွန်မ၏ နောက်တွင်
တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

